VINTILĂ CORBUL

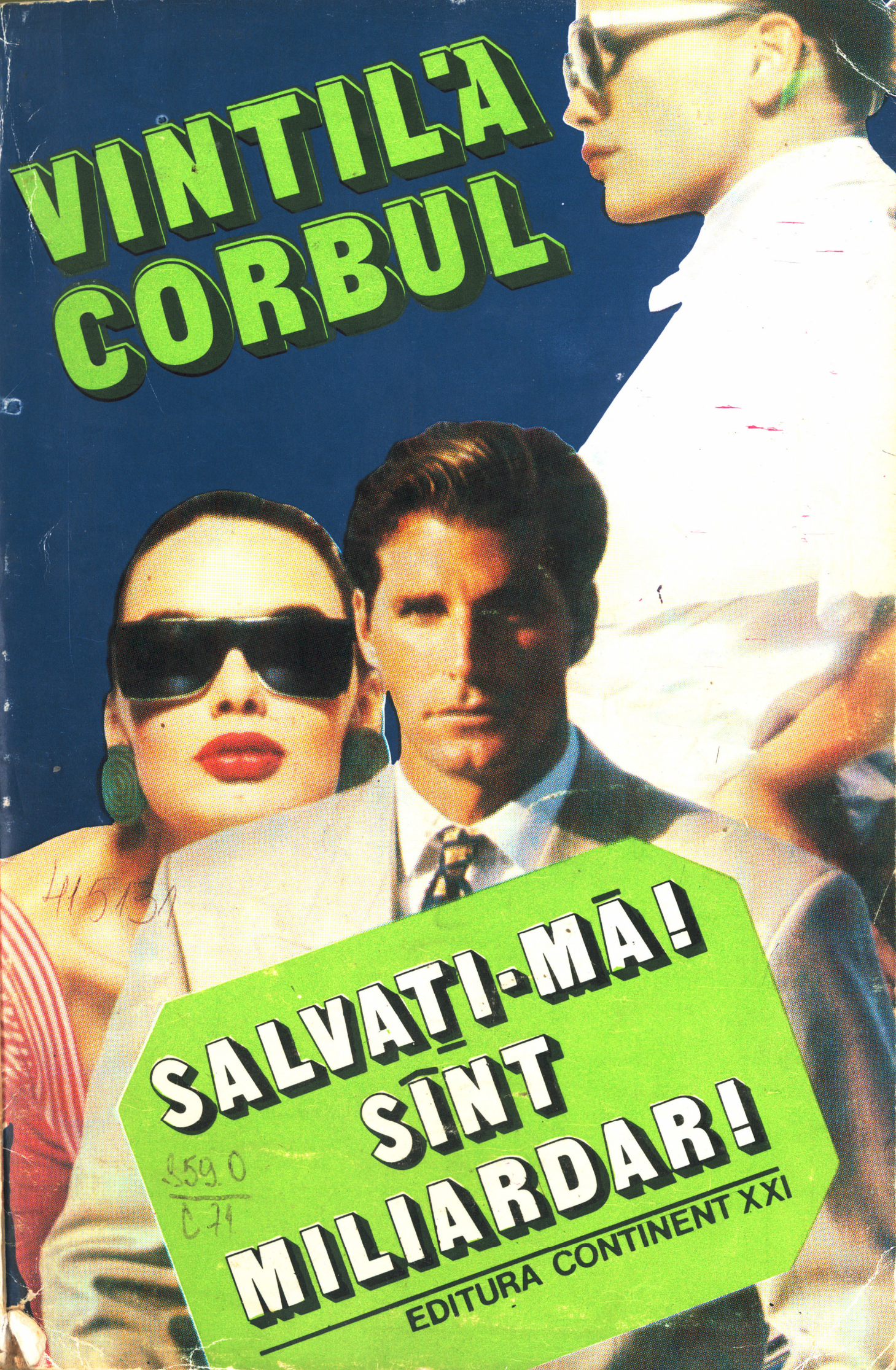

SALVAȚI-MĂ! SÎNT MILIARDAR!

EDITURA CONTINENT XXI

41613
159.0
C 71

VINTILĂ CORBUL
SALVAȚI-MĂ! SÎNT MILIARDAR

Coperta CONSTANTIN POHRIB

VINTILĂ CORBUL

SAUVEZ-MOI ! JE SUIS MILLIARDAIRE !

Toate drepturile sînt rezervate, în exclusivitate, Editurii CONTINENT XXI a SOCIETĂȚII ACADEMICE "TITU MAIORESCU". Orice reproducere, integrală sau parțială, prin orice mijloace, efectuată fără consimțămîntul editurii este ilegală și se sancționează potrivit legii.

VINTILĂ CORBUL

SALVAȚI-MĂ! SÎNT MILIARDAR!

Versiune românească
de PAVEL MOCANU
după manuscrisul în limba franceză

Biblioteca Judeteana ASTRA

625403

BIBLIOTECA „ASTRA"
FONDUL

EDITURA CONTINENT XXI
BUCUREȘTI, 1993

ISBN 973-95459-1-2

415131

Editor: G. I. CHIUZBAIAN
Redactor: PAVEL MOCANU

Bun de tipar: 05.04.1993
Coli de tipar: 18
Format: 16/54 × 84.

S.C. UNIVERSUL SA. c. 538

I

E foarte greu să te hotărăşti cînd este vorba de cariera ta. În ce mă priveşte n-am reuşit niciodată să mă hotărăsc. Se spune că sînt un om nehotărît. Şi aşa este: cînd mă duc la o discotecă, stau cîte o jumătate de oră în faţa oglinzii şi nu ştiu dacă să-mi pun un fular albastru cu buline roşii sau unul roşu cu buline albastre.

La fel mi se întîmplă şi cînd e vorba de fete. Am o preferinţă ascunsă pentru blonde, dar dacă trece o roşcovană a dracului de sexy, mă iau imediat după ea. Să nu credeţi cumva din cîte am spus că aş fi vreun fustangiu. În general le tratez cu un anumit dispreţ. Orice s-ar spune despre egalitatea sexelor, sînt convins că băieţii sînt net superiori fetelor. Arătaţi-mi o campioană de baseball, de catch, de surf sau de curse automobilistice! Una sau două ar putea să se strecoare, dar şi acestea prin contrabandă. Surogat!

Tatăl meu vrea să mă fac bancher. Se pare că tradiţia familiei o cere. Tatăl meu este bancher, tatăl său a fost bancher, bunicul său a fost tot bancher iar străbunicul... Mă opresc căci încep să nu mă mai regăsesc între atîţia strămoşi.

Cred că unul dintre strămoşii dinspre tată fura din templu şi Isus l-a gonit urgent din lăcaşul sfînt blestemîndu-l să fie cămătar din tată în fiu, pînă la Judecata de Apoi, ca evreul cu bucata tăiată din piesa lui Shakespeare, pardon, care vroia să taie o mică bucăţică din debitorul său. Dar să trecem peste asta! Este o chestiune cam complicată.

Fiindcă veni vorba de evreul lui Shakespeare. Să nu vă închipuiţi că sînt evreu, sionist, semit sau ceva în genul acesta. Sînt creştin din tată în fiu. Asta nu vrea să spună că sînt antisemit. N-am nimic de împărţit cu ei. La şcoală am avut o prietenă, o evreică. O chema Rebecca, exact ca pe eroina scriitoarei Daphné de Maurier. Era o fiinţă ciudată şi misterioasă. Am adorat-o pînă într-o zi, cînd am suprins-o cu Olivier îmbrăţişîndu-se pe culoarul ce ducea spre un colţişor întunecat. De atunci am tratat-o cu un dispreţ suveran. Ce puteam să fac? Am şi eu orgoliul meu de bărbat.

Dar să revenim la cariera mea. Deocamdată aceasta este problema numărul unu. Dacă ar fi să aleg singur, aş alege fără să stau pe gînduri surfingul, motociclismul sau dansul. Mor de plăcere cînd încalec pe cîte un val înalt de patru sau cinci metri la Waikiki Beach, la unchiul meu, americanul, cînd merg cu motocicleta cu şase cilindri de 300 c.p., care literalmente sare sub tine sau cînd dansez pînă în zori la „Vaca turbată" sau la „Clubul 33". Tata, însă, pretinde că acestea nu sînt „cariere" care să aducă venituri. Mai curînd se petrece un fenomen invers: te secătuiesc de venituri.

Într-o seară tata mă trase de o parte şi îmi vorbi prietenește:

— Ascultă, bătrîne, dacă vrei să iroseşti, puţin cîte puţin, capitalul care ţi-ar reveni după moartea mea,

poţi să te ocupi de surfing toată viaţa, asta, bineînţeles dacă nu-ţi rupi gîtul între timp. Ar mai fi o soluţie, să încredinţezi altora administrarea bunurilor tale. Ar avea ei grija să-ţi iroseasca averea, cum se spune, prin procură.

Tata mă cam lua peste picior, dar eu mă făceam că nu pricep şi i-am răspuns cu toată seriozitatea de care sînt capabil că am să mă gîndesc. Tata, un om de obicei foarte calm, suspină adînc :

— Greu blestem pe capul meu, băiete !

M-au amărît foarte mult cuvintele sale dar m-am prefăcut că le tratez cu o nonşalanţă veselă, care l-ar fi făcut să crape de invidie şi pe Patrick Duffy, idolul meu din vremurile acelea.

Am zis bine „vremurile acelea" căci de atunci mi-am schimbat preferinţele. În prezent admiraţia mea s-a oprit la celebrul compozitor Maurice Jarre. Prietenul meu, Olivier, căruia tare aş vrea să-i mîngîi mutra pistruiată cu o directă în bărbie, zicea că aş fi gerontofil. I-am răspuns cu un aer superior că nu se pricepe la jazz şi că o să rămînă tîmpit pînă la Judecata de Apoi.

Dar să revenim la cariera mea. Pînă la urmă chestiunea începe să mă obsedeze. Chiar şi la antrenamentele de canotaj-skiff, unde toate eforturile fizice şi intelectuale trebuie să se concentreze în vederea unui scop unic — executarea într-un ritm susţinut de către toţi membrii echipajului a ordinelor şefului — gîndurile mele se îndreptau spre viitoarea mea carieră. Da, ideile acestea negre mă urmăreau de o vreme, aşa cum îl urmăreau fantomele pe Macbeth.

Nenorocirea mea constă în faptul că m-am născut într-o familie plină de celebrităţi. Ziceţi şi dumneavoastră dacă n-am dreptul să mă simt deprimat.

Tatăl meu, normal că trebuie să încep cu el, este bancher. Banca sa, „La banque commerciale de France et d'Angleterre" este unul dintre stîlpii lumii financiare europene. Găsesc că această carte de vizită este suficientă.

Unchiul meu Jerôme este profesor de biologie la Sorbona şi laureat al Premiului Nobel. Este un tip jovial, amabil şi de o simplitate seducătoare. Niciodată n-ar zice că i-a strîns mîna regelui Suediei.

Unchiul Julien şi-a dobîndit celebritatea pictînd nuduri în toate poziţiile imaginabile. Cu o mutră serioasă, este în stare să debiteze într-un ritm drăcesc mii de bancuri care te fac să mori de rîs.

Dar clanul patern, al familiei Courtenay, în ciuda importanţei sale, este cu mult depăşit de clanul matern, al familiei Sunderland Beauclair şi Montgomery, căci se pare că aştia ar fi descoperit casele de bani ale lui Saladin, au schimbat aurul în eurodolari, care circulă fără să se oprească prin toată lumea, un fel de perpetuum mobile sacru. Şi după fiecare tur îşi dublează valoarea şi îşi măresc volumul. Unchii aceştia, în cea mai mare parte americani, ocupă posturi foarte înalte. Louis Montgomery, fratele mamei, este preşedinte la „Montgomery National Bank", unul din cei „şase mari" ce domină Wall-Streetul. Tata îl invidiază puţin în sinea sa, căci unchiul Louis nu numai că îl întrece prin amploarea operaţiunilor financiare, dar şi prin statura sa impozantă.

— Uite că a venit Statuia Libertăţii ! zicea tata ironic cînd ruda sa uriaşă intra în salonul casei noastre asurzindu-ne cu rîsul său tunător.

Fratele său Edgar este liderul majorităţii din Senatul Statelor Unite. S-a făcut cunoscut de la Atlantic la Pacific prin intransigenţa sa. Dacă preşedintele Statelor

Unite vrea să declare război, unchiul Edgar îi spune în față „nu". Dacă președintele vrea să încheie pacea, unchiul meu își ridică glasul protestatar. Se opune bugetelor prea umflate după cum se opune și celor prea anemice. Unchiul meu nu are în vedere decît prosperitatea țării și a propriei cariere.

Unchiul meu Charles Montgomery este scriitor. Romanele sale, scenariile și piesele de teatru îi aduc în medie cinci milioane de dolari pe an. Veniturile acestea fantastice i-au îmbolnăvit de gălbinare pe mulți din confrații săi care nu au audiență decît la elitele bogate în idei dar cu punga goală. Criticii îl atacă de cîte ori au prilejul. Susțin că ar fi avid după succese ușoare și vrea să cîștige marele public incult. Nici maeștrii curentelor literare răsunătoare, importate din Franța, nu-l prea înghit pe unchiul Charles. Dar el își vede de treaba lui și scrie, scrie, scrie... Dacă își păstrează ritmul, îl va depăși pe Simenon cu sutele sale de romane pe an.

Unchiul Ronald Sunderland Beauclair este, însă, cel mai uimitor din toată turma familiei mele. Abia dacă poți să-l prinzi între două călătorii care îl duc de la un capăt la celălalt al lumii într-unul din cele patru Boeinguri 747 ale sale. L-a dat la o parte pe Khashoggi, care n-are decît trei. Unchiul Ronald este mort după helicoptere. Și-a cumpărat o flotilă. Aparatele sale pot ateriza foarte liniștit pe terasele zgîrie-norilor sau pe platforma yachtului său de o sută douăzeci de metri. Pentru a circula pe drumurile terestre și-a ales mașinile Rolls și Lagonda, toate blindate, pentru ca nici un terorist ucigaș plătit să nu-i boțească scheletul prețios. Revista „Fortune" l-a trecut, cu litere de aur, pe lista celor mai bogați oameni din lume. Prin culise se șușotește că pe lîngă el alde Getty, Ford, Rotschild, Rockfeller și

Hunt sînt doar niște combinatori de mîna a doua. Cînd ziariștii îl întreabă la cîte miliarde se ridică averea sa, unchiul Ronald își ridică fățarnic umerii și răspunde, căutînd să-și ascundă căscatul, că n-ar putea să spună precis chiar dacă ar vrea.

La un dejun cu unchiul Louis și cu tata, unchiul Ronald studia cu o simpatie plină de condescendență fețele convivilor.

— Voi, bancherii, lipiți de ghișeele voastre, de safeurile și de pupitrele pline de registre prăfuite, îmi amintiți de scribii lui Charles Dickens. Fără glumă, sînteți de plîns. În timp ce noi, oamenii finanțelor, ne bucurăm de o libertate absolută. Noi străpungem spațiile ca albatroșii cu aripile desfăcute.

— Voi vă ridicați atît de repede și atît de sus încît riscați să vă rupeți gîturile ca Icar! ripostă tata înțepîndu-l ușor.

Ciocnirile acestea verbale mă fac să visez. Totdeauna stau prost cu banii, alocația mea lunară este destul de subțirică, și mă uit cu o invidie tăinuită la unchiul Ronald care adună miliardele cu degajarea calmă a unui jucător de la „Monopoly". Îmi place literatura și milioanele unchiului Charles mă tentează al dracului de mult. Dar ca să le cîștige unchiul Charles transpiră din greu. Și, cum eforturile exagerate îmi repugnă, mă gîndesc adesea la unchiul Ronald care în cîteva ore bagă în buzunar milioanele pe care unchiul Charles le obține sfărîmîndu-și creierii ani de-a rîndul.

Am lăsat-o pe mama la urmă deoarece celebritatea sa este recunoscută pe plan universal. Mama mea este vedetă de cinema. Pînă acum a jucat în vreo cincizeci de filme. Este un adevărat record. În toate filmele, dar absolut în toate, a interpretat numai roluri de ingenue.

Odată directorul studiourilor a încercat să-i încredinţeze rolul unei mame. Şi deşi scenariul prevedea că pruncul ei trebuia să fie un sugar de cîteva luni, mama a refuzat rolul provocînd un scandal enorm.

— La vîrsta mea încă tînără, striga lovind cu pumnul în masă, nu admit să apar în postura de mamă. Nu vreau să pierd milioanele, zecile de milioane de admiratori, care vor să vadă în mine expresia tinereţii veşnic triumfătoare.

Gurile rele susţin că, după ce a văzut-o ieşind şi trîntind uşa, directorul studiourilor ar fi spus caustic :

— Aşteaptă vîrsta Bette-i Davis ca să accepte rolul unei tinere mame seduse de un satir frumos ca un Adonis !

Însă e sigur că mama are un succes nebun şi, după contractele pe care le semnează, este mai bine plătită decît Liz Taylor.

Din păcate profesia aceasta îi ia tot timpul şi o împiedică să se ocupe de mine. N-am fost niciodată la Hollywood ca s-o văd la turnarea filmelor pe platou. În schimb adun toate filmele în care joacă pe bandă de magnetoscop. Cînd eram copil, le devoram cu ochii, fascinat, şi plîngeam cu sughiţuri. Plîngeam atît de tare încît tata s-a hotărît să le închidă cu două rînduri de chei în biroul său unde nu are voie nimeni să-şi vîre nasul. Tata nu vorbeşte niciodată de mama. ca şi cum nici n-ar exista.

Ah ! Am uitat de a doua soţie a tatălui meu. O cheamă Alice şi are un aer foarte burghez. Tata, exasperat de frumuseţea şi de celebritatea obositoare a mamei, a preferat să divorţeze şi să-şi unească viaţa cu o femeie simplă, afectuoasă, care să-l înţeleagă şi să-l aprecieze.

Toată viaţa tata a visat o femeie gospodină, care să-i pregătească dimineaţa un mic dejun modest din două ouă moi şi puţin jambon prăjit. Bucătarii, plătiţi regeşte, n-au reuşit niciodată să-i pregătească ouă după gustul său, ori erau prea moi, ori prea tari, prea reci ori prea calde... O adevărată tragedie culinară. Pe vremuri bucătarii erau gata să se spînzure dacă tocana sau friptura de fazan nu satisfăcea gustul stăpînilor lor. Am citit într-un roman de Alexandre Dumas, care îmi place enorm, că un maitre d'hotel al prinţului de Condé, un oarecare Vatel, s-a sinucis după ce a avut neşansa de a servi la un dineu de gală cîteva mîncăruri la o temperatură mai scăzută decît cea prevăzută. Bucătarii tatălui meu n-au recurs niciodată la acest gest eroic. Dacă tata îi ameninţa că îi dă afară, ei îşi scoteau cu o demnitate majestuoasă bonetele şi şorţurile scrobite şi se duceau la alţi bancheri, fericiţi să-i facă o festă tatălui meu.

Dar să ne întoarcem la Alice. Îi spun pe numele cel mic deoarece aşa vrea ea. Dacă i-aş spune „mamă", asta ar îmbătrîni-o. Este foarte curioasă mania aceasta a femeilor de a fi veşnic tinere. De cînd am cunoscut-o are mereu treizeci şi nouă de ani, deşi de atunci au trecut vreo cincisprezece ani.

Sărmana Alice mi-a trăit şi înţeles tragedia. Ducîndu-şi viaţa printre atîtea celebrităţi, a vrut şi ea să se remarce prin ceva, chiar dacă descinde şi ea dintr-o familie ilustră ce se trage dintr-un farmacist al Regelui Soare, care avea drept blazon un clistir sub o broască, vietate pe care o folosea cu predilecţie pentru prepararea celor mai apreciate leacuri.

Alice şi-a frămîntat multă vreme capul căutînd o ocupaţie spectaculară. Operele de binefacere? Puteau fi făcute de orice soţie de bancher. O viaţă mondenă, zgo-

motoasă, ca în „Dolce Vita"? Dancingurile Parisului sînt arhipline de noctambuli care transformă noaptea în zi şi invers. Literatura? N-ar putea să-l egaleze pe unchiul Charles. Sportul de performanţă? Este cam plinuţă şi la ski, la patinaj, la golf sau pe cal silueta ei n-ar putea să provoace admiraţie. Artele frumoase? De ce nu? În familia noastră nu avem mari colecţionari de obiecte de artă. În domeniul acesta ar putea să vină cu iniţiative fără nici un impediment. Deoarece nu are înclinaţii pentru desen sau modelat, s-a oprit la artele decorative. În domeniul acesta oricine ar putea deveni artist. Ajunge să ai mulţi bani. A răsfoit cîteva broşuri cu reproduceri de interioare superbe şi şi-a făcut o idee vagă despre stiluri. Înarmată cu aceste cunoştinţe a intrat pentru prima oară la Galeriile de Artă din cartierul Saint Honoré. Un bărbat îmbrăcat în negru, cu alură de ambasador şi cu maniere de o amabilitate direct proporţională cu punga clientului, a întîmpinat-o plin de amabilitate.

— Cu ce vă pot servi, doamnă?

— Doresc să-mi decorez apartamentul.

— Ah, excelent! Aveţi vreo preferinţă sau ne lăsaţi nouă iniţiativa?

— M-am oprit la stilul Louis XV.

— Se vede că sînteţi o cunoscătoare rafinată.

— Ah!

— Fiţi amabilă să-mi lăsaţi adresa dumneavoastră, doamnă. Experţii noştri se vor deplasa la dumneavoastră, la data şi la ora fixată de dumneavoastră...

Cam aşa trebuie că s-a desfăşurat discuţia Alicei cu directorul Galeriei de Artă Wertheim — tablouri semnate de maeştri de reputaţie mondială, covoare orientale autentice, mobilă de epocă — dialog care a precedat „transfigurării" apartamentului nostru.

Noi avem mai multe locuințe. Un triplex pe Avenue Foch, pe dreapta și care pare să fie cel mai șic. Un castel aproape de Versailles. Din cauza aspectului său lugubru i se spune „sarcofagul". În schimbul cîtorva monede, publicul poate să-l viziteze de două ori pe săptămînă. „Asta ca să scoatem cel puțin plata paznicilor", zice tata. E uimitor tatăl meu! Scoate bani și din piatră seacă. Iar eu de-abia dacă reușesc să mai scot de la el ceva bani peste alocația lunară. Căci pînă acum n-am reușit să găsesc alt mijloc de a face bani. Din păcate alchimia s-a demodat.

Mai avem un apartament în cartierul Défense amenajat la ultimele trei etaje ale unui imobil cu cinci nivele. Living-room-ul este mare, cît o sală de cinema. Pentru oaspeți și invitații lor arhitecții au prevăzut zece camere și șaisprezece băi. Camerele cu două paturi au cîte două băi pentru ca soții să nu fie obligați să stea la coadă, dacă ar fi chinuiți în același timp de necesitățile fiziologice, adică rușinoase. Cuvîntul „baie" a devenit un eufemism. Unchiul Charles, scriitorul, mi-a explicat sensul exact al acestui cuvînt. Eufemismul este un cuvînt sau o expresie care înlocuiește, în vorbire sau în scris, o expresie care desemnează ceva urît sau obscen. Dacă sînt la closet și cineva mă cheamă la telefon, valetul îi răspunde că sînt la baie. Folosește, cum am zice, un eufemism.

Mai avem o vilă la Vésinet. Dar, după cîte îmi aduc aminte, n-am locuit niciodată acolo. Pe vremuri Vésinet se bucura de faimă. Astăzi i s-a stins voga. Bogătașii și-au transferat „penații" în alte părți. Tot unchiul Charles a fost cel care mi-a explicat termenul acesta. Cred că știe pe de rost dicționarul Webster, ediția în folio. Nu înțeleg unde ar putea să încapă atîtea noțiuni.

Cred că are un cap mare cît o damigeană. Cînd am dat drumul, ca din întîmplare, la cuvîntul „penaţi" în faţa prietenilor mei, Olivier m-a privit cu un aer tîmp. Între noi fie zis, ăsta-i aerul lui de fiecare zi.

— Ce-o mai fi şi asta? mă apostrofă.

— Penaţii sînt zeii casnici ai romanilor, îi explicai ştiinţific. Uneori zeii casnici sînt confundaţi cu strămoşii respectivelor familii. Cezar, de exemplu, descindea din zeiţa Venus. Iar eu, cu siguranţă, mă trag din Hermes, zeul negustorilor şi al bancherilor.

— Ce trist trebuie să fie bietul Hermes dacă te are pe tine ultimul descendent, suspină Olivier zîmbind cu un aer nevinovat. Ştii şi tu că marile familii sfîrşesc totdeauna prin a se degenera.

Îl privii de sus.

— Tu, Olivier, tu infirmi această regulă, în cazul tău degenerarea este spontană.

Nu cred că a sesizat subtilitatea răspunsului meu, este prea tîmpit pentru asta.

Dar să revenim la penaţi. În timpurile noastre penaţii sînt reprezentaţi de galeriile cu portretele strămoşilor. Ştiţi cum se alcătuieşte o astfel de galerie? Faci un tur prin magazinele de actualităţi, pui ochii pe portetele cele mai impunătoare, tipi cu peruci pudrate, mușchetari mai pletoşi decît ecologiştii cu coamă bogată, cardinali cu burţi umflate, mareşali mai slinoşi şi mai împodobiţi cu pietre scumpe decît moaştele din bisericile napolitane, marchizi în costume înfoiate ca nişte păuni, cîţiva ramoliţi cu pretenţii de filosofi, le cumperi tîrguindu-te ca la un bazar oriental, iar apoi îţi inviţi prietenii să le arăţi muzeul mumiilor.

— Mi-am scos neamurile din dulapuri să iá puţin aer, le zici în glumă ca şi cum ar fi fost vorba de o bagatelă.

Dacă eşti puţin mai isteţ, răsfoieşti anunţurile de prin ziare pînă dai de unul dintre specialiştii care îţi pot fabrica pe moment o genealogie pînă la Iulius Cezar sau la zeiţa Venera.

Tata n-a vrut să vîndă casa de la Vésinet deoarece ea constituie un monument al familiei noastre, o mărturie a ascensiunii sale de-a lungul secolelor. Tata este un om foarte lucid, nu vinde case, ferme sau tăblouri, deoarece sînt valori sigure. În schimb vinde acţiuni, nişte bucăţele de hîrtie după care lumea se dă în vînt. Cînd am zis odată, la masă, în faţa întregii familii, că sînt nişte petece de hîrtie, pe tata era să-l apuce damblaua.

— Petecele astea de hîrtie, cum le zici, strigă la mine, reprezintă aur. Ar putea să te zdrobească sub greutatea lor.

Nu i-am răspuns nimic, dar mi-am păstrat rezervele. Din cînd în cînd îmi mai arunc ochii prin ziare şi de multe ori găsesc articole în care se vorbeşte de acţiuni ce se umflă ca nişte baloane de săpun, se ridică foarte uşor ca să ajungă apoi la gunoi.

Avem şi o vilă la Deauville, una dintre construcţiile acestea ultramoderne cu pereţi de sticlă şi cu cămine monumentale, care nu servesc la nimic. Dar oamenii în vîrstă sînt conservatori şi sentimentali. Le păstrează cu veneraţie. În momentele de efuziune sentimentală aprind în cămine cîţiva butuci care fac atîta fum încît trebuie să deschizi toate ferestrele.

Mai avem vile la Mégève, la Cap Ferrat şi pe malul lacului Annecy.

Toate clădirile acestea, de care tata este foarte mîndru, par nişte magherniţe pe lîngă clădirile unchiului Ronald, care depăşesc prin extravagantă tot ce ai putea

găsi în revistele cele mai șic de arhitectură decorativă. Întrucît detestă gloata care se înghesuie prin hotele, chiar și de zece stele sau mai mult, unchiul Ronald dispune de numeroase reședințe în Statele Unite, în marile capitale europene și de vile aproape în toate stațiunile de vară sau de iarnă la modă, în afară de vilele de la țară din Anglia. De asemenea a ajuns și la Tokio și Hong Kong, deoarece afacerile îl duc uneori pe aceste meleaguri.

În fiecare casă are o garderobă completă, inclusiv cravate și ciorapi, deoarece unchiului Ronald nu-i place să se încarce cu bagaje în timpul călătoriilor.

Recunosc că viața sa, al dracului de trepidantă, mă fascinează. Totuși bănuiesc că unchiul Charles este mai fericit în mijlocul grămezilor de cărți și manuscrise decît unchiul Ronald lîngă piramidele sale de dolari. Căci într-o zi se pot prăbuși ca haldele care se văd pe lîngă minele de cărbuni și pot să-l sufoce sub greutatea lor.

Dar despre asta o să vorbim în altă parte.

La puțin timp după ce Alice a vizitat Galeriile Wertheim, trei indivizi s-au prezentat la locuința noastră din Avnue Foch, arhitecți decoratori îmbrăcați fantezist după ultimele jurnale italiene. M-a șocat ținuta lor. De s-ar termina o dată cu costumația desuetă, cu linii severe și culori triste. De două secole moda la bărbați nu s-a mai schimbat. Singurele fantezii permise sînt fără importanță : un rever mai mult sau mai puțin larg, o haină mai mult sau mai puțin lungă, pantaloni colanți sau evazați ca o fustă și gata ! Într-adevăr este un noroc că tinerii au luat inițiativa de a sparge vechile forme. Ei au

introdus în moda bărbătească o notă de veselie, de exuberanţă, de farmec. Da, de farmec! Ce poate fi mai fermecător decît o haină cu flori viu colorate, un pantalon oranj colant, cu pompoane, o cămaşă de dantelă şi pe dedesubt cinci coliere de perle multicolore în cele mai variate forme? Îmbrăcămintea de piele ornată cu mii de nasturi şi de elemente decorative este de un şic care îţi taie răsuflarea.

Adulţii nu ne înţeleg. Nu pot să realizeze aspiraţiile noastre spre frumos. Merg pînă într-acolo încît ne reproşează că fetele şi băieţii se îmbracă la fel ceea ce face ca din cînd în cînd să fie confundaţi. Cu atît mai bine! Să lăsăm elementul surpriză să ne condimenteze viaţa. Ca să prevină confuziile prea flagrante. unii tineri şi-au lăsat barbă. În ce mă priveşte, sînt împotriva acestei podoabe capilare, mai ales că Juliette mi-a mărturisit că a fost neplăcut gîdilată de barba unui individ care a îmbrăţişat-o împotriva voinţei ei. Juliette este nebună după băieţi, dar nu vrea să recunoască. Îşi închipuie că astfel este mai interesantă.

Toaletele cele mai frumoase nu se cumpără la magazinele specializate. Trebuie să explorezi talciocurile şi, cu puţin noroc, poţi să găseşti cele mai uluitoare cîrpe. Pe vremuri se aruncau în tomberoane, acum sînt într-o vogă nebună! Tatăl meu are foarte multe dreptate cînd vorbeşte de fluctuaţia valorilor.

Şi fiindcă veni vorba de tatăl meu! Cînd m-a văzut într-o seară la masă, gătit în ţoalele astea minunate, a făcut o mutră de am crezut că l-a apucat apoplexia.

— Cum de ai îndrăznit să vii la masă în hainele astea? Zdrenţele astea put îngrozitor! Pleacă de aici! Du-te în camera ta şi schimbă-te imediat! Şi dacă te mai văd vreodată în zdrenţe nu-ţi mai dau nici un ban, îţi con-

fisc motocicleta și te pun pe pîine și apă. Dacă vrei să semeni cu un vagabond n-ai decît să duci o viață de vagabond.

Apoi se întoarse spre majordom și zise:

— Georges, domnul acesta își va scoate zdrențele iar dumneata le vei lua și le vei duce imediat la crematoriu! Ai înțeles?

— Prea bine, domnule! răspunse imperturbabil Georges aruncîndu-mi o privire majestuos de disprețuitoare.

Niciodată nu m-am simțit atît de disprețuit, atît de umilit. Toate privirile comesenilor, și erau destui, pentru că în seara aceea era rîndul faunei diplomatice să fie invitată, erau fixate asupra mea.

Sînt sigur că tata fusese foarte indignat la vederea mea, pentru că altfel n-ar fi recurs la un limbaj atît de violent în fața unor oameni atît de distinși.

În timp ce părăseam sufrageria urmat de Georges, mai solemn decît un gîde în ajunul unei execuții, tata se întoarse spre invitații uluiți de scena la care le-a fost dat să asiste.

— Vă rog să-mi scuzați limbajul deplasat dar aspectul dezgustător al fiului meu a dezlănțuit în mine toate instinctele primare și nu vă doresc să treceți prin încercările prin care am trecut.

Tocmai treceam pragul cînd ambasadorul Angliei a scos un oftat prelung. Bănuiesc că știa și el ceva în privința asta.

Arhitecții decoratori de la Galeriile Wertheim avură o scurtă discuție cu Alice. Erau niște șmecheri foarte rafinați și își dădură imediat seama că aveau de a face cu o ageamie. Ca s-o cîștige, au tratat cu deosebită amabilitate sugestiile Alicei însușindu-și-le, ca să nu-i apuce rîsul.

Discuţia se desfăşură cam în modul acesta:

— Domnul Wertheim ne-a spus cîte ceva despre preferinţele dumneavoastră. Vă apreciem gustul fără greş. Stilul Ludovic XV reprezintă cea mai rafinată expresie a genului uman în ceea ce priveşte artele decorative.

Primul arhitect nici nu-şi termină discursul că cel de al doilea îi şi sări în ajutor:

— Evident, doamna are o înclinaţie tainică spre arta chineză şi barocul italian. Altfel n-ar fi ales stilul Louis XV, care se bazează pe aceste elemente. Aşa că va trebui să vă procurăm cîteva piese autentice din perioada Kang-Hi, din perioada Yong-Cheng-Kien Long şi o comodă veneţiană cu buchet de trandafiri pe un fond verde. Şi cred că nu trebuie să uităm de un birou în lemn sculptat, aurit şi ornat cu bronz rocaille. Cred că asta vă doriţi, doamnă Courtenay.

Alice dădu din cap ameţită. Cred că n-avea nici cea mai mică idee de perioadele Kang-Hi şi Yong-Cheng-Kien Long. Nici nu încercă să le pronunţe de frică să nu-şi sucească limba. Din întîmplare asistam la această discuţie, dar nefiind angajat direct în negocieri, am reuşit să-mi păstrez luciditatea gîndirii. Aşa că am dedus că Galeriile Wertheim aveau în depozitele lor cîteva mobile chinezeşti foarte scumpe dar care, deocamdată, nu-şi găseau cumpărătorii. Iar Alice ar fi putut să le cumpere.

Cel de-al treilea arhitect decorator interveni plin de emfază. Avea un accent spaniol sau italian, n-aş fi putut să precizez. Poate că era, pur şi simplu, dintr-o ţară maghrebiană.

— Oglinzile, covoarele, argintăria o să ilustreze rafinamentul stilului Louis XV. Aş sugera, pentru a sparge puţin monotonia unui ansamblu prea unitar, un servi-

ciu de masă „Empire" cu dulapuri imperiale și cu monograma lui Napoleon I.

Asta era culmea : maghrebianul vroia să-i bage pe gît un serviciu de masă care nu-și găsea clienții. Am învățat din lecțiile de istorie că trecuse aproape un secol între Louis XV și Napoleon I. Bănuiesc că cele două stiluri nu s-ar putea asorta după cum nu s-ar putea asorta activitatea celor doi monarhi.

Dar căutam să nu mă amestec în discuție. De ce să-i stric plăcerea Alicei, cînd și așa tremura de frică să nu pară ignorantă. Pînă la urmă a acceptat toate sugestiile care i-au fost prezentate ca și cum ar fi fost ale ei.

Arhitecții decoratori începuseră deja să se uite la pereți căutînd puncte de reper pentru viitoarele lor transformări cînd Alice le întrerupse activitatea.

— Dar nu este vorba de apartamentul acesta, le zise, ci de vila noastră de la Deauville.

— Perfect ! răspunse primul arhitect decorator. Să mergem acolo !

Alice îi încărcă în limuzina noastră, un Mercedes mare, în care ar intra ușor toți pasagerii dintr-un autobuz. Mă luă și pe mine. Probabil că vroia să-mi demonstreze că nu era cu nimic mai prejos decît celelalte celebrități ale familiei și că posedă cunoștințe înalte în materie de arte decorative, culmi neatinse pînă atunci de clanul Courtenay. Am fost de acord să-i însoțesc, căci ardeam de nerăbdare să văd ce va urma.

Sosind în vila noastră de la Deauville, arhitecții își luară o mutră de înmormîntare. Am surprins o discuție șoptită între doi dintre ei. Bieții de ei, nu bănuiau că aveau de a face cu un maestru în trasul cu urechea la suflat. Mulțumită acestui talent obțineam note destul de bune la școală.

— Cum dracul să decorăm în stil rococo „șura" asta?

Cuvîntul jignitor „șură" mă răni profund. „Șura" fusese construită de Le Corbusier și se distingea prin îndrăzneala liniilor care aminteau de pălăria unui cow-boy cu borurile ridicate șmecherește pe dreapta și coborîte, ușor nostalgic, pe stîngă. „Șura" costase două miliarde de centime iar mobilarea ei încă pe atît.

În ce mă privește, vila nu-mi displăcea. Cînd eram copil alergam cu bicicleta prin living-room și făceam skating în sufragerie. Iarna, cînd aveam norocul să ningă, mă aruncam cu prietenii pe acoperișul ridicat semeț, ne făceam din funduri sănii și ne dădeam drumul pe derdeluș scoțînd strigăte asurzitoare, treceam pe marginea streșinei și, plonjînd în gol, aterizam pe covorul de zăpadă adunat în bazinul cel mare al terasei, exact ca la un concurs de sărituri pe skiuri.

Tatei nici prin cap nu-i treceau întrecerile noastre sportive. Odată, cînd ne surprinsese din întîmplare — se întorsese mai devreme de la Paris — rămase cu gura căscată! Niciodată n-a putut să priceapă cum de nu și-a spart nici unul din noi capul sărind de la înălțimea aceea direct pe dale. Este, însă, adevărat că cea mai mică abatere de la traiectoria noastră ne-ar fi catapultat direct pe lumea cealaltă.

Întrucît vorbim de moarte, vreau să mai adaug un cuvînt. Vreau să mor tînăr. N-am de gînd să aștept vîrsta fabuloasă de treizeci de ani. Unchiul meu Charles mi-a vorbit de Kirkegaard și de Camus. Teoria disperării, așa mi se pare că se numește, m-a cucerit de la primele cuvinte. Dar despre asta vom vorbi mai tîrziu. Să ne întoarcem la Alice și la arhitecții decoratori.

Amenajarea „șurii" în cel mai delicat stil Louis XV a durat șase luni. Văzînd ce chestii surprinzătoare le-au

ieşit din mîini, cei trei arhitecţi decoratori păreau că deveniseră, fără să vrea, adepţi ai lui Kirkegaard. Cred că pentru prima oară fuseseră obsedaţi de ideea sinuciderii.

N-aş vrea să greşesc vorbind despre artele decorative, dar nu trebuie să fii o găină ca să vezi dacă un ou este stricat sau nu. „Şura" cu linii drepte, cu acoperişul în formă de pălărie de cow-boy, mergea cu decorurile în stilul Louis XV ca o maimuţă împopoţonată cu o rochie de seară creată de Christian Dior. Maimuţa este o creatură minunată, plină de viaţă, nu-i lipseşte inteligenţa, are multă personalitate, seamănă cu oamenii cu barba pînă la urechi şi îi distrează pe copii prin grădinile zoologice. Modelele semnate de Dior sînt formidabile. Le cunosc, căci Alice îşi comandă rochiile numai la el.

Maimuţele sînt formidabile. Rochiile de la Dior sînt formidabile. Cu toate astea maimuţele şi rochiile Dior nu se asortează. Cineva îmi zicea zilele trecute: portocalele! Mă dau în vînt după ele. Nu mă dau în lături nici de la usturoi. Atunci, de ce dracul nu pot suporta portocalele alături de usturoi? Am vorbit despre asta cu Olivier. Şi el este de părerea că sînt probleme de filosofie subtilă. „To be or not to be". Nu! Categoric nu! N-am să-l mai citez pe Shakespeare. N-am de gînd să-i imit pe scriitorii care îşi umplu proza insipidă cu citate, ca să-i dea puţină strălucire, chiar dacă este de împrumut.

Am uitat să vă spun că devizul decoraţiei „şurei" stil Louis XV s-a ridicat la cifre astronomice.

— Cu banii risipiţi pe aiureala asta aş fi putut să finanţez proiectul unui avion supersonic pentru cinci sute de pasageri, a remarcat tata.

Alice fu foarte afectată de aprecierile negative ale tatei. Dar, în ciuda eşecului, nu dezarmă. Convieţuirea cu tatăl meu îi servise şi ei la ceva. Îşi însuşise spiritul bătăios şi tenace al familiei Courtenay.

L-a rugat pe unchiul Charles să fie arbitru şi acesta acceptă invitaţia. Unchiul Charles vizită „şura", studie cu grijă mobila, semnăturile de pe tablouri, poansoanele de pe argintărie, covoarele, fără să scoată un cuvînt. Unchiul Charles este autoritate în materie de arte decorative. Alice, cu sufletul la gură, aştepta verdictul. Tăcerea unchiului Charles o dezorienta.

— Mă tem că nu mă înţelegi, Charles, zise Alice cu amărăciune.

— Nici Manet n-a fost înţeles, îi replică unchiul Charles, zîmbind cu bunăvoinţă. Şi cu toate acestea tablourile lui au ajuns la Luvru.

— Ah, Charles, mă compari cu Manet, zise Alice încîntată şi îmbujorîndu-se.

— De ce nu? De ce nu? Poate că posteritatea va aprecia meritele tale.

Mai tîrziu unchiul Charles îmi explică între patru ochi că living-roomul şi celelalte saloane de proporţii vaste strivesc pur şi simplu mobila delicată concepută pentru apartamentele intime de la Versailles, dar că n-a avut curajul să-i spună adevărul.

— Ansamblul este întrucîtva insolit, draga mea, dar piesele, chiar dacă nu sînt de prima mînă, sînt indiscutabil autentice, i-a spus el. N-aş zice că n-ai plasat bine banii.

Şase luni mai tîrziu mobila Louis XV eşuă în „Sarcofagul" din vecinătatea castelului de la Versailles, care e pe cale de a deveni un fel de talcioc şi alţi arhitecţi decoratori au pus mîna pe „şură".

Între timp artele frumoase deveniră obiect de discuţii permanente. De dimineaţă pînă seara nu se discuta decît despre pictura flamandă, arta aztecă, monumentele de pe insula Paştelui sau alte minuni de acelaşi calibru. În fiecare seară aveam lume la masă. Pictori, sculptori, critici de artă defilau într-un cortegiu nesfîrşit. Am înghiţit mai multă artă decît orice student în anii de studii. Mă săturasem. Cîţiva paraziţi pescuiţi în boema de la Montmartre se cuibăriseră la masa noastră. Era deajuns ca Alice să pronunţe, de exemplu, numele lui Pollok şi boemii prindeau mingea din zbor şi începeau nişte comentarii interminabile, mai mult sau mai puţin acide, spre marea admiraţie a gazdei care se şi vedea un nou Mecena feminin, cîntată de poeţi şi de artişti de-a lungul secolelor.

Noaptea nu visam decît pînze şi picturi. Doar atunci am înţeles ce înseamnă onirism în artă. Aveam adevărate coşmaruri, comparabile doar cu operele lui Chirico, Dali sau Max Ernst.

Pasiunea Alicei luă, puţin cîte puţin, proporţii tragice. Toate casele noastre deveniseră mari şantiere în transformare perpetuă. Nu se putea trăi în ele. La fiecare pas riscai să-ţi bagi piciorul într-o căldare cu vopsele, să te loveşti de o schelă, să te izbeşti de grămezile de covoare, să calci peste o pînză semnată de un maestru al Renaşterii pusă parcă intenţionat în drumul tău. Într-o zi tata era să-şi frîngă gîtul. Dimineaţa, vrînd să treacă din camera sa în camera Alicei, avu cea mai îngrozitoare surpriză din viaţa sa. Tocmai împinsese uşa şi se pregătea să treacă pragul cînd piciorul îi rămase pur şi simplu suspendat în gol deoarece în locul camerei mamei mele adoptive se căsca o groapă. Doar printr-o minune tata reuşi să-şi tragă piciorul şi să-şi refacă astfel

echilibrul. Ceva mai tîrziu i se explică misterul. Alice hotărîse să se instaleze în altă cameră iar în fosta sa cameră să amenajeze, desfăcînd planşeul, un living-room spaţios cu scară interioară care trebuia să unească cele trei etaje ale apartamentului.

Două categorii de invitaţi ne frecventau saloanele. Invitaţii tatei şi invitaţii Alicei. Fiecare categorie avea ideile sale fixe. Amicii tatei discutau numai despre bursă şi afaceri, în timp ce amicii Alicei numai despre artă şi artişti. Erau seri întregi în care nu auzeam vorbindu-se decît de pictură sau de acţiunile la bursă. Acţiuni de bursă şi pictură, pictură şi acţiuni ! Ah, eram sătul pînă peste cap !

Odată m-am urcat pe o locomotivă. Călătoream cu Alice şi cu tata în Anglia. Anglia îmi lăsă o impresie foarte puternică. Acoperită toată de iarbă şi de vaci. Ne plimbam într-o gară aşteptînd trenul. Lordul — Dumnezeu mai ştie cum îl chema — ne invitase pentru o săptămînă la castelul său — şi acum ne întorceam cu trenul la Londra deoarece era o ceaţă s-o tai cu cuţitul şi Alice avea oroare să meargă cu maşina prin burniţa lăptoasă. Pe vremea aceea mai erau în Anglia cîteva locomotive cu aburi. Ca să-mi omor timpul am plecat de lîngă ai mei şi am început să-mi vîr nasul peste tot. Cînd sosi trenul, locomotiva se opri drept în faţa mea. Am vocaţie de savant căci îmi place să scormonesc peste tot. Mi s-a povestit că Edison şi Bernard Russel făceau acelaşi lucru în copilărie. La urma urmelor, de ce n-aş putea să merg pe urmele lor? Chiar şi Beethoven a fost un adolescent anonim şi neînţeles. Mă întreb dacă l-a citit pe Kirkegaard. Bănuiesc că au fost contemporani. În sfîrşit, în chestia asta trebuie să consult Larousse-ul sau pe unchiul Charles.

Cum eram lîngă locomotivă, mi-a venit deodată ideea să mă urc şi să văd cum arde focul în cazan. Sînt omul hotărîrilor rapide. Ca Napoleon. Fără să mă gîndesc de două ori, am sărit pe tender, între mecanic şi fochist. Cînd mă văzură picat din cer, se priviră lung şi pufniră în rîs. Apoi îmi arătară cum arde focul în cazan. Am uitat să vă spun că toată povestea asta se petrecea în plină iarnă. Era aşa de frig încît dacă făceai pipi îngheţa pînă jos. Cădea ca nişte perluţe mici de ghiaţă. Să crăp dacă mint. Acolo sus pe locomotivă te topeai lîngă cazan şi te „frigorificai" lîngă tender. Termenul a te „frigorifica" este inventat de mine. Uşurinţa cu care făuresc cuvinte noi mă face să cred că am talent pentru litere. La urma urmelor de ce n-aş putea şi eu să devin un scriitor ca Samuel Beckett, Isaak Bashevis Singer sau unchiul Charles. Premiul Nobel mi-ar veni ca o mănuşă, mai ales acum cînd n-am nici un ban. Ce nu s-ar face cu 25.000 de dolari... În primul rînd mi-aş cumpăra o motocicletă Harley Davidson, opt cilindri, comandă specială. Mi-e o foame la ora asta încît aş ronţăi cu plăcere Turnul Eiffel stropit cu sirop cu rom şi ornat cu cremă.

În timp ce mă aflam pe locomotivă într-o companie extrem de plăcută — mă tenta chiar gîndul să renunţ la bănci şi să mă fac mecanic de locomotivă — am auzit de pe peron nişte urlete şi ţipete care mi-au făcut pielea găinii. Urletele erau ale tatei iar ţipetele, foarte pătrunzătoare şi cu acute de primadonă, erau ale Alicei. Mă căutau pe sub roţile trenului. Îi însoţeau şeful gării, impiegatul de mişcare şi cîţiva gură-cască. Îmi venea să mă arunc în flăcările din cazanul locomotivei, căci ştiam ce va urma. Dar de ce ţi-e frică nu scapi şi nici nu poţi înfrunta destinul. Chiar şi Hannibal a fost învins la Zama, deşi pînă atunci mersese din victorie în victorie.

Tata mă descoperi pe locomotivă. Cînd mă văzu plin de funingine şi negru de cărbuni, mă apucă de urechi şi, ridicîndu-mă în aer ca pe un cocor, mă dădu jos pe peron. Nu trebuie să vă mai spun ce scatoalce mi-a tras după ceafă că de-abia mai îmi ridicam capul. Părinţii sînt, într-adevăr fiinţe bizare. În loc să te mîngîie şi să se bucure că nu te-au scos de sub roţi, te bat fiindcă te-au găsit stînd liniştit lîngă un fochist onorabil şi un mecanic şi mai onorabil.

Cînd şedeam la masă alături de invitaţii tatălui meu, aşezaţi la un capăt al mesei, care vorbeau despre acţiuni bancare, şi cu invitaţii mamei mele vitrege, care debitau tot felul de tîmpenii despre stilul Gupta, post-Gupta şi Pâla-Sena, mă simţeam ca pe locomotivă, fript dintr-o parte şi îngheţat din cealaltă. Chiar mă mir că nu m-am astenizat, mai ales acum cînd astenia este la modă şi te îmbolnăveşti de ea mai uşor decît de gripă. Toate prietenele Alicei sînt astenice. Şi nu e de mirare, toată ziulica şi-o petrec probînd toalete. De la Dior, de la Lanvin, de la Saint-Laurent, de la Courrèges şi de la alţii ! Manechinele de la casele de modă sînt plătite să se îmbrace şi să se dezbrace de dimineaţă pînă seară. Dar sărmanele prietene ale Alicei nu primesc nici o compensaţie pentru truda lor. Şi ce e mai prost, este că ele plătesc din gros pentru munca asta.

De ar fi numai acţiunile de la bursă şi arta ! Dar trebuie să rezişti şi la divagaţiile profilor. Proful de biologie, de exemplu, ne-a împuiat capul timp de o oră cu aparatul digestiv al furnicii. În vremea noastră cînd oamenii zboară spre lună şi se pregătesc să pună piciorul pe Venus, noi ne pierdem timpul cu disecarea aparatului digestiv al insectelor. Am de gînd să trimit o scrisoare la „Expres", la rubrica „Poşta cititorilor", ca să cer cu vehemenţă

o reformă a învăţământului. Jos cu aparatul digestiv al furnicilor ! Trăiască cosmonauţii !

Zilele trecute am făcut o gafă de pomină. Tot în domeniul artei. Bănuiesc că dacă cineva ar încerca să analizeze natura cunoştinţelor acumulate de creierul meu ar constata următoarea proporţie : 45% artă, 45% acţiuni de bancă, 7% sport şi chestiuni mondene, 3% alte activităţi înglobînd, printre altele, totalitatea preocupărilor mele şcolare inclusiv aparatul digestiv al furnicii.

Dar să revenim la gafa mea. Eram la o recepţie de gală în apartamentul nostru de pe Avenue Foch. Se inaugura ultima metamorfoză a apartamentului. Galeriile „Doucet, Doucet et Doucet" au făcut decoraţia în cel mai pur stil '80, '980, să nu se confunde cu '880 ! Această precizare este necesară pentru neavizaţi. „O simfonie în alb şi negru, combinată cu utilul, apogeul artei de avangardă". Am citat cuvintele arhitectului decorator şef de la „Doucet, Doucet et Doucet" la predarea apartamentului cîrpit de el. V-am mai spus că locuinţa aceasta cuprinde ultimele trei etaje ale imobilului. Iniţial cele trei nivele erau distincte. Primul era ocupat de servitori, la al doilea nivel erau camerele familiei iar la al treilea saloanele de recepţie. Alice a prezidat cinci amenajări succesive ale acestui apartament nenorocit. După ce au trecut prin ei specialiştii de la Galeriile „Doucet, Doucet et Doucet", mie şi tatălui meu ne-au trebuit treizeci de zile ca să ne familiarizăm cu noua dispunere a camerelor. Arhitecţii decoratori făcuseră „tabula rasa" aranjamentul conformist şi burghez al apartamentului. „Tabula rasa" este un termen pe care l-am învăţat de la şirul lung de artişti şi arhitecţi decoratori care au defilat prin casa noastră din Avenue Foch. Fiecare grup de arhitecţi făcea „tabula rasa" din opera predecesorilor.

Cu alte cuvinte, treceau ca hoardele lui Atila — biciul lui Dumnezeu — ştergînd totul în trecerea lor şi construind pe ruinele trecutului o nouă operă de arhitectură decorativă, destinată — prin perfecţiune — să fondeze o nouă şcoală, care să reprezinte o epocă rezistentă la secole, ca frescele de la Pompei. Sărind peste cataclisme, pe care nu aş dori să le văd la Paris, cel mult ca o curiozitate.

Ah, digresiunile acestea! Am început să abuzez de ele! Să ne întoarcem la gafa mea din sfera inaugurării. Fiindcă veni vorba de digresiuni: asta este partea mea cea mai tare. Dacă proful mă întreabă despre bătălia de la Actium şi nu prea sînt sigur pe răspuns, îl ocolesc cu iscusinţă lansîndu-mă într-un comentariu al filmului „Cleopatra". Dacă proful e înnebunit după Liz Taylor, cîştig partida. Dar dacă nu este sensibil la frumuseţile celei de-a şaptea arte, m-am ars.

Dar să ne întoarcem la "gafă". Festivitatea inaugurării decurgea după ceremonialul obişnuit. Şampanie, discursuri, linguşiri, răutăţi, ironii pe sub mustaţă, cancanuri, iarăşi şampanie şi aşa mai departe. Asistau tot felul de notabilităţi ale vieţii politice, mondene, diplomatice. Cei mai mulţi reprezentau artele. Bărboşi sau conformişti, boemi sau pedanţi, cu sau fără talent, constituiau o adevărată pletoră de flămînzi ce invadaseră bufetul devastîndu-l ca lăcustele spre marea disperare a lui Georges şi a băieţilor de sub ordinele sale. Bietul Georges şi subalternii săi făceau tot timpul drumul între bufet şi oficiu pentru a reînnoi proviziile cu viteză accelerată şi ridicolă a actorilor de comedie din filmele mute.

După ce şi-au pus burta la cale, mulţimea se îmbulzi în saloane. Un bărbos rîgîia acoperind rumoarea conversaţiei. Îndestulaţi, cu moralul ridicat de băuturile cu

înaltă concentraţie de alcool, oamenii de meserie se plantaseră în faţa tablourilor şi începură să le disece. Mai ales criticii de artă, care foloseau un limbaj atît de alambicat încît nu eram în stare să pricep nimic. Îi ascultam cu respect şi veneraţie. Ei erau demiurgii — aşa li se spune acum — coborîţi din farfuriile zburătoare invizibile în mijlocul plebei profane. Cred că n-am comis un pleonasm. Am să-l consult pe unchiul Charles în privinţa asta.

La şcoală ne-au învăţat că medicii folosesc un limbaj propriu, legat de profesia lor. Inginerii folosesc altul, de înaltă tehnicitate. Oamenii legii au jargonul lor. Dar critica de artă şi critica literară le depăşesc pe toate prin profunzime, elasticitate, bogăţie, subtilitate şi elevaţia transcendentală a termenelor. Îmi ciuleam urechile la comentariile lor sublime. Deşi nu le pricepeam, aveau o sonoritate care mă captiva, mă fermeca. Mi-am notat cîteva fraze. Ce păcat că nu ştiu să stenografiez. Nu mi-a trecut prin cap să mă înarmez cu un magnetofon ascuns sub reverul hainei ca în romanele cu James Bond. Totuşi am reţinut cîteva fărîmituri spicuite de ici-colo.

— Ei bine, da! Este ultima etapă a abstracţiei, o etapă incompletă şi într-o anumită măsură ambiguă, în măsura în care, în ciuda logicii, ne obligă să vorbim de abstracţie figurativă sau de figuraţie abstractă sau, pur şi simplu, de non-figuraţie, care a succedat artei abstracte pure...

— Evident numai o extrapolare ne-ar permite pînă la un anumit punct să descoperim în trecut o intervenţie a spiritului, aceea a formei abstracte a secolului XX...

— Uitaţi-vă la Kandinsky! Înflorirea formei abstracte păstrează o puritate într-un anumit sens exemplară, pentru că acţionează prin culoare, în măsura în care

este o expresie completă capabilă să recepţioneze o descărcare emotivă care o justifică, întrucît răspunde unui elan al spiritului, al spiritului în sens aproape mistic...

— La Seurat şi Cézanne forma devine mai solidă, se revoltă împotriva efemerului, nu este decît imaginea secundei multiplicate la infinit, invariabilă, pe care pictorul o fixează sub aspectul variabilului...

— Cu forţa unei voinţe demne de Prometeu, Malevici sesizează prin intermediul gîndirii întinderile vaste de dincolo de alb şi descoperă finalitatea picturii, eliberate de povara realităţii...

Toţi o citau pe Dora Vallier, pe Fiedler, Maurice Denis, Warringer, Faure, Kandinsky deplîngînd lipsa unei terminologii exacte pentru pictura abstractă, imposibilă de exprimat în starea rudimentară actuală a limbajului cult.

Invitaţii se îngrămădeau, se îmbulzeau, ca nişte muşte atrase de miere, în faţa unei pînze de Picasso, „Nud de femeie şezînd". Nu îndrăzneau să pretindă că această descendentă a Evei ar fi fost lipsită de originalitate. Nasul îi era în partea stîngă, în locul urechii, un ochi apărea timid într-o nară, un sîn fusese mutat pe genunchi iar bărbia îi alunecase pînă la buric. O visam pe Rebecca, prietena pe care mi-o luase Olivier şi mă întrebam ce sentimente ar fi putut să-mi inspire dacă ar fi fost replica vie a femeii nude pictate de Picasso.

Exclamaţiile de admiraţie săreau ca focurile de artificiu.

— Incontestabil, Picasso este sublim!

— O personalitate dominantă a lumii moderne!

— Stilul său are o semnificaţie universală!

— Picasso este Michelangelo al secolului nostru!

— Ce energie convulsivă! Ai putea spune că elementele tabloului ţîşnesc din cadru!

— Este o tendință metamorfică clară !

— Se simte influența lui Juan Miro și Yves Tanguy !

— Ah, maestre ! Ce blasfemie ! Picasso este unic !

— Acest nud reprezintă o iconografie a sexului și a fertilității, a nașterii și a morții, a dragostei și a violenței, cum a remarcat pe bună dreptate Herbert Read !

— Pe scurt, este prototipul femeii secolului XX ! exageră un tip între două vîrste, cu bucle lungi care îi încadrau, ca niște pompoane, chelia roz deschis.

— Oamenii secolului XXX vor avea o imagine într-adevăr reușită a femeii secolului XX, am zis și eu ca să-mi aduc contribuția modestă la corul unanim de laude.

În clipa aceea se făcu o tăcere de ghiață.

Un tip cu lavalieră și favoriți cărunți, impopoțonat într-o haină roșie pătlăgică, se întoarse spre Alice.

— Dacă nu mă înșel, tînărul este fiul dumneavoastră, zise tipul cu o amabilitate onctuoasă.

Alice mă fulgeră cu privirea. Îi stricasem vernisajul început sub auspicii atît de fericite.

— Este băiatul soțului meu, ținu ea să precizeze arătînd prin asta că se desolidarizează de intervenția mea.

Pricepui că am făcut o gafă. În timpul acesta unchiul Charles mă luă de braț.

— Tinerii din vremea noastră sînt delicioși prin non-conformismul lor, ei nu ezită să-l critice pe marele Picasso. Apoi mi se adresă zicîndu-mi : Roy, condu-mă la bufet. Vreau să mai beau un pahar de Coca-Cola în cinstea artei în general și a lui Picasso în special.

Uluit, părăsii salonul urmîndu-l pe unchiul Charles.

— Alice e furioasă pe mine, îi zisei.

Unchiul Charles îmi zîmbi cu bunăvoință.

— Și are de ce ! A-l renega pe Dumnezeu este scuzabil.

Uneori devii chiar interesant făcînd pe ateul. A-l insulta pe preşedintele Republicii este, de asemenea, un fapt scuzabil, mai ales cînd faci parte din opoziţie. Dar a-l renega pe Picasso este o crimă. Este ca şi cum ai nega existenţa soarelui. Uluieşti, scandalizezi, insulţi o anumită opinie publică. Chiar dacă nu-ţi place Picasso, trebuie să-ţi schimbi părerea. Altfel se va spune că eşti un inculţ, că îţi lipseşte rafinamentul, bunul gust, ceea ce este şi mai grav. Cine ar îndrăzni acum să-l critice pe Voltaire? Ca şi Picasso la bursa artelor, Voltaire este o valoare sigură la bursa literelor. Asta nu înseamnă că îl mai citeşte cineva acum pe Voltaire. Cu excepţia lui „Candide", care se mai poate digera, doar la şcoală se mai vorbeşte de acest poet, dramaturg şi prozator ultra-fecund şi ultra-plictisitor din secolul XVIII. Dar încearcă să-l critici, se vor ridica împotriva ta toţi snobii şi toţi dascălii pisălogi şi pedanţi din şcoli.

Chiar dacă uneori mă gîndeam să îmbrăţişez domeniul artelor frumoase, întîmplarea asta nefericită mă lecui pentru totdeauna. Renunţai să-i fac concurenţă lui Picasso şi Pollok. Le lăsai celebritatea intactă.

Într-o zi tata zise cu o voce hotărîtă :

— Alice, ajunge ! Încetează cu cheltuielile ! Încetează cu schimbările, cu nebuniile astea atît de costisitoare !

Tata avea aerul teribil al lui Savonarola cînd le propovăduia florentinilor sobrietatea, cea mai severă morală, sărăcia primilor creştini, dispreţul pentru bogăţie, pentru lux. Odată unchiul Charles mi-a vorbit pe larg despre călugărul acesta fanatic ce pierise ars pe rug.

În clipa aceea tatei îi mai lipsea doar sutana călugărească şi un amvon de biserică să-şi lanseze predicile fulminante.

— Ştii tu, Alice, care sînt semnele exterioare ale bogăţiei, continuă tata.

Fruntea Alicei se încreţi, semn că creierul îi lucra cu intensitate. Apoi faţa i se lumină şi răspunse mîndră ca un elev conştient de faptul că găsise soluţia la o problemă dificilă.

— Semnele care stabilesc diferenţa dintre noi şi gloata de rînd, dintre noi şi vulg.

Rămăsei cu gura căscată în faţa profunzimii acestei fraze care revela resursele nebănuite ale spiritului Alicei, o femeie cu opinii foarte conservatoare.

— Eşti proastă ca o gîscă ! ripostă furios tata care folosea rar asemenea epitete. Semnele exterioare ale bogăţiei sînt astăzi stigmatele expuse acuzaţiilor publice, invidiei vecinilor şi furiei miniştrilor de stînga care îţi cer capul. Nu mai vorbesc de teroriști şi de kidnapperi cu ochii ţintă la cei avuţi. Numele baronului Empain, al tînărului Getty nu-ţi spune nimic? Aşa că potoleşte-te cu toate aceste lucrări somptuoase şi, deocamdată, inutile.

Alice replică înţepată :

— Şi cum o să mai trăim? Casele noastre din Paris sînt şantiere. Lumea, uimită, că ne-am oprit brusc, va zice că nu mai ai bani.

— Cu atît mai bine !

— Vorbeşti de parcă n-ai fi bancher. Vei pierde încrederea clienţilor care îşi vor retrage banii din banca ta.

Alice mă uimea tot mai mult. Niciodată n-aş fi crezut-o în stare să ajungă la asemenea concluzii.

Tata trecu cu bună ştiinţă peste acest argument, deşi era un argument valabil.

— Ne vom muta provizoriu la mama, zise.

Această hotărîre avu, prin ricoşeu, efectul unei găleţi de apă rece turnată peste capul meu. Nimic mai rău nu

putea să ne aştepte, pe mine şi pe Alice. Bunica dinspre tată, în ciuda averii sale, era o rentieră timorată, care se temea de aventuri financiare şi care, ca o bună franceză de modă veche, aduna ban cu ban îngropîndu-şi economiile în ascunzătorile cele mai absurde. Oamenii ziceau că e zgîrcită, meschină, plîngăreaţă. Spiritul său de economie, dorinţa sa de a păstra totul într-o stare perfectă, de a nu prăpădi nimic, erau atît de dezvoltate încît punea huse albe nu numai pe mobile dar şi pe covoare, pe tablouri. Pusese huse chiar şi pe lustre, dar cum după căderea nopţii se făcea întuneric să-ţi scoţi ochii şi riscai să te izbeşti de toate mobilele, ridicase husele şi le înlocuise cu săculeţi de tifon. Bunica acoperise cu cearceafuri albe pereţii capitonaţi cu catifea sau mătase ca să-i protejeze de praf şi de lumina soarelui. Nici lambriurile din lemn de trandafir, nici balustradele de la scări nu au făcut excepţie de la regulă. Cînd am intrat în casa bunicii am avut impresia că sînt proiectat brusc într-un decor alb, ostil, care îmi evoca Antarctica, fără pinguini. În timpul iernii similitudinea aceasta era şi mai frapantă, deoarece frigul polar domnea în saloanele de petreceri. Doar camerele şi bucătăria se bucurau de o încălzire moderată. Cîteva statui şi busturi în mărime naturală, acoperite cu linţolii albe, împodobeau vestibulul, holul cel mare şi galeria centrală creînd o ambianţă sinistră, îndeosebi după căderea nopţii, cînd aminteau de fantomele încremenite ale forţelor malefice. În copilăria mea îmi închipuiam că statuile învie şi rătăcesc, ca sufletele chinuite, prin toată casa, din pod pînă în pivniţă.

Odată am avut curiozitatea să ridic pe ascuns acoperămîntul alb de pe o statuie aşezată în vestibul lîngă intrare. Spre surprinderea mea am descoperit un adolescent arab surîzător, cu ochii catifelaţi şi bogat îmbrăcat,

care întindea cu mîna stîngă o tavă pe care se depun cărţile de vizită. Pe timpul acela mă fermecase. Mai tîrziu, după ce noua manie a Alicei mă familiarizase cu artele decorative, îmi dădui seama că tînărul arab era un obiect decorativ de un gust îndoielnic, chiar dacă fusese foarte la modă pe vremea celui de-al doilea imperiu.

— Detest calicia acestei zgripţuroaice bătrîne! îmi şopti Alice, care mă ridicase la rang de confident. Pe lîngă ea avarul lui Molière este un prunc nevinovat!

După cîteva săptămîni ne instalarăm la bunica. Tata, foarte îngrijorat, părea absent la tot ce se întîmpla în jurul său. Uită chiar şi să mă ia la rost cînd mă văzu într-o seară intrînd în casă îmbrăcat skunk după ultimul răcnet. Mă privea de parcă vedea prin mine.

Alice îşi stăpînea cu greu nervii întinşi la maximum, zbîrliţi ca acele unui porc-spinos. Regulile impuse de bunica o exasperau. Trebuia să mîncăm la o masă mică din bucătărie ca să nu deranjăm masa monumentală din sufragerie. Un living-room cu mobilă disparată, pe care şi un telal modest ar fi aruncat-o, ne fusese rezervat pe timpul zilei. Pentru a economisi energia electrică, becurile nu trebuiau să depăşească şaizeci de waţi. Accesul la pivniţe ne era interzis deoarece acolo se afla tot ceea ce răposatul meu bunic strînsese mai de doamne-ajută.

Casa, în ciuda marilor sale dimensiuni, nu avea decît un garaj pentru o singură maşină, ocupat, dealtfel, de un Rolls model 1930, care nu mai ieşise din adăpost după moartea stăpînului său. Personalul de serviciu se reducea la doi oameni, Caroline, bătrîna bucătăreasă cu o placă în gură atît de slabă încît îi juca cînd îşi deschidea gura ca să zică vreun cuvînt, şuierînd ca o sirenă de vapor, şi Prosper, un chelner scheletic, fără vîrstă şi urît ca o

mumie. Ar fi făcut cu succes figuraţie într-un film de groază. Bunica îl ţinea deoarece se temea de hoţi.

— Totdeauna trebuie să ai un bărbat în casă ca să te apere ! zicea bunica.

Sosirea servitorilor noştri o sili pe bunică să deschidă — împotriva voinţei sale — camerele de serviciu amenajate la mansardă, care n-au fost locuite de decenii.

— Trebuie să scapi de toţi paraziţii aceştia, băiatul meu, căci te costă şi ochii din cap, zicea bunica. Şi tu, Alice, pentru ce îţi trebuie o cameristă? Nu poţi să-ţi alegi rochiile, să te îmbraci, să te fardezi fără ajutor?

Tata şi Alice ascultau predicile bunicii fără să deschidă gura. Cred că tata regreta această mutare fără rost care nu-i aducea decît neplăceri, dar nu-mi aduc aminte să fi recunoscut vreodată că a greşit ceva.

Într-o dimineaţă tata veni cu întîrziere la micul dejun. Avea faţa întunecată, se aşeză la capătul mesei şi atacă direct un ou moale. Îl gustă apoi făcu o mutră scîrbită şi-l puse la loc.

— Scuză-mă, Alice, dar azi ouăle nu sînt prea reuşite...

— Caroline le-a fiert, interveni bunica. Este o bucătăreasă admirabilă.

— Nu vreau să mă mai ocup de micul tău dejun, Henri ! zise Alice pe un ton categoric.

Era pentru prima oară după zece ani de căsnicie că Alice depăşea această regulă devenită sacră.

Tata îşi strînse ochii. Cred că în clipa aceea încerca emoţiile simţite de Louis XVI cînd i s-a anunţat căderea Bastiliei. Alice ridică stindardul revoltei. Tata înţelese că războiul civil mocnea sub cenuşa bătrînei sale autorităţi batjocorîte. Căci şi bunica se băga în conflictul acesta, care privea o ordine demult stabilită.

Atmosfera era încărcată. Alice aştepta doar o scînteie ca să explodeze. Tata n-a comentat rebeliunea soţiei sale, dar prevedeam că se pregăteşte să lovească de sus şi tare. Înghiţi fără plăcere o bucată de şuncă, apoi se lansă în contraofensivă.

— Alice, trebuie să-ţi comunic ultima mea hotărîre. Consider că trebuie să renunţăm la maşinile cele mari. Consumă prea multă benzină, bat la ochi şi nici nu mai corespund vremurilor noastre. Automobilele Lincoln, Cadillac, Rolls au devenit apanajul gangsterilor şi al parveniţilor.

Faţa zbîrcită a bunicii se lumină.

— Henri, iată o hotărîre cu cap. Lasă-mă să te sărut!

Alice ridică degetul arătător spre soţul său.

— Un moment! Şi cu ce propui să le înlocuim?

— Cu Renault 5, ca toţi prietenii noştri. Este o maşină mică, franţuzească, economică şi nu bate la ochi. Asta ne trebuie, ca să trecem neobservaţi.

Ochii Alicei, ochii blîndei şi mereu conciliantei Alice, scăpărau scîntei.

— Eu nu renunţ la Mercedesul meu personal! Dar pe tine nu te împiedic să circuli în Renault 5, dacă asta îţi face plăcere.

Apoi adăugă în engleză pe un ton care nu admite replică:

— This is final!

Se ridică şi părăsi bucătăria trîntind uşa.

— Uită-te la ea! exclamă indignată bunica. Să răspunzi pe tonul acesta bărbatului tău!...

Tata, ca să arate că nu face favoritisme, se întoarse spre mine.

— Roy, cred că nici tu n-ai nevoie de motocicleta asta uriaşă care mă face să tremur pentru viaţa ta. Cu o motocicletă uşoară te-ai descurca tot aşa de bine.

Îl privii cîteva clipe stupefiat. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Să mă lipsesc de Honda mea? Niciodată! Tata va trebui să treacă peste cadavrul meu înainte de a o vinde!

Îmi zisei că trebuie să-mi manifest împotrivirea cu diplomaţie, dar şi cu hotărîre.

— Să mă despart de motocicleta mea? Ce vor zice tipii de pe Champs-Elysées care se fălesc atîta cu maşinăriile lor? Că standingul meu este mai prejos decît al lor?! Noi, tinerii, avem cel puţin curajul să ne arătăm motocicletele frumoase fără să facem pe noi de frică că aceasta ar dezvălui semnele exterioare ale bogăţiei. Dimpotrivă. Cu cît ai mai multe semne de bogăţie, cu atît mai mult te făleşti cu ele. Am observat, tată, că cu cît îmbătrîneşti, cu atît devii mai fricos. Mă întreb, de ce? Noi, tinerii motociclişti, sîntem solidari. De cîte ori autorităţile vor să ne impună alte taxe, blocăm intrarea de la Palatul Bourbon. Vreau să-i văd pe automobilişti făcînd grevă! În cîteva minute tot Parisul, toată Franţa rutieră ar fi paralizată!

Pînă la urmă am avut cîştig de cauză. Îmi păstrai Honda. Eram mîndru că am reuşit să-l conving pe tata, căruia nu-i plăcea să facă compromisuri. Apoi pricepui că era hărţuit de alte probleme mai importante, care le umbreau pe ale mele.

A doua zi seara tata intră în casă cu faţa albă ca ceara. Fără să-şi scoată pardesiul, se opri în faţa Alicei şi îi zise cu o voce joasă, aproape în şoaptă, dar care reflecta o puternică trăire interioară:

— Mi-au naţionalizat banca! Mi-au luat banca!

Alice, impresionată de aerul catastrofal al tatei, încercă să ia lucrurile mai uşor.

— Presupun că te vor despăgubi, cel puţin în parte. La urma urmei ai putea să te retragi, să te odihneşti, să te ocupi de sănătatea ta care de la o vreme îţi face necazuri. Încă mai sîntem destul de bogaţi ca să nu ne temem de viitor.

Tata o privi contrariat.

— Să mă retrag? Nici nu se pune problema! Vom pleca din ţară! Îmi voi continua activitatea de cealaltă parte a Atlanticului! Pregăteşte bagajele, Alice! Plecăm la New York. Roy îşi va continua studiile în America. Nu voi depune armele decît în ziua în care moartea mă va doborî!

Tata luase atitudinea combativă a unui comandant de armată din ajunul celei mai mari bătălii din viaţa sa...

II

Am vorbit de mine, de tata, de Alice, de grijile şi preocupările mele, dar am uitat să mă prezint. Mă numesc Alexandre Kean Richard Michel-Ange Roy Courtenay. Mama — convinsă că numele de botez are o influenţă incontestabilă asupra fiinţei mici şi fragile care vine pe lume. Duhurile care se adună în jurul leagănului său şi care îi hotărăsc soarta sînt prima sa bogăţie. Duhurile invocate cu atîtă fervoare de mama se cheamă Alexandru cel Mare, neuitatul Kean, Richard Inimă de Leu şi nemuritorul Michelangelo. Roy, cel mai puţin ilustru dintre aceste nume, trebuia să-l onoreze pe străbunicul meu

din partea mamei, general în retragere al armatei Majestăţii sale britanice. Aşa că Roy a rămas mai strîns legat de persoana mea decît celelalte nume, prea fastuoase pentru un prunc ce nu ştia decît să orăcăie şi să ude scutecele. Bănuiesc că mai tîrziu mi-am atras înjurăturile funcţionarilor care trebuiau să treacă în actele mele de identitate, în paşaport şi în celelalte, tot şirul acesta de nume de botez într-un spaţiu rezervat doar pentru unul sau două prenume modeste.

Tata era mîndru că făcea parte din familia Courtenay. Pretinde că strămoşii mei sînt de sînge regesc. În evul mediu familia Courtenay a dat englezilor suverani, fapt confirmat de nu ştiu ce dicţionar istoric. Gurile rele susţin că unul dintre strămoşii noştri fusese un copil lepădat care primise numele localităţii unde a fost găsit. Gurile şi mai rele avansează o teorie şi mai extravagantă. Courtenay provine, zic gurile acestea, de la Courtnez, ceea ce vrea să zică că primul care a purtat acest nume avea nasul tăiat din cauza unei condamnări infamante. Porecla fusese transformată în nume şi modificată ulterior pentru a ascunde originea sa ruşinoasă. Tata era groaznic de indignat de această interpretare jignitoare şi pentru a demonstra contrariul avuse chiar intenţia să angajeze serviciile unui genealogist cu renume. Apoi renunţă la această iniţiativă. Cred că s-a temut că genealogistul, după lungi investigaţii, o să găsească documente care să confirme versiunea cu „nasul cîrn".

Singele meu corcit, tatăl francez, mama americană, bunicii francezi, englezi şi americani, mi-a adus adesea necazuri. Colegii mei francezi ziceau că sînt un yankeu, un venetic. Tinerii americani rîdeau de accentul meu britanic iar englezii îmi trînteau în obraz porecla de Frenchy fandositul.

În schimb „jet-set-ul", internaţionalist prin definiţie îmi atribuia un farmec particular iar membrii săi, tineri sau vîrstnici, căutau compania mea.

Inconsecvenţa speciei umane găseşte, în ce mă priveşte, o ilustrare perfectă.

Am vorbit în trecere de celebrităţile din familia mea. Dar mai am şi alte rude, mai puţin celebre, dar mai zburdalnice şi atît de interesante încît ar putea să figureze într-un serial de televiziune, mai complicat şi mai agitat decît „Dallas-ul" sau „Dinastia" luate la un loc.

Mă chinuie, însă, o chestiune gravă şi arzătoare. O so vă spun despre ce este vorba şi o să încep punîndu-vă ă întrebare : aţi citit romanul „De veghe-n lanul de secară"? Eu l-am citit. E formidabil. După o noapte albă petrecută citindu-l — a doua zi aveam o lucrare scrisă la matematică şi numai Dumnezeu ştie cum m-am descurcat — am reflectat mult la subiectul acesta. Mă întrebam dacă Salinger l-a creat pe Holden Caulfield sau Holden Caulfield l-a creat pe Salinger.

I-am vorbit de chestiunea aceasta unchiului Charles, care a ascultat cu surprindere subtilităţile reflecţiilor mele. Stimulat, îşi puse în funcţiune materia cenuşie, cu proprietăţi mai miraculoase decît cele ale unui creier electronic şi îmi servi pe tavă o serie de cazuri în care eroii antropofagi şi-au înghiţit autorii. Ali Baba este un caz tipic. Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici zburdalnici i-au lăsat în umbră pe fraţii Grimm. Scarlett O'Hara a eclipsat-o pe Margaret Mitchell iar James Bond l-a înlocuit pur şi simplu pe autorul zilelor lui. Îşi mai aduc aminte admiratorii faimosului Pinocchio de existenţa lui Carlo Collodi? Don Quijote este tot aşa de cunoscut ca şi Cervantes. D'Artagnan a scăpat de sub tutela lui Dumas. Îşi duce propria sa viaţă. Dar cel mai nesupus este Don

Juan. A țîșnit ca un drăcușor de sub pana lui Tirso de Molina și, nemulțumit probabil de personalitatea care i-a fost atribuită, s-a apucat să creeze noi autori, poruncindu-le să-l prezinte în diferite variante ca să și-o poată alege pe cea care îi convenea mai mult. I-a întărîtat pe Cigonini și Silberto, a cochetat cu Molière, i-a sedus pe Goldoni și Byron, l-a zorit pe Balzac, i-a corupt pe Merimée și Grabe, l-a inspirat pe Pușkin, s-a strecurat în gîndurile lui Zorrilla, a pus în mișcare pana lui Lenau, l-a ademenit pe Tolstoi, l-a atras pe Bernard Shaw și a atins cu degetele sale clavecinul lui Mozart. Iată de ce mă gîndesc să scriu un serial de televiziune, fiindcă n-aș vrea să fiu expulzat din ceea ce scriu de personajele create de mine.

Cînd i-am expus lui Jeff, vărul meu de la New York, teoria cu privire la Don Juan, acesta făcu niște ochi rotunzi și buimăciți ca un pește ce se zbate pe uscat. Bineînțeles că nu i-am spus că dețin toate datele acestea de la unchiul Charles. L-am lăsat să creadă că sînt un geniu. Și trebuie să vă spun că am avut un succes nebun. Pînă la urmă Jeff plecă chinuit de o durere teribilă de cap.

Am încercat să-l dau gata și pe proful de literatură. Să-i arăt de ce este în stare un liceean de la o școală franceză. Dar am renunțat. Aș fi putut să-i debitez tot ce știam despre Don Juan cu viteza unei rachete intercontinentale. Dar proful este cu gîndurile aiurea — se gîndește că nevastă-sa cheltuiește prea mult cu rochiile, că fiica sa umblă cu prea mulți băieți, că țîncii vecinului i-au rupt trandafirii din grădiniță, că a pierdut la cursele de cai fără să știe nevasta sau că salariul i s-a dus la magazinul de mobilă — și te lasă să bați cîmpii vorbindu-i de Don

Juan fără să-ţi acorde cea mai mică atenţie. Pierzîndu-şi răbdarea, îţi dă o notă bună şi toată lumea este mulţumită.

Mai sînt şi alte variante. Dacă profu1 este atent şi tonul expunerii tale îl cucereşte prin înaltul său academism, el te ascultă cu interes şi pînă la urmă te felicită. Este adevărat că aceasta se întîmplă cam rar. În general profii sînt chiţibuşari. Ei se agaţă de cîte un subiect, deşi manualul conţine o gamă destul de largă de teme. Tu n-ai decît grija de a le alege. Dacă intri într-un magazin şi ceri ceai cu lămîie, nu te formalizezi dacă vînzătorul îţi oferă în locul articolului cerut o periuţă de dinţi şi biscuiţi pentru cîini. Dacă eşti rezonabil şi îţi aduci aminte că rezerva ta de periuţe de dinţi este aproape epuizată şi că buldogul Rex s-a săturat de carne în conservă şi ar vrea să facă o mică variaţie, cumperi biscuiţi şi periuţele de dinţi. Dacă nu-i plac biscuiţii, îi dai mai departe carne în conservă. Şi nu-l repezi pe vînzător, fiindcă eşti un tip civilizat.

Dar profii sînt sadici. Dacă îşi dau seama că nu ştii un subiect, se învîrt numai în jurul lui. Sînt mai cruzi decît Torquemada, marele inchizitor. Dacă profu1 nostru de zoologie ar fi trăit pe timpul lui Filip II, Torquemada ar fi fost şomer.

Propun o reformă a învăţămîntului public. Printre altele, eliminarea tuturor examenelor, indiferent de formă. La o adică aş admite discuţii cu profii — de la egal la egal — în faţa unui pahar de whisky, cu toate că indivizii aceştia au tendinţa de a-şi da aere de atotştiutori şi de a se impune cu orice preţ. Nu cred că sînt infailibili şi că nu se poticnesc şi ei, din cînd în cînd, în anumite probleme. Ce mutră ar face pedanţii aceştia dacă la examene, noi, elevii, schimbînd rolurile, le-am zice cu drăgălăşenie, dar

foarte hotărît: „În această sesiune, domnilor profesori, noi vom pune întrebările iar dumneavoastră veţi răspunde. Cei, care nu veţi obţine note bune, veţi fi exmatriculaţi din corpul profesoral şi veţi trebui să vă faceţi din nou studiile la universitate, după un examen sever de admitere. Iar acum trageţi biletele!"

Palizi de emoţie vor trage biletele respective şi se vor bîlbîi în faţa noastră implorîndu-ne bunăvoinţă.

Aşa e! Eu mă pronunţ categoric nu numai împotriva examenelor, dar şi împotriva lucrărilor scrise, a colocviilor şi a tuturor formelor inchizitoriale, anacronice şi contrare principiilor de egalitate, fraternitate şi libertate enunţate de Marea Revoluţie Franceză. Cum se poate vorbi de egalitate, atunci cînd unii, aşezaţi, vorbesc de sus, de la catedră, în timp ce ceilalţi rămîn în picioare lîngă tabla neagră şi tremură ca o piftie? Cum se poate vorbi de fraternitate cînd profu' te trînteşte la examene şi te ia peste picior? Cum se poate vorbi de libertate dacă nu ni se permite să alegem la examene subiectele care ne convin? Notele şi punctele creează complexe de inferioritate elevilor care nu reuşesc să obţină o medie bună.

Jeff a lansat cu cîteva zile în urmă o idee care mi s-a părut demnă de interes. Ca media să nu fie calculată individual ci pe ansamblul clasei. În felul acesta spiritul de solidaritate ar avea un rol benefic. Tocilarii ar deveni utili întregului colectiv, nu numai lor. Drept vorbind, dacă tot tocesc de dimineaţă pînă seară, de ce să nu facă asta şi pentru cei care, pe bună dreptate, preferă o partidă de hochei, un film cu gangsteri sau un rock în loc să se plictisească cu un manual de matematică sau de biologie?

Trebuie să recunosc că Jeff nu este chiar lipsit de sclipiri de inteligenţă care-i luminează cu intermitenţe tenebrele creierului. Dacă Rebecca n-ar fi aruncat o

umbră de neşters asupra relaţiilor mele cu Jeff, colaborarea noastră intelectuală ar fi putut genera, Dumnezeu ştie, vreo teorie postexistenţialistă care ar fi făcut înconjurul lumii mai repede decît o rachetă spaţială cu perigeu şi apogeu variabil.

Rebecca, din păcate, este mărul discordiei nu numai cu Olivier, dar şi cu Jeff, ceea ce explică atitudinea incalificabilă a acestui individ faţă de mine, după diferendul pe care l-am avut cu proful de limbă şi literatură engleză.

Ca să ajung acolo trebuie să fac o mică paranteză. Bancherii naţionalizaţi, ca tata, erau atît de morcoviţi şi dorinţa lor de a părăsi Franţa şi de a se muta în Statele Unite atît de arzătoare, încît Atlanticul ar fi trebuit să se deschidă în faţa lor ca Marea Roşie în faţa lui Moise şi a evreilor care fugeau din Egipt şi îşi căutau salvarea pe pămîntul Canaanului. Avioanele intercontinentale i-au scutit de această expediţie lungă şi istovitoare peste oceanul secat ducîndu-i în mai puţin de zece ore pe pămîntul făgăduinţei.

După instalarea familiei mele la New York am avut surpriza s-o întîlnesc într-o zi pe 5-th Avenue pe Rebecca. Tatăl ei, bancher ca şi al meu, urmase curentul general şi se oploşise la umbra statuii Libertăţii.

— Aşadar, n-am norocul să nu-ţi mai văd mutrişoara pe unde mă duc, îi zisei sarcastic.

— Aşa-i ! Dealtfel, sfătuită de Jeff, vărul tău, m-am înscris la şcoala la care te-ai înscris şi tu.

— Din lac în puţ !

Ne-am despărţit fără să ne dăm mîna.

Odată mi-a trecut prin cap să scriu un roman despre certurile mele cu Rebecca pe care să-l intitulez „Dragoste şi ură la 100.000 de grade". De cînd mă ştiu am avut o înclinaţie pronunţată spre literatură. Dar n-am prea

făcut caz de această preferință deoarece în familia mea de scribi, cum îi gratula prin vorbe tata, aceştia nu se bucurau de un renume prea bun. Societatea noastră, materialistă prin excelenţă, apreciază prea puţin literatura şi artele frumoase. Cînd i-am mărturisit într-o zi tatei intenţia de a scrie romane, a scos din sertarul biroului o statistică publicată de un ziar de mare tiraj în care scria că în Statele Unite există trei sute cincizeci de mii de baruri, două sute de mii de staţii de benzină şi o mie patru sute de librării. Nu dispun de cifre privitoare la Franţa, dar cred că proporţia este cam aceeaşi.

— Ţinînd cont de statistica asta, trage concluziile, îmi zise. Eu mă ocup de afaceri de bancă şi, mulţumită lui Dumnezeu, mă descurc foarte bine.

Tocmai eram pe cale să-i expun concepţiile mele asupra problemei cînd uşa se deschise şi Alice, cu toate bijuteriile pe ea, strălucind ca un brad de Crăciun care geme de globuri, intră aferată şi ne admonestă :

— Musafirii trebuie să sosească într-o jumătate de oră şi voi nu sînteţi încă gata ! Henri, pune-ţi haina coadă de rîndunică !

Alice folosea un limbaj figurat. Dacă ar fi vrut să devină romancieră, ar fi atins gloria doamnei Cartland sau a Juliettei Krantz. Adesea sărăcia limbii o deranja. Dacă spuneai pur şi simplu „frac" se enerva. Termenul „coadă de rîndunică" i se părea mai potrivit, mai colorat. Recunosc că această comparaţie mă atrăgea prin parfumul său poetic, dar cînd vedeam oamenii, în cea mai mare parte bătrîni şi obezi, îmbrăcaţi în haine de seară, aveam impresia că văd nişte pinguini stîngaci care se leagănă pe picioarele lor scurte.

Dar ca să vorbeşti astfel de fleacuri cînd Alice dădea primul său mare dineu după ce ne-am mutat la New York ar fi fost cel puţin nelalocul său.

Apoi se întoarse spre mine şi îmi vorbi pe un ton repezit, aproape nepoliticos, diferit de amabilitatea ei obişnuită.

— Iar tu pune-ţi „dinner jacket"!

Vechiul spirit de răzvrătire care mocneşte în inima fiecărui francez supus unui regim tiranic îmi dădu curajul să ripostez:

— Poftim? „Dinner jacket"? La vîrsta asta aş arăta ca puştanii de la Eton?

Docila Alice mă scînteie cu privirea. N-o mai recunoaştem.

— În joc este onoarea şi prestigiul familiei Courtenay! Dineul acesta trebuie să fie o reuşită!

Tata se bosumflă.

— Costumul meu bleu marin nu merge?

— La birou, da! Dar nu la serată. Aici nu mai eşti la Paris! Hai! Repede!

Tata bombăni nemulţumit dar, găsind că ar fi fost inutil să se răzvrătească, se ridică de pe fotoliu şi se îndreptă spre cameră.

Privirea autoritară a Alicei mă pironi iarăşi.

— Şi tu? Ce mai aştepţi?

Îi răspunsei cu un regret prefăcut:

— Mi-am lăsat „diner jacket-ul" la Paris.

Un surîs drăcesc apăru pe faţa Alicei.

— Am ştiut că aşa o să fie! Ţi-am trimis măsura la „Huntsman", pe Saville Row, şi a făcut tot ce trebuie unui tînăr de vîrsta ta. Ai să găseşti „dinner jacket-ul" în şifonierul tău!

Fără să vreau mă dădui înapoi. Să-i trădez pe „skunks"? Eleganţa şi murdăria n-au mers niciodată mînă în mînă! Dacă tipii mă vor surprinde împopoţonat ca un dandy, mă vor goni ruşinos din confreria lor.

O bănuială trecu prin mintea mea.

— Dar îmbrăcămintea fantezistă care îmi umple şifonierul?

— Toate zdrenţele acelea îngrozitoare şi care put au fost aruncate în crematoriul blocului! I-am spus şi tatălui tău!

De mi-ar fi căzut cerul în cap nu aş fi fost mai amărît. Lovitura aceasta îmi tăie aripile. Dintr-odată! Cu capul în jos, cu inima zdrobită, ieşii din cameră fără să protestez.

Alice e îngrizotor de influenţabilă. S-a văzut ce rahat a făcut cu decorarea imobilelor noastre de la Paris şi Deauville „ajutată" de experţii casei „Douce, Doucet et Douce!

Acum mentoru său spiritual artistic şi monden este doamna Wharton, văduva unui petrolist din California. Cînd Rosalind Wharton deschide gura, Alice o ascultă cu respect amestecat cu admiraţie de parcă ar vorbi Zarathustra. Am uitat să vă spun prin ce s-a remarcat acest personaj citat adesea de unchiul Charles.

Doamna Wharton luase frînele educaţiei americane a Alicei, care îi urmă sfaturile ca un căţel în mîna unui dresor de circ. De exemplu: apartamentul nostru din New York, în ciuda celor douăsprezece camere, părea micuţ în comparaţie cu ce aveam la Paris. Tata ne-a pus pe economii. Banca sa din New York este relativ modestă.

Aşa că şi modul nostru de viaţă trebuia redus în consecinţă

Cum Alice a descoperit apartamentul acesta cocoţat la etajul optzeci al unui zgîrie-nori implantat în capătul de sud al Manhattanului, vederea mă omorîse. Apele albastre ale Upper Bay-ului erau brăzdate de sute de vase, statuia Libertăţii îmi zîmbea cu un aer şiret iar luminile de la New Jersey se înşirau ca un colier de diamante pe partea cealaltă a Hudson-ului.

Cînd tata află de preţul chiriei, sări în sus bătînd cu siguranţă recordul olimpic. Numai printr-o minune nu străpunse plafonul cu capul, făcînd un fel de periscop în camera de deasupra noastră.

Strigă furios :

— Nu vreau să-mi închei zilele în spatele gratiilor unei închisori ca Sindona, nici să mă leagăn într-un ştreang, precum Calvi, pe podul de la Williamsburg...

— Podul despre care vorbeşti se află la Londra, răspunse Alice cu aplomb. Aşa că în privinţa asta nu-i nici o primejdie !

Exasperat, ne spuse că nebuniile Alicei îl silesc să scoată la vînzare apartamentul de pe Défense şi vila de la Deauville. Va găsi un mod de a transfera banii în Statele Unite pentru a umple această nouă gaură financiară.

Dar lupta era pierdută încă de la început. A doua zi semna suspinînd contractul de închiriere şi Alice se angajă imediat să decoreze apartamentul. O casă specializată o ajută să-şi ducă la bun sfîrşit această sarcină delicată. Aspectul interior era extravagant, dar nu-i lipsea o oarecare eleganţă. Alice regreta absenţa impresioniştilor, deoarece ieşirea lor din Franţa era interzisă.

Tocmai aici intervine doamna Wharton. Dar am uitat să v-o prezint. Are o avere de mai mult de o sută de milioane de dolari pe care o toacă prin staţiunile balneare şi climaterice de lux din Europa şi Statele Unite. Sosită de curînd de la Paris, cumpărase o colecţie de rochii extravagante urmărind să-şi sporească faima mondenă la New York şi Washington, domeniile sale de vînătoare. Tata îmi spusese că în tinereţea sa doamna Wharton cucerise titlul de Miss Statele Unite şi că titlul de Miss Univers îi scăpase în ultimul moment. Dar de atunci au trecut sute de ani. Acum pretinde că a ajuns la vîrsta de treizeci şi cinci de ani, dar bănuiesc că a depăşit demult şaizeci. Medicii îi reparaseră cît de cît faţa, ceea ce îi provoacă mereu probleme cu vameşii care nu pot să identifice fotografia de pe paşaportul ei cu originalul în carne şi oase.

Alice este puţin invidioasă deoarece doamna Wharton este foarte decorativă. Se spune că bărbaţii aleargă ca nebunii după milioanele ei. Iar Alice şi doamna Wharton sînt nebune după lux.

Istovită dar mîndră, Alice i-a arătat prietenei sale rezultatele muncii de pavoazare. Călăuzită de Alice, care îşi asumă rolul de înger ce-l conduce pe Dante pe cărările iadului, doamna Wharton făcu turul apartamentului. Tot răsucind afectată lornionul său cu mîner de platină încrustată cu diamante, examină mobila, scrută obiectele de artă, studie ansamblul, apoi îşi ridică fruntea cu un aer întrebător.

— Nu e rău! Nu e rău! E adevărat, sare puţin în ochi! Dar pentru o locuinţă temporară la New York merge!

Alice o privi uimită.

— Locuinţă temporară? Asta-i casa noastră permanentă!

Doamna Wharton zîmbi cu bunăvoinţă.

— Uite, Alice, să nu mai repeţi niciodată aberaţia asta! Cei din lumea noastră nu mai locuiesc la New York. Îşi păstrează o locuinţă temporară pentru orice eventualitate, dar locuinţele lor permanente se găsesc în suburbii şic ca Westchester, Bronxville sau în cel mai rău caz Scarsdale.

Alice exclamă uimită:

— Dar toate aceste apartamente somptuoase de pe Park Avenue, Fifth Avenue, Tuxedo Park, Riverside Drive?

Doamna Wharton răspunse cu un gest condescendent.

— Locuinţe temporare, draga mea Alice! Locuinţe temporare! Chiar dacă costă zeci de milioane, nu sînt decît nişte locuinţe temporare! La New York locuiesc permanent numai şeicii arabi şi parveniţii care, în pofida bogăţiei lor, nu sînt admişi în societatea celor din Westchester. Oameni ca Rockefeller, Duke, Biddle, Morgan, Sherman, Vanderbilt, Sunderland sînt stabiliţi de secole la Westchester. Un descendent al semnatarilor Declaraţiei de Independenţă mi-a zis într-o zi că membrii familiei sale nu-i vizitează pe cei din familia Vanderbilt deoarece aceştia sînt urmaşii comodorului Vanderbilt, un fost căpitan de ferryboat îmbogăţit pe căi destul de dubioase.

Alice, consternată, se lăsă pe un fotoliu.

— Mă omori, Rosalind!

— Ah, nu-i chiar aşa! Trebuie să te gîndeşti serios să cumperi o locuinţă la Westchester. Ai şansa să fii o Courtenay înrudită cu Sunderland Beauclair şi cu Montgomery. Sînge albastru garantat. Ca al celor din familia

Auchincloss, care descind din Wilhelm Cuceritorul. Cel puţin aşa pretind bazîndu-se pe arborele genealogic, zic ei, autentic.

Doamna Wharton îi explică Alicei că Westchester, ca localitate, este separat de un rîu şi că cei care locuiesc pe partea stîngă, — ca şi cei de pe Avenue Foch din Paris — pretind că poziţia lor este mai aristocratică decît a celor din faţa lor.

Sînt îngrozitor de deprimat deoarece nu pot scăpa de vorbăria asta blestemată pe care francezii cartezieni o resping cu dispreţ. Lor le plac textele clare, logice, bine gîndite şi perfect construite, care nu-ţi încarcă mintea cu probleme de nerezolvat, ca aceste romane intelectualiste idioate care reclamă o colaborare mintală între scriitor şi cititor..

Aşa că o voi lăsa pe Alice să se-frămînte cum să găsească o locuinţă la Westchester fără a-i cere tatei sacrificii financiare excesive şi voi reveni la dineul care trebuia să ridice poziţia noastră socială.

Conform dispoziţiilor Alicei mi-am pus costumul scîrbos de Eton care îmi arăta vîrsta ingrată. Mi-am dat, oftînd, cu puţină „apă de colonizat" — încă o expresie inventată graţie harului meu lingvistic bogat — şi, resemnat, mi-am făcut apariţia în salonul cel mare. Mă aşteptam la o seară îngrozitor de plictisitoare şi previziunea mea chiar s-a adeverit. Invitaţii, numai bancheri, industriaşi şi oameni de finanţe, îmbrăcaţi în negru ca cioclii şi însoţiţi de nevestele lor umflate, îmbrăcate în rochii de culori ţipătoare şi pline de pietre preţioase, aminteau de un cîrd de ciori şi de papagali, care tot dădeau pe gît aperitive în loc să ciugulească grăunţe.

Clanul Montgomery era reprezentat de unchiul Louis şi de unchiul Edgar, liderul majorităţii din Senat, singurul bărbat de la această adunare care nu avea nici o legătură profesională cu lumea bănetului. Absenţa clanului Sunderland o ricîia pe Alice deoarece spusese „confidenţial" invitaţilor că unchiul Ronald va veni în seara aceasta, o ştire receptată ca o senzaţie ştiindu-se că el participa rar la dineurile fastuoase. Unchiul Ronald prefera localurile de lux unde putea să se amuze fără să suporte conversaţiile convivilor înţepaţi şi atît de rigizi încît păreau statui.

Unchiul Ronald avea o slăbiciune pentru Alice, care îl înduioşa prin naivitatea sa copilărească şi prin admiraţia pe care i-o arăta. Tata nu era gelos deoarece o intrigă sentimentală între Alice şi unchiul Ronald era de neconceput. Toată lumea cunoştea preferinţele sale pentru Lolite şi pentru fructele încă verzi ale căror nuduri sînt proslăvite în „Playboy" şi „Penthouse".

Bancherii îi arătau o cordialitate ostentativă, care nu-l înşela. „Self made men-ul" îi reproşa în taină fabuloasa avere moştenită. „Strămoşii lui au trudit din greu, iar el a cules o recoltă pentru care n-a asudat niciodată". Chiar şi el se mira cum de a sporit miliardele strămoşilor săi. În timp ce vechile familii care ilustrează almanahul Gotha din secolul XIX au intrat în eclipsă, unchiul Ronald rivaliza cu prinţii arabi şi îi lua lui Khashoggi titlul de cel mai bogat om din lume. „Este un uriaş cu picioare de lut" ziceau invidioşii. „De aceea şi căderea lui va fi tot atît de spectaculară".

Invitaţii îşi potoleau setea bînd cu înghiţituri mici cocktailurile de şampanie şi înfulecînd icre negre. Ca să-şi umple pauzele dintre înghiţituri vorbeau cu vioiciune de afaceri. Se plîngeau de salariile lor destul de mici.

Vieser, vicepreşedintele companiei Grow Mc Edison nu primea anual decît 2.600.000 de dolari, Steven Ross de la Warner Communications lua fleacul de 3.900.000 de dolari iar Rawligh-Warner, preşedintele companiei Mobil Corporation, primea abia 4.300.000 de dolari, Rosenfeld de la Metro-Goldwin-Mayer nu putea să treacă de 5.100.000 de dolari în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcea. Şi lista continua. Auzind aceste cifre fabuloase, chiar şi pentru oamenii de finanţe europeni, îmi făceam ochii mari, ca de peşte demn de milă în apropierea unui banc de rechini, abia ţinîndu-mă să nu cad pe spate. Cînd mă gîndeam la jalnica mea cotă băneasca primită lunar de la tata simţeam cum ţîşnesc din străfundurile fiinţei mele impulsurile revoluţionare. Atunci am simţit pentru prima oară o anumită simpatie pentru Robespierre. Din fericire Alice îmi dădea pe ascuns nişte bani care mă ajutau să-mi menţin standingul printre prieteni. Numai că toate aceste comentarii financiare mă deprimau.

Dar cum discuţiile tatei cu prietenii se învîrtesc aproape exclusiv în jurul tehnicii bancare, a politicii economice şi a conglomeratelor internaţionale, am început să pricep lucruri pe care iniţial le consideram nu numai ameţitoare, ci greu de înţeles, ca şi enigmele oracolelor sibiline. Cărţile de economie care umpleau rafturile bibliotecii tatei mă omorau cu statisticile lor, cu tabelele şi teoriile năucitoare. În schimb revistele, chiar de specialitate, mă interesau prin reclamele în care arătau yachturi somptuoase, avioane particulare cu performanţe uluitoare, ceasuri şi lănţişoare de aur Cartier sau Bulgari, aparate electronice sofisticate şi tot felul de lucruri care mişună la Silicon Valley mai rău decît în viermuiala de la Saint Bernard din Paris.

În aceste reviste am găsit şi portretele adunate ale numeroşilor bancheri şi oameni de finanţe plecaţi de la zero şi care au adunat milioane de dolari fără să aibă o umbră de cunoştinţe în domeniul electronicii. Atunci ce rost mai are să-mi încarc mintea cu tehnicile de aplicare a electronicii la studiul şi transmiterea informaţiilor în vederea calculării bănetului altora, cînd se poate angaja o armată de ingineri care să-mi calculeze bănetul.

Nu m-am lăsat de literatură — visul vieţii mele — ci m-am aruncat cu aceeaşi frenezie asupra biografiilor oamenilor care au adunat mari averi. De ce n-aş merge pe urmele lor? Din străfundurile memoriei mele — fără să mă laud, dar este colosală — ieşiseră ca nişte păpuşi trase de sfori figuri marcante ca Vanderbilt şi Gould, Rotschild şi Carnegie, Pierpont Morgan şi Ford, Rockefeller, Onassis şi Getty, Dupont de Nemours şi Khashoggi şi, ca să închei acest marş triumfal, unchiul meu Ronald. Exemplul lor îmi înfierbînta mintea.

În acest fel am înţeles bazele jocului de bursă, operaţiunile bancare, manevrele cu banii altora pentru umplerea propriului portofel şi am pătruns în tainele companiilor multinaţionale care îmi înflăcărau imaginaţia.

Cînd tata vorbea cu prietenii săi despre salarii insuficiente, de tantieme şi de jetoane de prezenţă, mă întrebam dacă aceste sume, care umpleau buzunarele conducătorilor, n-ar trebui reduse ca să mărească, cel puţin în parte, dividendele distribuite acţionarilor.

Într-o zi pusei această chestiune tatei care mă privi uluit, apoi suspină.

— Nu întotdeauna teoria se poate aplica în practică.

Ştia el ce ştia. Dar răspunsul său mă descumpăni, deoarece aşteptam o explicaţie lămuritoare.

Tot vîrîndu-mi nasul în cărţi de finanţe descoperii între tratatele indigeste şi cărţulii mai interesante decît romanele poliţiste ale lui James Hadley Chase. Scînteia geniului îmi luminã spiritul. De ce sã scrii romane cu personaje şterse, neinteresante, de care dai la orice colţ de stradă şi să nu ataci vedetele şi plutocraţii care răstoarnă banii cu lopata, atît de căutaţi de anumiţi autori la modă? Moştenitorul şi camerista! Moştenitoarea şi profesorul de tenis? Multimilionarul şi secretara! Matroana putred de bogată şi peştii! Toţi scriitorii care scriu despre oameni foarte bogaţi devin, la rîndul lor, milionari, deoarece milioanele sînt molipsitoare şi îi iradiază pe toţi cei care vin în contact cu ele.

Jubilam! În sfîrşit, mi-am găsit drumul. Şi nu drumul unui gigolo. Ca să fiu sincer, meseria asta mă scîrbeşte. Să-ţi vinzi trupul celei care îţi dă mai mult, s-o storci de bani, mi se pare dezgustător, chiar dacă este un mijloc ca oricare altul de a-ţi cîştiga pîinea şi a da de un adăpost călduţ. Dar asta e o chestiune de gust şi de interes. Îndeosebi de interes. Altfel n-ar fi atîţia peşti şi femeiuşti întreţinute ce adulmecă peste tot mirosul îmbătător al cernelii de pe bancnote.

Dar iarăşi am pornit pe panta digresiunilor, mai alunecoasă decît parchetul din salonul nostru.

Acum, însă, părăsesc domeniul visurilor şi reintru în pielea mea deoarece observ că Alice este foarte tulburată şi se uită pe furiş la micuţul său ceas bătut cu diamante.

Clarice Harrison, nevasta unui bancher admisă de puţin timp în cercul Alicei, interveni surîzînd cu prefăcută naivitate:

— Ştii, draga mea, că valoarea diamantelor a scăzut foarte mult? În timp ce smaraldele au atins un preţ nebun!

În acest timp făcea să strălucească şi mai mult colierul, diadema şi brăţările pe care scînteiau nişte pietre mari şi verzi.

În locul Alicei, care se zăpăcise de tot, răspunse doamna Wharton :

— Dragă doamnă Harrison, în familiile noastre pietrele preţioase sînt apreciate pentru valoarea afectivă şi pentru legăturile pe care le au cu trecutul nostru. Ele fac parte din tradiţiile familiei. Niciodată nu le-am considerat investiţii !

Clarice Harrison se înroşi. Lecţia era aspră. Doamna Wharton îi arătase, surîzînd, dispreţul pentru arivismu ei.

Alice era atît de preocupată încît abia remarcă acest schimb de amabilităţi. Mi-era milă de tulburarea ei.

Henriette Simpson, o doamnă în vîrstă cu un păr argintiu care contrasta cu faţa violent fardată, atacă o altă temă ca să destindă atmosfera încărcată de electrcitate şi începu să descrie cu lux de amănunte comportarea actorului Helmuth Bergen, care a venit în pielea goală sub mantoul de blană într-un dancing din Viena. Cred că doamnele care o ascultau pe doamna Simpson nu şi-ar fi închis ruşinate ochii dacă ar fi asistat la această apariţie care amintea de Priap, mult doritul „zeu al grădinilor"

Apoi o altă doamnă povesti despre nenorocirile frumosului şi foarte elegantului lord Townley, care se însurase de curînd cu o femeie de condiţie mediocră. Umblase după el opt ani pînă cînd reuşise să pună laba pe el.

Doreen, foarte tînăra soţie a unchiului Louis, cotcodăcea aţîţată la culme povestind ce surpriză penibilă au avut moştenitorii lui John St. John, un prieten comun mort de curînd. Cînd i-au deschis seiful de la banca Montgomery au dat numai de nişte chiloţi cu dantele

negre şi de un bilet în care era doar o frază care risipea orice iluzie: „Acest fermecător obiect m-a constat mai mult decît diamantul Koh-i-Noor, douăzeci de milioane de lire sterline".

În acest moment un servitor se apropie de Alice şi îi şopti cîteva cuvinte. Alice tresări.

— Dragele mele prietene, scuzaţi-mă pentru o clipă!

Îmi făcu semn s-o însoţesc şi se îndreptă spre vestibul urmată de aproape de sluga foarte îngrijorată.

Doi bărbaţi de vîrstă mijlocie şi laţi în spate, cu papioane negre, aşteptau respectuoşi. Se prezentară ca gardă personală a domnului Sunderland Beauclair şi cerură politicos permisiunea să facă cercetări în bucătărie şi în oficiu.

— Aţi făcut apel la serviciile unuia dintre cei mai buni proprietari de restaurante din New York. Dar nu puteţi şti dacă printre oamenii trimişi nu s-a strecurat şi vreunul suspect.

Alice, şocată, se înroşi, în primul rînd fiindcă se descoperise că angajase serviciile unui proprietar de restaurant şi în al doilea o rănea atîta lipsă de încredere.

— Domnul Ronald Sunderland trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, adăugă celălalt însoţitor, şi pînă atunci trebuie să ne terminăm misiunea.

Alice acceptă plecîndu-şi capul.

— Faceţi-vă datoria, domnilor!

Sub privirile uluite ale personalului de serviciu urmă o percheziţie minuţioasă. Agenţii, care dealtfel aveau un aspect foarte civilizat, îi percheziţionară pe toţi chelnerii şi pe bucătar, ridicînd capacele de la toate cratiţele, deschiseră fiecare dulap, făcură un sondaj cu un ac lung în torturile monumentale şi vizitară camerele de serviciu.

Sondarea o uimi pe Alice, care le ceru timid explicații.

— Unul din torturile acestea poate să acundă o cutie cu arme încărcate. La momentul oportun se ridică glazura și se îndreaptă automatele asupra invitaților. Este un procedeu devenit foarte obișnuit. Ca în filmele cu gangsteri pe care poate că le-ați văzut.

Cel de-al doilea însoțitor scoase din buzunar un talkie-walkie și anunță laconic :

— O.K. !

Apoi o urmai pe Alice în vestibul exact în momentul. în care ușile liftului se deschiseră pentru a-i permite unchiului Ronald să-și facă intrarea spectaculoasă împreună cu două exemplare din numeroasele sale progenituri : verii mei Rita și Robbie.

Încă nu v-am vorbit de verii mei, deoarece numărul și caracterele lor sînt atît de uluitoare încît ar fi fost plictisitor și chiar greu să-i descriu unul cîte unul. O să-i prezint pe măsura în care vor intra în scneă.

Dar voi începe cu unchiul Ronald deoarece este un bărbat cu o personalitate atît de puternică și un magnetism atît de uimitor încît îi eclipsă imediat pe invitații de toate calibrele ce se aflau în salon. De o inteligență fără pereche, îi îmbrobodea pe cei mai avertizați oameni de afaceri. Fără să fie frumos, ajungea să-și arunce privirea de vrăjitor asupra unei femei ca aceasta să-i cadă neputincioasă la picioare. A fost căsătorit de cinci ori cu tinere abia ieșite din copilărie dar foarte bogate. Căsătoriile durau în medie doi ani, uneori mai puțin, și se terminau ca în „Furtuna" de Shakespeare sau, mai exact, ca uraganele care devastează coastele Floridei.

— Ați observat, spunea unchiul Ronald, uraganele au totdeauna nume de femei? Este semnificativ, nu-i așa?

E bizar, dar nici una din soţiile unchiului Ronald n-a ştiut să profite de experienţa celor de dinainte. Ca să-l ţină legat de ele, îi satisfăceau toate capriciile, îi acceptau toate excentricităţile, îi iertau toate nebuniile punîndu-i în braţe o grămadă de copii. Răsfăţat, nesăţios, lacom de o tinereţe mereu proaspătă, se plictisea de tovarăşele sale de viaţă şi le părăsea fără remuşcări şi fără să-şi ceară scuze, fără să-i pese de lacrimi şi blesteme. Problema pensiilor alimentare nu se punea deoarece soţiile părăsite erau extrem de bogate. De obicei copiii erau încredinţaţi soţiilor, ceea ce nu-l deranja pe unchiul meu. N-avea darul de a fi un tată devotat. Doar Rita şi Robbie rămăseseră cu el deoarece mama lor era moartă, victimă a unui accident de automobil cînd se îndrepta spre tribunal unde se judeca procesul de divorţ cu unchiul Ronald.

Lumea îi reproşa superficialitatea, lipsa de scrupule, pasiunea pentru fete. Cînd vorbea cu mine nu puteam să-mi dau seama dacă vorbeşte serios sau în glumă. Şi totuşi omul acesta aparent lipsit de orice ponderaţie cîştiga miliarde şi se bucura de reputaţia de a fi depăşit bogăţiile lui Getty şi Hughes la un loc. Cred că erau mai degrabă povesti, deoarece nimeni nu cunoştea adevărul.

Cînd ziariştii îl întrebau cît e de bogat, răspundea rîzînd :

— Un om într-adevăr bogat nu va putea niciodată să vă dea un răspuns precis deoarece capitalurile sale, dispersate în afaceri numeroase şi variate, urcă şi coboară fără încetare. Într-o zi pot să cîştig o sută de milioane şi a doua zi să pierd două sute. Important este ca pasivul să nu depăşească niciodată activul. E clar?

Unchiul Ronald avea tîmplele argintate, faţa virilă, aristocratică, cu trăsături pronunţate. Înalt de statură,

subţirel ca o trestie şi îmbrăcat după ultimul jurnal de modă amintea de Gianni Agnelli cînd era mai tînăr.

O îmbrăţişă pe Alice, îmbujorată de plăcere, strînse cordial mîna tatei şi mă privi cu o uimire admirativă.

— Ai crescut, Roy! Eşti de acum bărbat în toată firea! Un adevărat Sunderland!

Tata a apreciat doar din politeţe acest compliment care îi amintea de mama mea. Ar fi preferat ca unchiul să găsească că semăn cu cei din familia Courtenay.

Rita şi Robbie aveau mutra tipică a tinerilor blazaţi, sătui de toate bunurile pe care pămîntul le poate oferi oamenilor plini de bani. Adolescenţi ca şi mine, purtau cu o eleganţă nonşalantă haine şi bijuterii care costau o avere.

Spre deosebire de Rockefelleri, care dau progeniturilor lor o educaţie spartană, ca să nu le intre în cap că sînt copii de bani gata, unchiul Ronald ofera lui Robbie şi Ritei tot ce grămezile de bani pot să ofere privilegiaţilor acestei lumi.

— Nu vreau ca după moartea mea urmaşii mei să nu ştie să se descurce cu averea pe care le-o las. Totdeauna i-am detestat pe suveranii care din invidie sau din motive politice îşi ţineau moştenitorii departe de afacerile de stat.

După un tur prin salon pentru prezentări, trecurăm în sufragerie. Camera asta mare era supraîncărcată de oglinzi care acopereau toţi pereţii, plafonul şi coloanele pătrate, pentru a înlocui lambriurile care nu s-au putut aduce din Franţa. Ansamblul era somptuos, dar imaginile indivizilor, multiplicate la infinit, sugerau un salon de coafură de lux sau una din sălile cu mii de oglinzi care se găsesc în parcurile de distracţii. Invitaţii noştri, neobişnuiţi cu această ambianţă ciudată, se ciocnesc uneori de

aceşti pereţi strălucitori şi înşelători care le ornau frunţile cu vînătăi şi cucuie. Mobila era o combinaţie între stilul Premier Empire şi extravaganţele decoratorilor contemporani. O simfonie a vechiului şi modernului, cum o definise pe un ton teatral arhitectul decorator.

În sfîrşit ne aşezarăm la masa încărcată de argintărie, de porţelanuri, de candelabre aprinse şi de flori. Alice îi oferi unchiului Ronald locul de onoare, în dreapta sa, ceea ce îi şocă pe invitaţii mai în vîrstă şi, îndeosebi, pe unchiul Edgar care considera că titlul său de senator şi de lider al majorităţii îi conferea întîietatea. Ca să-l calmeze tata îl plasă în dreapta sa, soluţie stîngace care nu-l mulţumi cîtuşi de puţin.

Chelnerii începură să defileze cu specialităţile culinare. Bucătăria franţuzească, vinurile îmbătătoare şi şampania — unchiul Ronald bea numai Dom Pérignon — dezlegară treptat limbile.

Bîrfele se porniră cu noi puteri. În această ambianţă înflorită, invazia de trandafiri, de orhidee, de crini emana un parfum greu care amintea de o sală mortuară. Unchiul Charles ar fi zis că sînt urmărit de obsesii morbide.

La dineu Albert, şef de sală, şofer şi valet al tatei, care purta solemn un aparat telefonic, se apropie de unchiul Ronald şi-l anunţă cu un aer grav :

— Un apel urgent de la Los Angeles, domnule !

Unchiul Ronald se scuză faţă de comeseni, luă receptorul şi începu o conversaţie care se reducea la o suită de monosilabe ce ascundeau subiectul discuţiei pe care o purta. Cinci minute mai tîrziu Albert reapăru înarmat cu acelaşi telefon. Şi operaţia se repetă de cîteva ori. Conversaţiile acestea criptice pentru neiniţiaţi enervau dar, în acelaşi timp, trezeau curiozitatea. Unchiul Ronald fo-

folosea uneori un fel de limbaj cifrat care îi lăsa pe toţi cu gura căscată.

Doar Rita şi Robbie nu păreau a fi impresionaţi de aceste conversaţii telefonice care tulburau apetitul şi digestia comesenilor. Unchiul Ronald vorbea cu interlocutorii săi invizibili în engleză, franceză, italiană, germană, spaniolă şi chiar în arabă. N-aş putea să spun în ce măsură stăpînea aceste mijloace de exprimare dar fluenţa şi rapiditatea debitului său verbal pledau în favoarea sa. Avea o memorie uimitoare, căci adesea pomenea de sume de bani, dar nu puteai să ştii dacă era vorba de dolari, franci francezi, lire sterline sau de alte monede. Pe plan financiar unchiul Ronald îmi inspira aceeaşi admiraţie ca şi unchiul Charles în domeniul literaturii.

Lîngă mine Rita şi Robbie mîncau liniştiţi fără să urmărească conversaţia generală. „Generală" e un fel de a vorbi deoarece invitaţii abia mai aveau timp să discute despre politică şi marea finanţă între pauzele telefonice ale unchiului Ronald. Doamnele se afundaseră în bîrfele lor ca nişte raţe ce se leagănă pe apă. O doamnă în vîrstă şi cochetă făcea excepţie prin eforturile de a aborda o altă temă de conversaţie, cea a artelor frumoase, ca să-şi etaleze cunoştinţele, dealtfel destul de aproximative. Am putut face această constatare pe baza cunoştinţelor dobîndite în urma numeroaselor contacte cu specialişti renumiţi din vremea cînd decorau casele noastre de la Paris.

Doamna Harrison, căreia îi plăcea să facă paradă de relaţiile sale cu elita internaţională, făcînd uz de diminutive în referirile la această elită, aduse vorba despre mama mea pe care o cunoştea de multă vreme.

— Ultima oară am văzut-o la Palm Beach. Se odihnea între două turnee. Toată lumea îi vorbea cu o admiraţie

care atingea idolatria. Draga mea Lisbeth dădea tonul în acest fief al familiei Kennedy de parcă ea era regina locului. Trebuie să fii mîndru de mama ta, Roy! Acum joacă rolul Desdemonei într-un „Othello" care se toarnă la Veneţia. Cîtă poezie! Filmul va fi o nouă bijuterie ce se va adăuga la seria ei de triumfuri neîntrerupte. Apropos, Roy, ai vizitat-o pe mama după ce ai venit în Statele Unite?

Tata îşi încruntă sprîncenele. Găsea intervenţia doamnei Harrison indiscretă şi nelalocul său. Chestiunile de familie, considera tata, nu se discută în public.

Într-adevăr, de multă vreme vroiam să merg s-o văd pe mama, dar tata mereu inventa cîte ceva ca să mă împiedice. Cînd locuiam la Paris zicea că drumul pînă la Los Angeles costă prea scump. După ce ne-am mutat la New York susţinea că n-am voie să lipsesc de la şcoală şi că trebuie să aştept vacanţa. Acum, cînd a început vacanţa, nu mai avea bani. În realitate o detesta pe mama deoarece îl părăsise fără să-l prevină iar acum nu-i dădea nici un semn de viaţă. Ultima oară se întîlniseră la procesul de divorţ fără să-şi schimbe un cuvînt. Trebuie, totuşi să recunosc că mama nu s-a opus cînd tata ceruse ca să-i fiu încredinţat. La vremea aceea era deja mare vedetă iar prezenţa mea i-ar fi deranjat ascensiunea profesională. Îmi telefona din cînd în cînd şi-mi trimitea jucării foarte scumpe.

Alice, mişcată de situaţia mea ambiguă, se ocupa de mine cu devotament şi afecţiune. Niciodată n-am să uit ceea ce îi datorez. Totuşi mama îmi lipsea, chiar dacă n-a binevenit niciodată să vină să mă vadă şi nici nu m-a luat vreodată la ea pentru o lună aşa cum stabilise tribunalul.

Se scuza invocînd ocupaţiile care o absorbeau şi turneele care o purtau de la un capăt la celălalt al lumii.

— Sper s-o văd vara asta, doamnă Harrison, răspunsei cu o voce coborîtă.

Doamna Harrison strănută apoi îmi zise pe un ton bine cumpănit :

— Iată o idee foarte bună, micul meu Roy ! Va fi foarte mulţumită să vadă cum ai crescut. Cînd am întrebat-o de tine acum două sau trei luni, vorbea de tine ca de un copil. Va avea o mare surpriză cînd va avea în faţa ochilor un tînăr ca tine şi pe deasupra copia ei perfectă.

Doamna Harrison îmi zîmbi cu o dragoste de mamă străduindu-se să nu strănute. Cred că o deranja parfumul unor flori care te face să strănuţi. Unchiul Charles ar fi numit fenomenul acesta idiosincrazie.

Unchiul Ronald, care tocmai terminase o conversaţie telefonică destul de tandră cu o persoană căreia nu-i pronunţase niciodată numele, puse receptorul în furcă şi se întoarse, spre tata

— Henri, chiar în noaptea asta plec la Cap Ferrat, unde voi face o scurtă escală, apoi plec pentru o zi sau două la Veneţia, unde am o întîlnire. Dacă vrei, îl iau cu mine pe Roy să-şi vadă mama.

Propunerea mă uimi. Cum de a putut să audă sugestia doamnei Harrison în timp ce vorbea la telefon ? Cu siguranţă este dotat cu o atenţie distributivă ca Napoleon.

Ideea sa nu-l umplu de bucurie pe tata.

— Îţi mulţumesc pentru propunere, Ronald, dar n-aş vrea ca prezenţa lui stînjenitoare să te deranjeze. Ştiu că este vorba de o călătorie de afaceri.

— Nu mă deranjează deloc ! protestă unchiul. Va fi însoţit de Rita şi de Robbie care se vor ocupa de el cu cea mai mare plăcere.

— Ronald are dreptate! sări Alice în ajutorul meu. De ce să nu profite Roy de asemenea ocazie? O să-şi vadă mama şi o să petreacă cîteva zile de vacanţă în oraşul lagunelor.

O să stea în cabină cu Robbie, zise unchiul meu. Cunoşti Veneţia, Roy?

— N-am văzut-o pînă acum, unchiule.

— Foarte bine, Robbie şi cu Rita vor fi încîntaţi să-ţi arate minunile Veneţiei. Sînt sigur că Rita va organiza o serată în onoarea ta.

Tata, încolţit, dădu din cap că este de acord. Dar în sinea sa fierbea.

Aruncai o privire recunoscătoare spre Alice care îmi surîse cu un aer complice. Abia reţinîndu-mi bucuria, ca să nu-l mai întristez pe tata, şi aşa bosumflat, îi mulţumii unchiului Ronald pentru invitaţie.

— Pot să mă duc să-mi pregătesc valiza, tată? întrebai nerăbdător.

— Termină mai întîi masa! zise tata pe un ton dur.

— Nu trebuie să te încarci cu bagaje, Roy, interveni unchiul Ronald. La Cap Ferrat şi la Veneţia vei găsi hainele de care ai nevoie. Garderoba lui Robbie va ajunge şi pentu tine.

Marile bucurii şi marile amărăciuni îmi taie pofta de mîncare. În timp ce chelnerii aduceau pe tăvi de argint somoni cu maioneză şi trufe împărţind invitaţilor aceste feluri delicate de mîncare, doamna Harrison strănută pentru a nu ştiu cîta oară însă ghinionul îi făcu o figură urîtă. Dantura sa falsă ieşi ca un proiectil din gură şi ateriză în farfuria doamnei Wharton aşezată chiar în faţa ei. Roşie ca racul, umilită de acest incident nenorocit şi vădit dezgustător, doamna Harrison îşi acoperi cu un şervetel buzele zbîrcite ca un acordeon dezumflat în timp ce băr-

batul ei, buimăcit, și Alice, consternată, se făceau că n-au văzut nimic.

Comesenii, trebuie să recunosc, se comportară ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Un chelner luă farfuria doamnei Wharton, pe care dantura trona peste bucata de somon garnisită cu trufe și îi aduse o altă porție.

Dar dineul fusese compromis. Oaspeții cu stomacuri delicate nu mai puteau înghiți nimic. Alice se întoarse, ceru scuze din partea domnului și a doamnei Harrison, care se retrăseseră, apoi se așeză și încercă eroic să înveselească ambianța. Marele dineu, pregătit cu atîtă grijă, fusese compromis. După desert, care găsi puțini amatori, Alice ne invită în salonul chinezesc pentru cafea și lichioruri.

În clipa aceea armoniile unei orchestre de dans se făcură auzite în surdină.

— Prietenii Terpsichorei au la dispoziție salonul cel mare! anunță cu o vervă forțată Alice. S-ar părea că tangoul este iarăși la modă.

Alice se apropie de Robbie și de mine.

— Vă implor! Invitați doamnele la dans! Ajutați-mă! Inveseliți atmosfera aceasta lugubră! Niciodată nu mi-aș fi putut imagina că o dantură poate să dea peste cap o mare serată!

Robbie promise că se sacrifică. Eu am făcut la fel. Chiar și Rita acceptă să intre în joc. Îl invită pe tata care o urmă cu bucurie. În pofida vîrstei sale foarte tinere, Rita își mișca destul de bine fundul, sugerînd idei perverse ramoliților cu simțurile trezite.

Orchestra, deși foarte cunoscută și bine plătită, era groaznic de plictisitoare. Cînta o muzică de dans atît de lentă și de tristă că îți venea să urli. Aveai impresia că ești la New Orleans într-un cortegiu funebru, însoțit de o

orchestră de jazz care cînta blues atît de întristător încît ţi se sfîşia inima. Bănuiesc că, dacă ar fi atacat un rock mişcat, tipul, ce trecuse în lumea drepţilor, ar fi ridicat capacul sicriului şi ar fi sărit afară, bîţîindu-se ca un punk în vîrtejul dansului.

De bine, de rău, balul Alicei atrase cîteva perechi care se mişcau cu viteza melcului. Doamnele ce se lăsau, resemnate, să fie conduse de parteneri trecuţi de prima tinereţe, aşteptau înfiorate să fie invitate de Robbie sau de mine. Vărul meu avea un succes nebun. În pofida celor şaisprezece ani, avea un corp bine făcut. Era şi frumos încît doamnele în vîrstă se topeau în braţele sale, uitînd că i-ar putea fi bunici. Eu le înţelegeam : inimile le rămăseseră tinere.

După cîteva tangouri şi blues lente pentru oameni de afaceri obosiţi şi pentru matroane hipertensive m-am dus la bufet să mă răcoresc cu un pahar de şampanie. Chelnerii nu mă întrebară de vîrstă, ca la barurile publice. Mă simţeam istovit deoarece doamnele acestea se mişcau atît de greu încît aveai impresia că fac turul în jurul statuii Minervei de la muzeul Luvru.

Cînd trăsei a doua înghiţitură din Dom Pérignon fui acostat de doamna Wharton.

— Constat că eviţi să mă inviţi la dans. Ţi-e frică de mine?

Nu puteam să-i spun că mă plictiseşte aşa că dădui din cap într-un fel ce putea fi interpretat în orice manieră.

— Atunci te invit eu, şopti cu o voce dulce, mîngîietoare ca o briză de primăvară.

Mă luă de mînă şi mă trase spre salonul cel mare. Orchestra tocmai executa o bossanova.

Nu-mi plac dansurile acestea din alte timpuri. Partenerii se mişcă lipiţi unul de altul, nu dispun de libertatea

de a se agita, de a se bîţîi, de a se întoarce pe cont propriu ca dansatorii de rock.

Eram plictisit, în ciuda promisiunii făcute Alicei. Spre surprinderea mea, doamna Wharton dansa foarte bine pentru vîrsta ei. Se strecura ca o şerpoaică, se îndoia, vibra, palpita într-un ritm ce mă uimi. Rebecca, Goldie, Rita ar putea să înveţe cîte ceva de la vrăjitoarea asta bătrînă.

— Dansezi foarte bine, Roy !

Şireată, doamna Wharton aştepta acum un compliment din partea mea.

— Şi dumneavoastră dansaţi foarte bine, doamnă Wharton !

— Prietenii îmi spun Rosalind.

Mă prefăcui că nu pricep aluzia. Doamna Wharton suspină.

Apoi orchestra atacă un tangou. Încercai să mă depărtez considerînd că mi-am îndeplinit obligaţiile dar doamna Wharton se lipi de mine ca timbrul de scrisoare.

— Îmi pare său că nu mă placi, murmură.

— Îmi plăceţi, doamnă Wharton, răspunsei jenat.

Se freca cu burta de mine cu o insistenţă care mă tulbura. Simţea semnele tulburării mele şi părea că se amuză. Obrajii îmi ardeau. Mă întrebam dacă oamenii care dansau lîngă noi nu-mi observau tulburarea.

Mă tachina pe un ton persiflant :

— Îmi plăceţi, doamna Wharton. Repetă cu foc : Îmi placi, Rosalind !

Căzusem în capcană. Acum trebuia să joc după cum îmi cînta ea. În zadar încercam să mă dezlipesc. Părea că vrea să mă transforme în şurub. Cedai disperat.

— Îmi placi, Rosalind.

— Bravo ! Asta înseamnă că am devenit prieteni.

Nu-i aşa, Roy? Corpul i se mişca tot mai repede.

— Da, doamnă Wharton! Vroiam să spun Rosalind...

— Dacă vrei poţi să-mi spui Messalina!

Căscai ochii uluit.

— Poftim?

— Chiar aşa! Am să-ţi încredinţez un secret pe care nu trebuie să-l ştie vulgul. Sînt reîncarnarea Messalinei!

Mă devora cu ochii sînteietori şi îmi furnica ceafa înfingîndu-şi degetele subţiri în părul meu.

— Nu mă crezi, Roy?

Cu nerozii totdeauna trebuie să fii de acord.

— Da, da!...

— Messalina îmi cere să-mi ridic voalurile şi să dansez goală! Dar oamenii aceştia obtuzi din jurul nostru n-ar fi în stare să aprecieze frumuseţea gestului meu. Îndeosebi femeile astea urîte, grase şi individioase. Iar cea mai mare parte dintre bărbaţi sînt conformişti care îşi permit cel mult să-şi închipuie cele mai mari porcării.

Chiar şi respiraţia îi mirosea a Chanel.

Apoi continuă visătoare:

— Să dansăm amîndoi în pielea goală! Messalina şi Petronius, arbitrul eleganţei, încă adolescent... în faţa creaţiei sale de neuitat, „Satyricon"...

Aruncai o privire rugătoare spre Alice care, însă, n-o remarcă fiind fascinată de unchiul Ronald ca o găină hipnotizată de o cobră regală.

Pupilele crescute ale Rosalindei mă fixau incendiar.

— Nu te-ar tenta o orgie! Sînt gata să-ţi ofer o experienţă magnifică!

Bîiguii zăpăcit:

— Îmi pare rău, Rosalind...

— Messalina!

— Îmi pare nespus de rău dar chiar în seara asta trebuie să plec din New York.

— Asta n-are nici o importanţă... Doar te vei întoarce! Asta-i esenţialul! Dacă nu în zilele noastre, în secolele următoare! Messalina şi Petronius sînt nemuritori!

Să nu vă închipuiţi că sînt un băiat care rămîne tîmpit în faţa femeilor. Duc de nas fetele de vîrsta mea. Dar doamna Wharton... asta e altceva. N-aş putea defini ce simt lîngă ea. Chiar aşa! Mă cuprinde o mare tristeţe cînd o văd că mă înlănţuie ca o caracatiţă. Mă gîndii la bietul Bug-Bargal care s-a bătut şi el cu un monstru ce nu-şi lăsa niciodată prada din mîini.

Din fericire tangoul se termină. Doamna Wharton îmi permise cu părere de rău să mă dezlipesc de ea. Pe buzele ei fin desenate se vedea un surîs pe jumătate ironic, pe jumătate amuzat. Făcui eforturi să frînez valurile de voluptate ce se ridicau ca o lavă arzătoare. Încet-încet accesul acesta scăzu, apoi fu urmat de un calm relativ.

Dar corvoada nu fusese încheiată, trebuia s-o conduc pe doamna Wharton pînă la Alice care perora cu animaţie în mijlocul unui grup de doamne.

— Discutam, dragă Rosalind, de violenţa care ne ameninţă în fiecare clipă. Crime, violuri, atentate, răpiri, atacuri cu arme...

Un surîs apăru pe gura senzuală a doamnei Wharton.

— Primejdia îmi ascute poftele sexuale. Da, da, nu rîdeţi, dragele mele! În timp de război procentul naşterilor, al violurilor, creşte uimitor. Anul trecut eram la Pozzuoli cînd s-a produs cutremurul. Eram atît de excitată de primejdie încît m-aş fi culcat cu orice bărbat tînăr şi viril.

Îmi aruncă o privire semnificativă filtrată printre genele lungi.

— Din păcate toţi bărbătuşii ăştia fugeau ca iepurii, să-şi scape pielea.

Nu mă simţeam atins de ironia ei. Mi-am demonstrat virilitatea de multă vreme. Nu mă laud. Şi aici nu-i nimic surprinzător. La şcoală ne bagă în cap atîta sexologie încît am ajuns să cunoaştem mult mai multe lucruri cu privire la fecundare şi alte fleacuri decît bunicii noştri după o căsnicie de cincizeci de ani. Apoi aplicam prin latrine ce învăţam la clas...

Robbie se apropie de noi. Prezenţa sa, mişcările sale degajau o senzualitate pe care ar fi invidiat chiar şi pe John Travolta.

O doamnă decoltată şi pistruiată îl privea cu admiraţie.

— Alice, nepotul tău ai zice că simbolizează sexul! Nu-ţi aminteşti de Rubi?

— De Rubi? exclamă Alice uimită.

— De Rubirosa! De Porfirio Rubirosa! Cel mai fermecător dintre bărbaţi!

Doreen Montgomery ridică indiferentă din umeri.

— Asta-i o poveste veche! Uitat e ca şi înmormîntat!

Mă simţii uşurat cînd Robbie îmi spuse că tatăl lui îi făcuse semn să ne retragem. Sunase ora plecării. Doamnele primiră cu regret ştirea. Se aprinseseră toate după Robbie. Felul său de a fi electrizant, orgoliul, aerul dispreţuitor, răceala, tonul trufaş nu numai că nu îndepărtau femeile ci, dimpotrivă, le făceau atît de supuse încît erau gata să-i lingă ghetele. Era ceva uluitor.

Conştient sau nu, Robbie adoptase impertinenţa, aroganţa şi înfumurarea lui Beau Brummell, la care se mai adăuga avantajul de a fi moştenitorul unui om extrem

de bogat. Putea să-şi permită toate moşturile, toate obrăzniciile şi să-şi aroge toate drepturile pentru că era frumos, deosebit de frumos. O frumuseţe sclipitoare în care se îmbinau virilitatea, fineţea, eleganţa şi seducţia. Şi el era conştient de puterea pe care o avea asupra oamenilor. Era narcisistul convins de superioritatea sa faţă de muritorii de rînd care trebuiau să-i stea la picioare.

Îi recunoşteam calităţile şi eram invidios. Atitudinea sa faţă de mine era un amestec de bunăvoinţă indulgentă, de toleranţă, care nu excludea un aer de superioritate, ceea ce mă exaspera.

În schimb Rita era o fată obişnuită, trumoasă şi atrăgătoare, spirituală şi veselă, cu maniere aristocratice şi foarte bine crescută. În pofida calităţilor sale, nu poseda puterea de fascinaţie a fratelui său. Aveam impresia că, la fel ca mine, suporta cu greu personalitatea puternică a lui Robbie, care o eclipsa totdeauna cînd se aflau împreună în societate.

Poate că trăsăturile lui Robbie sugerau un androginism de caracter divin, care îl făceau irezistibil atît în faţa femeilor cît şi a bărbaţilor. Este adevărat că perfecţiunea sa fizică şi inteligenţa strălucitoare trezeau invidii îngrozitoare. Cînd intra într-o discotecă, toate privirile se aţinteau asupra lui. Bineînţeles că rivalităţile, antagonismele, explodau pe loc.

Bănuiesc că dacă ar fi încercat să cînte, să facă balet, să joace în filme sau pe scena unui teatru şi-ar fi cucerit publicul şi fanii admiratori, aşa cum au făcut-o Bowie, Presle, Karina sau Beattles.

Dar am vorbit destul de Robbie. Cred că, fără să vreau, am căzut sub influenţa sa dăunătoare. Deoarece numai Lucifer ar putea să mai exercite o asemenea fascinaţie.

III

Unchiul Ronald își luă rămas bun de la tata și de la Alice, îi salută, pe rînd, pe comeseni, apoi părăsi cu nonșalanță salonul cel mare urmat de Rita și Robbie, care mă încadrau ca și cum aș fi fost un oaspete de vază. Protocolul este respectat cu strictețe în familia Sunderland. Mîndria de a fi invitatul unchiului Ronald era, însă, umbrită de nemulțumirea zugrăvită pe fața tatei, care abia îmi strînse mîna fără să zică nici un cuvînt.

În schimb Alice, cu ochii înlăcrimați, mă sfătui cu dragoste:

— Ai grijă de tine, Roy!

Plecarea aceasta îmi pricinui un fel de sete de a lupta care îmi ațîța curiozitatea. Am fost martorul unor măsuri de prevedere nemaivăzute. Cei doi însoțitori din garda personală, care percheziționaseră bucătăria și oficiul, așteptau în vestibul sosirea liftului. Din cînd în cînd comunicau prin walkie-talkie cu camarazii de jos. În sfîrșit liftul se opri la etajul nostru și se deschise ușa. Alți doi însoțitori, în ținută de seară, ne așteptau în cabina în care am intrat după ce am adresat un salut tatei și mamei. Sărmana Alice! Se atașase atît de mult de mine de parcă aș fi fost fiul ei adevărat. Cred că sterilitatea ei contribuia la întărirea acestui sentiment matern frustrat.

Cînd ajunseserăm în holul imobilului, alți însoțitori ne așteptau atenți la tot ce se întîmplă în jurul lor. Apoi oamenii aceștia ne înconjurară în timp ce ieșeam în stradă și ne îndreptam spre cele patru Rolls-uri aliniate de-a lungul trotoarului.

Mi-am zis că acum o să-i văd pe șoferi deschizînd portierele, cu șepcile în mînă, după protocol. Dar spre mira-

rea mea rămaseseră nemişcaţi la volane în timp ce însoţitorii executau această mişcare. Există o explicaţie. Dacă se întîmplă ceva neobişnuit, maşinile se închid repede şi pornesc.

Unchiul meu şi noi, copiii, ne urcarăm în al doilea Rolls, o maşină neagră, enormă, iar însoţitorii noştri se instalară în celelalte trei maşini şi toate porniră în cea mai mare viteză. Mai tîrziu Robbie mi-a spus că toate rădvanele astea erau blindate şi că garda personală avea totdeauna pistoale vîrîte sub haină. Fiecare Rolls avea în interior nişte compartimente secrete în care se aflau arme automate ce puteau fi folosite în caz de nevoie.

Eram profund impresionat de această vigilenţă şi o comparam cu lasă-mă să te las al tatei, care îşi conducea singur Renault-ul. Este adevărat că nu avea averea unchiului Ronald, nici multinaţionalele acestuia cu atîtea ramificaţii internaţionale.

În timp ce gîndurile acestea mi se învîrtejau prin cap ajunserăm la aeroportul Kennedy unde două Boeing-uri 747 ne aşteptau gata de decolare. Însoţitorii, agenţii secreţi, funcţionarii, mecanicii mişunau în jurul nostru.

Primul avion era pentru unchiul meu, pentru familie, prieteni, colaboratori apropiaţi şi invitaţii de onoare. Ofiţerii navigatori, cîţiva însoţitori şi personalul de serviciu completau echipajul. Al doilea avion transporta statul său major, toate aparatele automate necesare pentru menţinerea în permanenţă a comunicaţiilor prin sateliţi cu oricare parte a lumii, ordinatoarele care trebuiau să furnizeze în orice clipă informaţii şi date privitoare la problemele care ar fi putut să-l intereseze urgent pe unchiul Ronald. O parte din avion era rezervată numeroşilor însoţitori şi agenţi.

Mă urcam pentru prima oară la bordul unui Boeing particular. Văzusem prin reviste fotografii care etalau interioarele avioanelor lui Adnan Khashoggi, ale lui Hugh Hefner şi ale unor prinţi arabi. Dar interioarele din Boeing-ul unchiului Ronald m-au orbit. Era o simfonie în aur şi în castaniu cald ca o piele de antilopă. Lumina instalată cu artă punea în valoare mobila originală, tablourile cumpărate la preţuri nebuneşti, obiectele de artă, covoarele de mătase, care ar fi putut să figureze în orice muzeu. Fotoliile şi canapelele adînci te îmbiau să te afunzi în ele. Aparatele hi-fi răspîndeau o muzică dulce.

Robbie îmi spuse că tatăl său folosea aproape exclusiv telefoanele cu amplificatori care îi permiteau să comunice cu mai mulţi interlocutori în acelaşi timp. Convorbirile de afaceri transmise prin sateliţi erau cifrate automat şi descifrate în acelaşi mod ca să nu fie interceptate de terţi, care îl spionau. Discuţiile erau înregistrate pe benzi de magnetofon, codificate şi introduse în calculatoare, care le sistematizau în scopul de a fi exploatate în cîteva secunde, dacă era nevoie. Îmi mai arătă şi alte jucării, unele mai uimitoare decît altele.

În continuare vizitai împreună cu Robbie interioarele avionului amenajat astfel ca să ofere tot confortul şi toate plăcerile preţuite de sibariţi. Baruri, mese de joc, biblioteca, sala de gimnastică, sauna, sala de cinema. Bucătăria putea să pregătească mesele cele mai exotice şi dispunea de provizii de alimente şi colecţii de băuturi abundente.

Apoi Robbie mă conduse în cabina pe care trebuia s-o împărţim noi doi. Dulapurile erau pline de haine pentru toate ocaziile. Obiectele de toaletă erau aurite. Îmi puse la dispoziţie garderoba sa, cu atît mai mult cu cît măsurile noastre coincideau.

Cînd ne întorserăm în salon, pustiu la ora aceea, mă oprii fermecat în faţa unui feeric „Iaz cu nuferi" de Claude Monet plasat lîngă o pînză de Gauguin pictată într-o manieră ce amintea de tehnica profilurilor egiptene şi care reprezenta cinci indoneziene întinse pe un banc de nisip.

— Ce îngrozitor ar fi dacă aceste capodopere s-ar pierde în mare într-un accident ! exclamai.

— Şi dacă am pieri şi noi în accident, ce importanţă ar mai avea pentru noi soarta acestor tablouri ?

Un steward tînăr şi stilat ne servi pe o tavă două cupe de şampanie. Savurîndu-şi băutura, Robbie adăugă :

— De la Ronald am învăţat această filosofie cinică.

Remarcai că Robbie nu folosea niciodată cuvîntul „tată", ca şi cum unchiul meu nu ar fi fost autorul zilelor lui ci un prieten sau tovarăş de joacă.

— Ştii, Roy, am impresia stranie că mă identific cu Ronald. Neiniţiaţilor ar putea să le pară bizar, ciudat, dar eu îl înţeleg, îl admir. Îmi însuşesc toate concepţiile sale. Ronald refuză să i se publice numele în „Wko's who" deoarece s-ar simţi înjosit să-şi vadă numele alături de toţi aceia care caută cu orice preţ să fie desemnaţi în public ca modele ale lumii contemporane. Nu face parte din nici un club, fie el chiar cel mai select din lume. Zice şi are multă dreptate : „De ce să fiu obligat să admit tovărăşia unor indivizi cu nume sunătoare cînd pot să joc tenis, polo sau golf pe terenurile mele, să am echipajele mele de vînătoare ? Dacă am nevoie de parteneri lansez invitaţii şi toţi aceşti oameni importanţi se înghesuie în jurul meu". A făcut o excepţie venind la dineul părinţilor tăi. Dineurile de gală le oferă la el acasă sau la restaurante. Nu vrea să datoreze nimănui nimic.

Robbie vorbea cu însufleţire. Îl priveam şi încercam să-i analizez personalitatea. Unchiul Charles mă învăţase cîteva trucuri care mă ajutau să pătrund în gîndurile tainice ale interlocutorului după jocul fizionomiei sale, după mişcările furişe ale ochilor, după cutele gurii şi ridurile frunţii. Este, într-adevăr, de tot hazul să poţi descifra o atitudine ostilă sub un lustru de amabilitate, să dezvălui un *nu* ascuns sub un *da* aparent de mare sinceritate, să descoperi falsitatea sub declaraţii de loialitate. Robbie exprima prin toţi porii săi, prin toată fiinţa sa admiraţia şi loialitatea pe care i le inspira tatăl său. Semnele erau infailibile.

Intrarea unchiului Ronald mă întrerupse din analiză. Îşi scoase hainele şi îşi puse un halat de catifea purpurie. Din felul său de a fi emana un aer de superioritate liniştită, de încredere în propriile sale forţe, de voinţă hotărîtă. În clipa aceea pricepui tot ceea ce îmi spusese Robbie. Unchiul Ronald reflecta mîndria familiei Sunderland Beauclair, a acestui lanţ de strămoşi cu numeroase titluri care, graţie geniului lor sau a unui noroc orb, au reuşit să înzecească averea lăsată de fondatorul dinastiei. Urmaşii acestuia reuşiseră să-şi mărească averile şi aşa considerabile. Unchiul Charles îmi spunea că, după ascensiunea cea mai sclipitoare, familiile ajunse în vîrful piramidei degenerează lent, generaţie după generaţie, pînă se pierd în neant. În mod excepţional unele linii de descendenţi se bucură de o longevitate mai durabilă. Uneori din aceste vechi tulpini se detaşează titani de talia lui Winston Churchill, a cărui glorie a eclipsat pe aceea a iluştrilor săi strămoşi din familia Malborough.

Cred că acesta este şi cazul unchiului Ronald care a dat averii, şi aşa importante, a familiei Sunderland proporţii gigantice. Această explicaţie este subliniată de

decadența celor din ramura spaniolă a familiei Sunderland, care nu fac decît să înmulțească numărul de lingo-blide din lumea bună, invitați de sărbători numai pentru strălucirea decorativă a titlurilor lor de noblețe. Dacă unchiul Ronald nu le-ar acorda din cînd în cînd subsidiile necesare ca să mențină o aparență de demnitaet și de independență economică, ar fi siliți să-și cîștige existența muncind prin birouri jalnice sau cerșind cu eleganță. Un tînăr Sunderland, spaniol, José Carlos conte de Valdejoso, supraviețuiește numai datorită talentelor sale de gigolo scump plătit. Din păcate, tot ce strînge oferindu-se cucoanelor bătrîne, pierde la jocurile de noroc.

Întrucît mama mea este o Sunderland, urmașă directă a primului duce de Northland, mă întreb cît sînge albastru și cît sînge burghez îmi curge în vine. Deoarece cei din familia Courtenay, cu toate pretențiile lor de vechi nobili degenerați, nu sînt decît niște țărănoi francezi plini de bani. În afară de asta bunica din partea mamei este din familia Montgomery, o burgheză americană get-beget, care pretinde că este urmașa emigranților sosiți cu „Mayflower".

Unchiul Charles, cu toate că este un Montgomery adevărat, rîde de îngîmfarea americanilor care fac atîta caz de „Mayflower" de parcă traversarea oceanului cu „Mayflower" ar fi acordat pasagerilor săi blazoane de înaltă noblețe. Nici aristocrații din vechile tulpini nu impun respect unchiului Charles, cu toate că este un conservator. „Cîți duci și cîte prințese nu sînt de fapt decît fructul amorului clandestin dintre anumite doamne din înalta societate seduse de mirosul de grajd al slujitorilor lor".

Unchiul Ronald se lăsă într-un fotoliu în faţa pieselor de fildeş de pe o tablă de şah aşezată pe o masă mică şi pătrată cu picioare de argint. Abia se aşeză cînd apăru surîzînd o stewardesă tînără şi teribil de frumoasă care îi oferi un suc de fructe pe o tavă de aur. Apoi tînăra plecă legănîndu-şi crupa cu o graţie cochetă.

Unchiul Ronald îmi făcu şmechereşte cu ochiul.

— Nu e sălbatică, puicuţa ! Dar să lăsăm asta, ştii să joci şah ?

La răspunsul meu afirmativ mă invită să facem o partidă. În timp ce îşi aşeza piesele îmi spuse visător :

— Toate fetiţele astea amabile sînt mult mai bine plătite decît sărmanele "Bunnies" ale lui Hefner care le oferă un salariu de mizerie şi le ţine în nişte dormitoare comune, jalnice, la mansarde. Mă gîndesc de mai multă vreme să scot o revistă în genul "Playboy", "Penthouse", "Club" sau "Playgirl". Dar concurenţa a devenit prea mare, apoi şi valul de moralitate suscitat de SIDA împiedică difuzarea acestor publicaţii. Mă gîndesc să-i încredinţez lui Robbie conducerea unei asemenea reviste.

Era cît pe aci să cad din fotoliu şi să alunec sub masa de dinaintea mea. Dacă tata sau, şi mai rău, bunica ar fi găsit la mine una dintre revistele astea, cred că ar fi făcut infarct. „Vai de bărbat cînd îl ajunge scandalul", ar fi strigat bunica ce se ţinea morţiş de Biblie şi totdeauna găsea citate potrivite pe care să le folosească. Iar tata m-ar fi biciuit cu epitete dintre cele mai dure. Acum un an sau doi urganul acesta se abătuse asupra mea.

„Copil destrăbălat, pervertit, nerușinat, denaturat !" urla tata. „Să aduci în casa mea porcăriile astea ! Depravat, corupt !"

Eram tentat să-l întrerup şi să-i spun că se repetă, că foloseşte cel puţin cinci cuvinte care exprimă aceeaşi

idee — dicţionarul de sinonime pe care îl am de la unchiul Charles mă familiarizase cu subtilităţile limbii franceze — dar am avut înţelepciunea să mă abţin. La ce să-mi agravez situaţia şi aşa încărcată de păcate? !

„Nenorocitule!"adăugă. „O să ajungi în focul gheenei!"

Alice intervenı, ca de obicei, compătimitoare:

— Lasă, Henri, nu e aşa de grav cum ţi se pare!

— Taci, femeie! Sînt consternat! Cum poţi să aprobi nerusinarea copilului tău? Dumnezeule! Ce familie! Sodoma şi Gomora în casa mea!

Sancţiunile nu întîrziară. Mi-a fost suspendat "sine die" subsidiul lunar şi aşa subţirel, mi s-a confiscat motocicleta, mi s-a interzis să mai ies cu prietenii după căderea nopţii, am fost privat de desert şi, parcă n-ar fi fost destul, m-au obligat să-mi fac „mea culpa" în faţa confesorului. Îi spuneam tatei Robespierre deoarece era îndărătnic ca şi faimoşii tăietori de capete.

Trebuie să mulţumesc lecţiilor de latină, asupra cărora insistau atît tata şi bunica, că franceza mea frumoasă şi curată este împănată cu expresii latineşti. „Frumoasă şi curată" este un fel de a spune deoarece în pofida dorinţelor mele mai este încă stîngace. Dar unchiul Charles îmi zice mereu că nu trebuie să-mi pierd speranţa. Rimbaud este un caz unic. Dar şi talentul meu ar putea să explodeze într-o zi mai puternic şi mai strălucitor decît bomba de la Hiroshima.

Ca să evit cenzura din familie şi să aduc fără să fiu pedepsit revistele „porno" acasă am schimbat coperţile originale cu coperţile unui caiet în care aveam lecţii privitoare la funcţionarea calculatoarelor. În felul acesta totul mergea ca pe apă. Ajunsesem pînă acolo încît forţam norocul ascunzînd revista "Playboy" sub coperţile

uneia din numeroasele reviste catolice la care se abona bunica din cuviosenie...

Dar constat cu regret că iarăşi m-am îndepărtat de subiect. Cînd voi fi în stare să scap de digresiunile acestea plictisitoare care nu fac altceva decît să-mi îngreuneze proza?

Aşadar să revenim la unchiul Ronald şi la Robbie. Conducerea unei asemenea reviste ar fi, după părerea mea, ispititoare. Eu m-aş fi aruncat la un asemenea post ca un tigru pe o pradă de lux. Dar Robbie nu-mi împărtăşea părerea şi interveni cu dispreţ:

— Nu e prea serios domeniul.

— Dar aduce bani.

Unchiul Ronald îşi mută calul şi îmi luă un pion.

— Imperiul de presă al lui Murdoch nu mă lasă să dorm, zise continuîndu-şi firul gîndurilor fără să neglijeze jocul.

Un secretar tînăr, îmbrăcat la patru ace, intră fără zgomot, ca o felină. Covorul amuţea zgomotul paşilor săi.

— Domnul Ross cere permisiunea să vă vorbească!

Unchiul nici nu-şi ridică privirea.

— Dă-mi-l!

Vocea şefului agenţilor secreţi ai Casei Sunderland se auzi prin amplificatorii invizibili în timp ce secretarul se retrăgea. După formulele de politeţe în uz, Ross anunţă pe un ton calm şi apăsat:

— De două săptămîni sînt pe urmele unei vaste escrocherii care duce la nişte oameni aparent în afară de orice bănuială. Informaţii cu privire la operaţiunile noastre financiare în curs de realizare apar într-un ziar din Wall Street, o procedură obişnuită care nu şochează pe nimeni. Citind aceste articole, acţionarii cumpără sau vînd acţiunile.

M-a neliniştit, însă, faptul că oameni, care cunosc dinainte conţinutul acestor articole, transmit informaţiile prietenilor — sau complicilor, dacă vreţi, — care efectuează cumpărările sau vînzările de acţiuni înainte ca marele public să fie avertizat. În felul acesta strîng milioane, ceea ce constituie o escrocherie calificată.

— Suspectezi pe cineva, Lester?

— Pe unul dintre colaboratorii dumneavoastră apropiaţi, cu atît mai mult cu cît aceste operaţii se fac îndeosebi în legătură cu afacerile care privesc multinaţionala Sunderland. Pe el îl am în vedere. Ordinele de cumpărare sau vînzare provin de la nişte bănci fantomă din Panama, Bahamas sau Porto Rico. Vreau să spun că autorii acestor ordine sînt complet necunoscuţi. Am pus pe aceste urme pe cei mai buni agenţi. Suspiciunile mele se concentrează asupra domnului John Spendlove.

La ultimele cuvinte unchiul Ronald sări ca ars:

— Cine?

— Chiar el! Vicepreşedintele care dirijează operaţiunile de fuziune şi de cumpărări ale Casei dumneavoastră.

— Să se coboare Spendlove la asemenea murdării?

— Din păcate acesta este adevărul. Înainte de apariţia articolelor în ziar îşi anunţă prietenii.

— Înseamnă că lucrează în complicitate cu ziaristul care publică articolele.

— Acum caut probele. Pînă acum n-am reuşit să adun piese convingătoare împotriva lui John Spendlove, dar totul pare să indice că el ar fi autorul principal al acestei afaceri. Totuşi am obţinut nişte indicii privitoare la identitatea unui om de afaceri amestecat în această potlogărie. Un prieten al domnului Spendlove. Ziaristul în cauză lucrează şi pe cont propriu prin intermediul

unui fost coleg de şcoală. Vă pot asigura că Spendlove nu bănuieşte că este suspectat. Convorbirile sale telefonice sînt ascultate. Întîlnirile sale din oraş sau la sediul Casei noastre sînt sub observaţie. I-am instalat microfoane la domiciliu, în maşină şi pe yacht. Dar este de o prudenţă extraordinară. Mîinile îi sînt curate. Dar cu toată vigilenţa nu va scăpa. De asta vă asigur.

— Bine, Lester! Ţine-mă la curent cu cercetările.

— Ceva mă nelinişteşte, domnule. N-a vorbit mai mult decît trebuie despre ceea ce intenţionaţi să faceţi împotriva PETROLEX-ului?

— Crezi că vinde informaţii lui David Cummings?

— Mă îndoiesc. Riscul ar fi prea mare. Totuşi îmi permit să vă rog să fiţi mai reticent în privinţa proiectelor dumneavoastră dacă vorbiţi cu Spendlove.

— O să ţin seama de sfaturile tale, Lester! La revedere!

Dialogul invizibil încetă. Unchiul Ronald întrerupse partida de şah şi ceru o cupă de şampanie. Cîteva clipe rămase pe gînduri, apoi se întoarse spre mine.

— Robbie cunoaşte bine ideile mele şi se pare că le împărtăşeşte în întregime, ceea ce mă bucură. Fiindcă te simt aproape de inima mea — am avut totdeauna o slăbiciune pentru Lisbeth — am să-ţi dau cîteva sfaturi şi am să-ţi vorbesc deschis, ca şi cum ai fi fiul meu. Să nu ai niciodată încredere în nimeni deoarece cei mai buni prieteni şi cei mai apropiaţi colaboratori sînt trădători potenţiali. Cînd interesele le dictează, te lasă, şi o fac fără nici un fel de scrupule. Dacă îţi cunosc secretele, le dezvăluie ca să-ţi facă rău şi le speculează. Alege-ţi cu grijă cuvintele, căci fiecare cuvînt cîntăreşte greu. Nu-ţi dezvălui gîndurile tainice nici nevestei, nici copiilor, nici prietenilor, căci într-o zi se pot întoarce împotriva

ta. Ţi-am mai spus-o. Interesul este cel mai meschin dar şi cel mai puternic dintre motoare. Agamemnon a fost ucis de nevastă-sa ajutată de amant. Fiicele regelui Lear şi-au părăsit fără ruşine tatăl. Lorenzaccio l-a asasinat prin viclenie pe prietenul său Alexandru de Médicis. Iar Brutus? Oare poate fi uitat Brutus? John Spendlove este creaţia mea. Acum ai văzut şi tu cum îşi manifestă recunoştinţa faţă de mine... Nu acorda niciodată încredere consilierilor tăi. Verifică sfaturile lor înainte de a le urma. Îi spuneam odată tatălui tău de cîtă libertate se bucură un om de finanţe faţă de un bancher cicălitor şi meschin. Glumeam. Un bancher lucrează cu cifre. Dacă este prudent şi descurcăreţ, îşi păstrează situaţia şi milioanele. Omul de finanţe, însă, este supus unor riscuri enorme... Libertate! Sînt înconjurat de garda personală care îmi asigură apărarea. Măsuri relative. Dacă cineva îşi pune în cap să te omoare, pînă la urmă o face. Garda personală face tot ce poate ca să-i împiedice pe kidnapperi să ajungă pînă la tine... Dar din cauza averii tale nu eşti niciodată iubit pentru propriile tale calităţi. Dacă îţi pierzi averea, fata, care acum te ridică în slăvi, îţi dă un picior în fund fără nici un regret... Am fost căsătorit cu o femeie care năştea copii de parcă ar fi fabricat cîrnaţi, în serie. Îţi face copii numai ca să pună mîna pe averea ta sau să te pună sub jug... Şi totdeauna vei fi o sălbătăciune hăituită de rivali, de escroci, de profitori şi de linge-blide... Ai bani, dar nu poţi să pui pe tine decît un singur costum şi să ai la tine mai mult de un ceas. Iar în privinţa stomacului, acesta are acelaşi volum ca şi al ultimului dintre muritori. Dar pentru a-ţi satisface nevoile acestea vei cheltui sume astronomice. Noblețea obligă!... Yachturile, avioanele particulare, maşinile frumoase, te amuză la început. Dar ajungi repede la

saturație... Howard Hughes nu este nebun cînd se izolează de lume și trăiește în solitudine. În același timp, însă, a devenit prizonierul propriului său anturaj... Ești generos? Institui o fundație. Dar abia zece la sută din ceea ce vei aloca va ajunge la cei săraci. Membrii consiliului de administrație își vor însuși cea mai mare parte din bănet. Distribuitorii vor pune de o parte cea mai mare parte din alimente, pe care le vor vinde la negru... Să-i îndopi pe ziariști și pe cei de la televiziune este o politică bună care îți asigură o presă favorabilă. Dar chiar dacă ai propria ta presă, sînt și alte ziare, care te vor acoperi de calomnii. Vor face aluzii la pasiunea ta exagerată pentru femei sau la înclinația spre homosexualism. Vor vorbi despre pasiunea ta pentru jocurile de noroc, pentru cursele de cai, pentru bijuterii, cu scopul de a trezi neîncrederea acționarilor. Dacă nu-ți arunci banii pe fereastră te acuză că ești zgîrcit... Funcționarii tăi, colaboratorii apropiați, muncitorii te urăsc fiindcă sînt convinși că le ciupești din salarii. Pentru sindicate ești un dușman prin definiție. Guvernul te privește cu suspiciune. Și asta se întîmplă în peste șaizeci de țări unde sînt implantate uzinele tale, băncile, societățile petroliere, șantierele și rafinăriile. Chiar dacă ai vrea să mulțumești pe toată lumea, tot nu poți s-o faci, deoarece gestiunea unei averi uriașe reclamă echilibru între cheltuieli și venituri, între investiții și impozite... Dacă vrei să lași ceva în urma ta, faci un muzeu. Obiectele de artă te vor costa sume colosale, la care se adaugă asigurările, întreținerea, personalul și celelalte cheltuieli... Dacă îți plac cărțile, îți faci o bibliotecă imensă. Dar nu vei avea plăcerea să scoți cărțile din ambalajul lor fiindcă nu vei avea timp. Cît despre citirul lor, asta e o iluzie la care trebuie să renunți... Dacă scrii o carte — oricît de amărîtă — toată lumea se va

înghesui să-ţi ceară un autograf ca să atragă atenţia asupra propriei persoane... Dacă "ton violon d'Ingreş" este pictura sau muzica, îţi vor lăuda talentul iar în spate îşi vor bate joc... Dacă a ajunge la bătrîneţe, tînara nevastă te va înşela cu secretarii tăi, seducători ca şi ea. Femeia nu se va teme de divorţ deoarece scandalul ar face-o celebră iar pensia alimentară stabilită de judecători ar face-o bogată... Toate ziarele ar vui de legăturile tale amoroase. Adu-ţi aminte de Onassis, de Maria Callas şi de Jaqueline Kennedy... Dacă aş vrea să-mi împart averea gloatelor din lume şi să trăiesc ca un sihastru, aş fi tratat ca un idiot. Fiecare om de pe scoarţa pămîntului ar primi cîte un dolar, poate mai puţin. Cu care să-şi cumpere o sticlă de Coca-Cola... Oamenii îi invidiază pe miliardari. Se scriu mii de volume despre viaţa lor, despre moravurile lor, despre capriciile lor. Dar cititorii orbiţi de faţada strălucitoare ignoră mizeriile care se ascund în culise... Nu e o afacere grozavă. Barnato, regele aurului şi al diamantelor, s-a sinucis în plină glorie, Hughes s-a lăsat pradă drogurilor, bătrînul Getty s-a scufundat cincisprezece ani în solitudinea castelului său...

Unchiul Ronald suspină.

— Sînt miliardar! Este adevărat! Nu cunosc exact la cît se întind averile mele! Uneori mi-e lehamite de bogăţia mea!

Îşi goli cupa de şampanie.

— Dar e ridicol să pozez în victimă, chiar dacă bogăţia este un drog. Cu cît ai mai multe milioane, cu atît vrei să le înmulţeşti.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Ştii ce mă gîndesc să fac? Să prind un individ pierdut în mulţime, să-i administrez un narcotic şi să-l las să se trezească în patul meu. Apoi să-l fac să trăiască

o săptămînă din viaţa mea, cu toate tracasările, cu toate plăcerile, cu tot zbuciumul şi mai ales cu toate răspunderile.

Cuvintele unchiului Ronald mă uluiră. Iarăşi mă întrebai dacă glumeşte sau vorbeşte serios. Apoi izbucni în rîs. Rîdea dar rîsului său îi lipsea veselia. Era rîsul unui clovn.

Dar niciodată, niciodată, n-am să uit cuvintele unchiului Ronald. Da, niciodată!

Tînărul secretar intră din nou.

— Domnul David Cummings vrea să vorbească cu dumneavoastră. În clipa aceasta se află la Londra.

— Ia te uită, ia te uită! exclamă unchiul Ronald.

Gura sa schiţă un surîs straniu de parcă un animal de pradă şi-ar fi arătat colţii.

— Dă-mi legătura! ordonă.

Amplificatorii începură să emită vocea scrîşnită, uşor agresivă, a lui Cummings.

— Bună seara, domnule Sunderland! Vă rog să mă scuzaţi că vă sun la o oră atît de tîrzie, dar consider că o explicaţie între noi doi ar fi utilă. Fiindcă ştiu că nu vă plac introducerile lungi, voi intra direct în subiect. Voi fi scurt. Vreţi să înghiţiţi PETROLEX-ul, intenţie pe care o împărtăşesc.

— Domnule Cummings, văd că nu vă lipseşte perspicacitatea.

— Ştiu că pregătiţi încet-încet lansarea unei OPA, ceea ce fac şi eu. Dar această dublă operaţie, care ar fi trebuit să fie făcută în cel mai strict secret, a fost deconspirată. De curînd nişte necunoscuţi au pus mîna pe un număr mare de acţiuni PETROLEX care înregistrează o creştere spectaculară. Chiar dacă s-ar fi constituit un

sindicat pentru creşterea valorii acţiunilor tot n-ar fi reuşit să ridice atît de mult valoarea acestora. Operaţiunea noastră, care putea să fie realizată cu patru, maximum cinci miliarde de dolari, va costa acum de două ori mai mult. Să nu-şi fi ţinut cineva limba? Sîntem vînduţi de indivizi fără scrupule care cîştigă la ora asta sume enorme. Am să pun totul în mişcare ca să-i descopăr.

Ultima frază ascundea oare o ameninţare? Unchiul meu nici n-a tresărit.

— Domnule Cummings, ştiu cîte acţiuni PETROLEX deţineţi în mod oficial şi dumneavoastră ştiţi cîte deţin eu. Sînt chestiuni ştiute fiindcă fiecare are peste 5% din cantitatea totală. Dacă o împuternicire nu va fi posibilă, cum dumneavoastră nu veţi putea niciodată să deţineţi 51% sau să convingeţi adunarea generală să voteze cu dumneavoastră, ne vom bate pentru o fuziune forţată. Aveţi o soluţie mai bună?

— Da, domnule Sunderland! Să ajungem la o înţelegere. De ce nu ne-am uni şi n-am crea o filială comună pe terţe pieţe?

Calmul unchiului meu amintea de o suprafaţă perfect netedă.

— Propunerea dumneavoastră este puţin, foarte puţin uzitată. Grupul dumneavoastră este minuscul pe lîngă al meu. O alianţă între un elefant şi un coiot ar fi cel puţin ridicolă.

Eram uluit. Cunoşteam reputaţia lui Cummings, care era un titan în comparaţie cu tatăl meu. Iar unchiul Ronald îl trata ca pe un animal insignifiant. Pricepui că între rechinii din înalta finanţă există o ierarhie foarte severă, dar nu şi imuabilă. Poţi să te ridici sau să cobori cu viteza unui lift. Dar jocul este periculos. În orice clipă

riști să-ți rupi gîtul. Iar căderile sînt de cele mai multe ori mortale.

Auzind răspunsul dispreţuitor al unchiului Ronald domnul Cummings îşi stăpîni mînia şi găsi puterea să riposteze :

— Acesta este ultimul dumneavoastră cuvînt, domnule Sunderland ?

— Ultimul, domnule Cummings ! La revedere, domnule Cummings !

Legătura fu întreruptă. Robbie era impasibil de parcă ar fi urmărit o conversaţie fără vreo importanţă. Tatăl său îl educase perfect cum să evolueze flegmatic printre fiare.

Unchiul Ronald ceru şampanie.

— Creşterea acţiunilor PETROLEX deranjează puţin planul meu privitor la OPA. Chiar dacă va trebui să renunţ la această operaţiune, valoarea acţiunilor PETROLEX de care dispun îmi va aduce un cîştig de aproximativ 150 de milioane. Poate chiar 200 milioane. Dar nu mă voi opri în faţa unor fleacuri. Intervenţia şmecherului de Cummings este revelantă. Pregăteşte o lovitură. Dar o să-l coste pielea. Orice s-ar întîmpla, voi pune mîna pe PETROLEX.

Un nou apel telefonic de la Islamabad. Directorul agenţiei Sunderland Corporation anunţa că luptătorii afgani cereau urgent să fie aprovizionaţi cu arme şi carburanţi. Aveau nevoie îndeosebi de mitraliere grele şi de lansatoare de rachete sol-aer şi sol-sol.

— Daţi-le tot ceea ce cer !

— Dar plata...

— Nu purtaţi grija plăţii. Este o problemă pe care am s-o rezolv personal.

— Am fost contactat de agenţi din Iran care vor să cumpere o cantitate enormă de piese de schimb americane pentru avioanele lor de luptă, pentru tunuri cu tragere lungă şi pentru tancuri. Sînt dispuşi să plătească un preţ foarte bun.

— Washingtonul nu va autoriza niciodată această operaţiune.

— Anumite personaje de la Casa Albă furnizează arme în Iran, domnule Sunderland.

— Sînt operaţiuni făcute pe ascuns.

— Credeţi că preşedintele nu este la curent?

— Nu ştiu nimic despre asta. Şi chiar dacă aprobă tacit aceste vînzări, ceea ce mă îndoiesc, uzinele mele de armament nu vor lucra niciodată pentru iranieni. Nu-mi lipsesc clienţii.

— Africanii nu mai sînt în stare să-şi plătească datoriile. Să le vinzi arme înseamnă să arunci banii pe fereastră.

— Ocupaţi-vă de afgani şi uitaţi de celelalte probleme!

Puse capăt, pe un ton brusc, acestei discuţii, urmată de un apel telefonic de la Hamburg. Directorul afacerilor maritime ale companiei Sunderland Corporation informa, agitat, că petrolierul uriaş "Le Faune", de 200.000 tone, sub pavilion american, afretat de un texan independent pentru transportul petrolului brut din Kuweit la Amsterdam, dispăruse în Oceanul Indian.

— Cum să dispară? A naufragiat? A dat peste o mină? A fost capturat de piraţi? Că doar n-a putut să se evaporeze?!

— Africa de Sud este aproape, domnule.

— Bănuiţi că a fost deturnat cu bună ştiinţă, dar clandestin, şi trimis în altă parte?

— Da, domnule! Teoretic trebuie să-l considerăm pierdut. Asigurările îi vor despăgubi pe toţi...

— Dar reputaţia companiei noastre maritime va suferi, Maynard. Am terminat!

Am remarcat că unchiul Ronald nu şi-a însuşit obiceiurile americane care permit înalţilor funcţionari să se tutuiască cu patronul ca şi cum ar face parte dintr-o familie numeroasă şi unită. Secretara aduse o grămadă de dosare şi unchiul Ronald începu să le răsfoiască cu atenţie.

Robbie îmi făcu un semn să ne retragem în cabina noastră.

— Cînd lucrează trebuie lăsat singur.

În timp ce făceam un duş îl întrebai prin uşa întredeschisă dacă tatăl său doarme vreodată.

— Ronald pretinde că trei sau patru ore de somn pe noapte îi ajung să-şi odihnească trupul şi spiritul, răspunse Robbie.

— N-aş putea să rezist la ritmul acesta, răspunsei cu convingere.

— Nici eu. Am făcut cîteva încercări, dar am eşuat.

Robbie dormea dezbrăcat la piele. Savura plăcerea de a-şi arăta în toată libertatea corpul său cu linii armonioase, care înnebunea fetele. Eu, însă, obişnuit cu ambianţa puritană impusă la noi de tata, îmi pusei pijamaua sub privirile ironice ale lui Robbie.

Mă întinsei pe patul meu moale şi larg în voie. Prezenţa vărului meu mă incita la conversaţie.

— Cuvintele tatălui tău nu-mi ies din cap.

— Într-o zi mi-a vorbit de Eduard al VIII-lea condamnat de toată lumea pentru că renunţase la tron din cauza doamnei Simpson. Dama nu era decît un pretext.

Cel care trebuia să adopte titlul de duce de Windsor se grăbea să scape de obligaţiile sale regale. Asta explică abdicarea multor suverani. Vine un moment cînt te saturi de toate acestea. Te saturi de prezent, de saturi de trecut, te saturi de viitor.

Se auzi o zgîrîietură uşoară în uşă, apoi apăru capul unui bătrîn zbîrcit ca o maimuţă, care ne întrebă dacă nu dorim nişte răcoritoare înainte de culcare. Robbie îi mulţumi surîzînd şi îi spuse să plece.

— Cine mai e şi papagalul ăsta bătrîn? întrebai.

— Un boxeur.

— Glumeşti!

— Este un valet bătrîn al lui Getty. Papagalul ăsta putea să zdrobească rinichii la trei indivizi care ar fi încercat să-l atace.

Schiţai o mutră neîncrezătoare care-l făcu să rîdă.

— Gorilele astea ciudate, care mişună în jurul tău şi al tatălui tău, nu te enervează?

Robbie izbucni în rîs.

— Renunţă la termenul de gorilă! Ar răni sensibilitatea acestor oameni. Gorila este un termen demodat. A avut epoca sa de glorie pe timpul lui Capone. Gorila este un animal simpatic, amuzant, dar evocă o sălbăticie care nu este de bon-ton.

— Bon-ton?

— Da! Gorilele de ieri s-au rafinat. Indivizii care se învîrtesc în jurul tatălui meu sînt ca nişte sateliţi ai unei planete şi se numesc gardă personală. Îţi aminteşti de faimoasa şi eleganta gardă personală a regelui Ludovic al XVI-lea. Ca să-l apere de revoluţionarii turbaţi s-au lăsat masacraţi pînă la ultimul. Cei din garda personală poartă azi costume cu vestă, au un anumit şic şi se lasă masacraţi apărîndu-şi patronul. Aceasta este regula jo-

culuí ! Dar în afară de garda personală mai există şi agenţii invizibili, asemănători găurilor negre care plutesc în spaţiile astrale ; noi ştim că există dar numai calculele astronomilor pot să precizeze prezenţa lor niciodată văzută. Personajele acestea misterioase sînt denumite spectre. Imperceptibile, insesizabile, chiar dacă sînt construite ca şi noi din carne şi oase. Circulă printre noi fără să fie remarcate. Se îmbracă cu o eleganţă discretă ca să se confunde cu ambianţa aristocratică de la hotelurile cu patru stele. Oamenii aceştia, deghizaţi în cerşetori, se pierd în decorul cocioabelor. Cei mai mulţi sînt foşti agenţi onorabili de la CIA sau Intelligence Service. Apoi nu trebuie să uităm de mercenari, de militarii de carieră, totdeuna plini de decoraţii. Odată războiul terminat, îşi scot sau îşi păstrează uniforma, în funcţie de misiunea încredinţată de noul patron... Şi spionii industriali constituie un mijloc de luptă subterană foarte eficient. Să nu le uităm nici pe "call-girls" experte în a sustrage de la victime cele mai ascunse secrete şi în a le transmite patronului lor. Ucigaşii plătiţi sînt o categorie separată. Acestora li se aplică un epitet sibilin : îngerii morţii, samuraii cu automate sau cavalerii zeiţei Kali. Cu un aspect oarecare, cu mutră uneori simpatică, surîd fermecător, dar în adîncul ochilor lor tăioşi descoperi gîndul rău... Şi toţi oamenii aceştia costă scump... Foarte scump... Dar trebuie să-i folosim fiindcă duşmanii mişună în jurul nostru. Cei mai şireţi îşi ascund gîndurile sinistre afişînd o faţă surîzătoare şi o politeţe fermecătoare. Unii, dotaţi cu o putere în stare să mişte munţii din loc, se comportă brutal. Adesea fac paradă de originea lor obscură ca să-i uimească pe cei din jur cu inteligenţa lor ieşită din comun, cu spiritul lor financiar sau cu puterea de luptă. Şi se amuză copios. O discuţie cu unul dintre

indivizii aceştia este mai savuroasă decît un dialog dintr-o comedie bună. Mie îmi vorbesc cu condescenţă şi mă privesc cu o superioritate surîzătoare de la înălţimea vîrstei lor. Dar în timp ce schimbăm banalităţi — mi se acordă această onoare fiindcă sînt fiul unui lup cu colţi ca ai lor — mă gîndesc cu ironie în sinea mea : „Dacă ai şti, stimabile, cît te dispreţuiesc, dacă ai şti că te studiez de multă vreme ca să-ţi descopăr punctele slabe şi să te izbesc cît mai tare cînd mi-o veni bine ! Şi ceasul acesta va veni ! Am să te zdrobesc, stimabile, în ciuda banilor, a şiretteniei, a legăturilor şi a combinaţiilor tale murdare !" Şi îl privesc ţintă, cu admiraţie, de parcă aş avea în faţă un zeu. Naivitatea mea aparentă îi inspiră o încredere nemărginită în propriul său geniu. Îşi vede viitorul în roz convins că după moartea tatălui meu va avea de a face cu un peştişor pe care el, marele rechin, îl va înghiţi dintr-odată. Nici nu-şi închipuie că s-ar putea întîmpla şi invers.

Dintr-odată am avut senzaţia că în faţa mea se află o fiară tînără care îşi arată colţii aşteptînd să prindă puteri ca apoi să se arunce asupra fiarelor bătrîne, să le sugrume şi să sfîşie carnea. O fiară în plină dezvoltare care se bucură de toate avantajele — frumuseţe, farmec, magnetism, inteligenţă, voinţă — pe care natura le acordă numai celor aleşi. Dar cu toate că era conştient de calităţile sale, nu era un Narcis infatuat şi superficial.

Am priceput pe dată, cu un suspin de invidie, că nu răsfoia reviste ca "Forbes", "Fortune" sau "The Economist" ca să admire yachturile, maşinile de lux, stewardesele sau Patek Philippe. Parcurgea doar articolele şi citea numai ceea ce îl interesa.

Robbie își continuă tema :

— Un „mare" om de afaceri tîlhărește multinaționalele, le taie în bucăți ca hălcile de bou, vinde sau închide întreprinderile care nu-i aduc beneficii suficiente și lasă în urma sa mii de șomeri. Nu este prea frumos dar este perfect legal. Cei mai mulți dintre acești-căpitani ai industriei vorbesc cu tandrețe de familiile lor, se laudă cu talentele culinare ale soțiilor și declară cu emfază că odraslele lor frecventează școlile publice ca oricare prunc din burghezia mijlocie și sănătoasă. Dacă descind dintr-o familie sătulă de cîteva generații de bogăție, devin ținta presei de senzație care scormonește prin colțurile cele mai ascunse ale existenței lor și dezvăluie marelui public escapadele lor furnizînd amănuntele cele mai picante. Cu toate că mogulii se prefac că sînt obișnuiți cu indiscrețiile acestor „paparazzi" din presă, o fac fără prea multă plăcere deoarece ziarele încetează să le mai facă publicitate.

— Ești dur cu cei de o seamă cu tine, Robbie ! Sau faci paradă de cinism ?

— Nu ! Mă pregătesc pentru viitor ! Să fiu lup între lupi ! Posibilitățile noastre de alegere, Roy, sînt foarte limitate. Să mîncăm sau să fim mîncați !

Îi pusei o întrebare stupidă :

— N-ai scris niciodată un roman ? N-ai compus nici un cîntec ? N-ai pictat niciodată ?

Izbucni în rîs.

— Să mîzgălesc prin vagoanele de metrou ? Să zbor pe o scîndură cu pînze ? Să fac pe nebunul la tîrg ? Să mă țin de fete ? Să mă îmbăt ? . . . Ah, da ! Le-am încercat pe toate. Pe toate !

— Chiar și drogurile ? întrebai timid.

— Bineînțeles ! Am vrut să văd despre ce este vorba !

Dar m-au deziluzionat. Aşa că m-am lăsat de ele. Fără să regret.

Frivolitatea sa afişată cu dezinvoltură părea prefăcută.

— Nu eşti prea serios pentru vîrsta ta?

— Nu! Am visat să devin romancier, compozitor! Dar după ce am înnegrit cîteva sute de pagini şi după ce am miorlăit cît am putut noaptea, sub stele, ca un cotoi îndrăgostit, mi-am zis că e mai uşor să-i pui pe alţii să scrie romane, să compună muzică sau să joace în faţa camerelor de filmat şi apoi să-i manipulezi şi să cîştigi bani. Meseria de editor sau de producător este de o mie de ori mai comodă decît cea de scriitor sau de actor. Dispui de o armată de subalterni care execută grosul muncii, tu doar aduni milioanele iar cînd "splcenul" începe să te roadă, te duci să te odihneşti pe Coasta de Azur sau în Elveţia, dacă preferi zăpada, munţii şi vacile grase ca depozitele tale de dolari... Am învăţat bine meseria de făcător de bani! adăugă rîzînd. Nu-i aşa?... Îţi propun o ultimă cupă de şampanie!

— Mulţumesc! Sînt prea obosit. Am să dorm ca un butuc.

Emoţiile călătoriei, după eforturile depuse mai înainte pe ringul de dans, unde fusesem nevoit să învîrtesc bătrînele cocote încinse pînă la alb, mă istoviseră. Dar după ce mă vîrîi în pijamaua de mătase bleu pal, somnul se încăpăţîna să se învîrtească în jurul meu fără să-mi atingă pleoapele.

Robbie dormea. Îi auzeam respiraţia regulată. Deşi cabina era izolată perfect sonic, desluşeam murmurul turboreactoarelor... Sau poate că era motorul unei maşini... Da! Conduceam o maşină jalnică ce abia se mişca împinsă de un motor care tuşea, horcăia, icnea, iar după ce am apăsat pe accelerator ţipa cu o voce umană,

răguşită, ca de beţiv : „Hei ! Nu încerca să scoţi din mine mai mult decît pot !" Ca să mă înfurie şi mai mult, mergea şi mai încet, în timp ce maşinile Ferrari, Lamborghini, Lotus, Maseratti mă depăşeau conduse de oameni gătiţi şi pomădaţi, de parcă s-ar fi grăbit la un bal organizat la Buckingham Palace... Apoi constatai că harabaua care mă transporta pe arcurile sale zgîlţîiate era Rolls-ul prăfuit al bunicii mele... Harabaua mă lăsă printre fantomele din salonul nostru din Parc Monceau... Fotoliile acoperite cu huse albe îşi mişcau picioarele de parcă ar fi dansat într-un balet nebun... Nu puteam să-mi dau seama dacă eram în plină criză de paranoia sau mă zbăteam în braţele unui Morfeu atins de delirium tremens... O fantomă îşi ridică pînza şi sub privirile mele speriate apăru mutra doamnei Wharton... ochii holbaţi, aprinşi, gura deschisă, o gură plină de colţi de vampir... Apoi gura luă dimensiuni colosale, ca cele ale peştelui enorm din Biblie care îl înghiţise pe Sfîntul... cum dracul îl chema... iar eu alergam... alergam... Ucigaşii plătiţi, mercenarii, terorişii mă urmăreau... Îmi era frică... O frică îngrozitoare... Mă urmăreau... Auzeam zgomotul paşilor lor... Respiraţiile lor şuierătoare îmi ardeau spatele ca nişte aruncătoare de flăcări... Ţipam înspăimîntat... La un moment dat simţii o mînă grea pe umărul meu... Gemeam ca un viţel înjunghiat...

— Roy ! Trezeşte-te ! Ai un coşmar !

Robbie, surîzînd, gol, cu corpul aurit la lumina veiozei, mă privea cu simpatie. Tremuram ca o foaie de hîrtie. Apoi Robbie se întinse pe pat lîngă mine şi, cu un gest protector, aproape tandru, îmi puse capul pe umărul său.

— Linişteşte-te !... Linişteşte-te !... Eşti plin de sudoare !

Glasul său liniştitor alungă groaza din mine.

— Aşteaptă puţin !

Se dădu jos din pat, dispăru în baie şi se întoarse purtînd pe mînă un prosop mare şi moale. Îmi scoase pijamaua udă de transpiraţie şi începu să mă frece încet cu prosopul răcoritor... Şi adormii.

Cînd bătrînul papagal intră în cabina noastră să ne anunţe că peste o jumătate de oră sîntem aşteptaţi la micul dejun de domnul Sunderland, mă ridicai repede din pat şi fugii la duş. Peste mine intră imediat, fără jenă, şi Robbie. Era bine dispus, rîdea, îmi arunca apa în faţă, făcînd tot felul de ghiduşii ca un copil. După baie ne îmbrăcarăm în haine albe—ţinută obligatorie pe yacht—şi ne duserăm în salon unde unchiul Ronald şi Rita ne aşteptau cu masa pusă.

Micul dejun, de o bogăţie pe care bunica sau tata ar fi calificat-o drept scandaloasă, îmi umplu stomacul cu mîncăruri necunoscute, foarte uşoare dar de un gust rafinat. Tone de delicatese şi de fructe exotice mă ispiteau cu aroma şi aspectul lor apetisant.

Unchiul Ronald ne spuse că se duce la Cap Ferrat unde are o întîlnire cu un industriaş din Singapore şi trei bancheri din Zurich.

— Robbie, Rita, duceţi-l pe vărul vostru la Monte Carlo şi distraţi-vă. Cumpăraţi-i un Rolex şi o brăţară de aur. Cadou din partea mea.

Mă înroşii ca racul. Ceasul meu brăţară, chiar dacă era foarte precis, era un Seiko de serie. Niciodată n-am purtat o brăţară, cum poartă mulţi tineri de vîrsta mea. „O bijuterie inutilă şi nepotrivită pentru băieţi", ar fi zis tata cu un aer dezaprobator.

Cu un gest unchiul Ronald mă opri să-i mulţumesc.

— Ne întîlnim după miezul nopţii cînd vom pleca la Veneţia.

Cînd coborîi din avion simţii plămînii umplîndu-se cu aer sărat de mare. Era pentru prima oară cînd priveam Nisa dinspre aeroport. Tata prefera călătoriile cu maşina. Îi era groază de avion. Era o tragedie cînd trebuia să se deplaseze pe calea aerului la New York.

„La Promenade des Anglais", mărginită de case albe şi frumoase, se întindea ca un şirag de perle pînă la Mont Boron. Pe Coasta de Azur mă simţeam în elementul meu. În fiecare an petreceam două-trei luni la Cap Ferrat.

Lîngă avionul ce aterizase pe aeroport ne aştepta un convoi de maşini. Trei Rolls-uri pentru unchiul Ronald şi garda sa, o Lagonda roşie şi două Bentley pentru noi, tinerii, şi pentru oamenii care trebuiau să asigure securitatea noastră.

Aveam impresia că trăiesc în vis. Cu toate că sînt fiu de bancher, foarte bogat după normele europene, acum mă aflam în lumea nababilor, pe care o cunoşteam prea puţin, chiar dacă îmi erau rude apropiate. Tata, un burghez prudent, echilibrat şi care ridica spiritul de economie la rang de virtute, îi evita sistematic deoarece le detesta fastul strălucitor şi celebritatea. După ce i-a fost naţionalizată banca de la Paris şi ne-am mutat în Statele Unite, unchiul Ronald a fost pentru el un fel de „deus ex machina". Şi unchiul Louis cu banca sa l-a ajutat, dar dacă n-ar fi fost unchiul Ronald, tata ar fi vegetat printre bancherii de mîna a doua. Imensele capitaluri ale unchiului Ronald, pe care tata le tranzita încasînd comisioane importante, l-au făcut să fie mai înţelegător şi să se obişnuiască cu acest Cresus modern. În taină amorul său propriu suferea deoarece trebuia să accepte ajutorul fratelui vitreg al mamei.

Cortegiul unchiului meu se puse în mişcare şi se îndreptă spre ieşirea din aeroport. Înainte de a mă urca în Lagonda, o superbă maşină roşie, am ocolit-o de două ori. Îi admiram linia, eleganţa rafinată, înfloriturile scînteietoare.

Totdeauna am admirat maşinile Lagonda, dar de departe, la expoziţiile de maşini de la porţile Versailles. Îmi ziceam că, dacă într-o zi am să am destui bani, îmi voi cumpăra o maşină ca asta.

Robbie şi Rita mă urmăreau amuzaţi. Probabil că aveau senzaţia că văd un sălbatic ieşind din adîncurile umede ale pădurilor amazoniene şi căzut în extaz în faţa unui obiect ce părea coborît din cer.

Ca să nu-şi facă o părere proastă despre mine, clătinai din cap dezamăgit.

— O maşină într-adevăr simpatică ! Păcat că nu este decapotabilă ! Decapotabilă ar avea o clasă în plus !

Nimerii la ţintă. Robbie suspină cu amărăciune şi îmi spuse că tatăl său nu admitea sub nici o formă caroseriile sport deoarece permiteau ucigaşilor plătiţi să tragă în cei care se aflau în maşină. Această berlină blidată, cu geamuri rezistente la gloanţe de mare calibru, prezenta garanţii de securitate. Doar o rachetă sol-sol ar putea, eventual, s-o deterioreze.

Ne urcarăm în Lagonda, Robbie la volan, Rita şi cu mine alături de el. Bancheta largă şi confortabilă avea parfum de piele fină. Spre surpinderea mea, bătrînul papagal luă loc în prima maşină, lîngă şofer. Robbie îmi explică :

— Clive mă însoţeşte peste tot. Este cel mai bun ţintaş dintre toţi oamenii noştri. Nimereşte din zece gloanţe centrul ţintei stînd cu spatele şi ajutîndu-se cu o oglindă. Apoi mai are o calitate unică. Cuprinde în

cîmpul său de observaţie tot ce se mişcă, toate detaliile suspecte. Simte primejdia. La Dallas el a fost acela care l-a lichidat dintr-o singură împuşcătură pe un ucigaş plătit, instalat pe acoperişu unei case, care se pregătea să tragă asupra unchiului Ronald cu o armă cu lunetă.

Încadraţi de cele două Bentley trecurăm pe „Promenade des Anglais" urmăriţi de privirile celor ce se opreau pe trotuar ca să admire frumoasele noastre maşini.

Îmi amintii de Renault 5 al tatei şi de Mercedesul Alicei păstrat cu lupte grele şi mă simţii groaznic de amărît. Eram ruda săracă, încercam o senzaţie mai mult decît umilitoare. Mă rodea morbul invidiei ca un vierme ce roade lemnul unui copac. Motocicleta mea, cu toate zorzoanele de pe ea, nu era nimic pe lîngă frumuseţea Lagondei. Silenţioasă ca o mînă ce mîngîie o ţesătură de mătase, avea un magnetofon ultra perfecţionat care emitea un blues melancolic. Un telefon, un televizor şi un mic compartiment plin de sticle cu băuturi şi de pahare de cristal completau confortul şi buna dispoziţie a pasagerilor. Lagonda avea o suspensie atît de bună încît aveam senzaţia că mă aflu într-o sală de cinema în timp ce parbrizul şi geamurile transformate într-un ecran triplu prezentau peisajele autostrăzii ce şerpuia de-a lungul Mediteranei.

Coasta de Azur este tot ce a făcut Dumnezeu mai frumos pe pămînt. Am parcurs-o de atîtea ori cu maşina sau cu motocicleta încît cunosc fiecare colţişor, fiecare casă, fiecare stîncă, fiecare bornă kilometrică. Aş putea s-o reconstitui în imaginaţie fără să scap nici un amănunt. Dar să parcurgi drumul acesta la bordul unei Lagonde este ceva într-adevăr senzaţional.

După dispoziţiile şefului securităţii noastre trebuia să circulăm în formă de sandvici; Lagonda plasată între

cele două Bently părea un hamburger între două felii de pîine. Viteza era normală, adică respectam regulile circulaţiei rutiere. Dar Robbie nu era dispus să se lase înfrînat de dispoziţiile legale. La o cotitură apăsă puternic pe accelerator, depăşi ca o săgeată Bentley-ul bătrînului papagal şi se lansă cu o sută patruzeci pe oră pe drumul sinuos, semănînd panică printre maşinile care veneau din sens opus. Ai fi zis că este un skior care participă la un campionat de slalom în care maşinile erau jaloane fixate în zăpadă. Lagonda parcă era cuprinsă de frenezie. Indicatorul de viteză urca spre 200 pe oră.

Îmi era frică dar, în acelaşi timp, inima îmi tresălta de bucurie. Fiorii de voluptate ai primejdiei mă răvăşeau. Cele două Bentley-uri ne urmau cu greutate şi dădeau probe de virtuozitate ca să evite carambolurile cu urmări catastrofale.

Robbie îmi trezea admiraţia pentru calmul şi siguranţa în mişcări. Traversă Cap d'Ail în trombă. Cimitirul de pe Calea Naţională îmi aminti că omul este produs perisabil şi că trecerea de la viaţă la moarte poate să aibă loc în cîteva secunde.

Şansa îl favoriza pe Robbie. Dacă aş fi alergat ca el pe drumurile de munte toată poliţia rutieră s-ar fi lansat pe urmele mele. N-a încetinit decît la intrarea în Monte Carlo deoarece agenţii de circulaţie din Principat sînt inflexibili din acest punct de vedere.

Rita, care nu scosese nici un cuvînt tot drumul, îşi deschise, în sfîrşit, gura. Cu o linişte descumpănitoare după această cursă, care sfidase moartea, i se adresă lui Robbie.

— Acum să ne duci la hotelul Paris. Am o întîlnire cu o prietenă din New York. Acolo sînt şi bijutieri la care putem găsi ceva frumos pentru Roy.

Robbie trecu pe cheiul Condamine şi urcă cu prudenţă panta de pe Avenue d'Ostende spre Cazinou.

Eram mişcat de gentileţea lor. Verii mei dinspre familia Montgomery erau nişte bădărani pe lîngă Rita şi Robbie.

Robbie opri maşina în faţa hotelului.

Să coborîm! zise în timp ce portarul galonat se grăbea să ne întîmpine cu adînci temenele.

IV

Adesea împrejurări care scapă controlului nostru ne duc spre ţinte aberante, ne împing pe căi de noi niciodată căutate şi ne aruncă în vîrtejuri care ne prind şi ne ţin captivi în ciuda eforturilor noastre de a ne elibera. Oamenii spun că asta e fatalitatea evenimentelor. Această fatalitate ne duce în rai sau în iad, iar alegerea n-o facem noi. Filosofii susţin că liberul arbitru ne permite să ne eliberăm de forţa destinului. Dar eu cred că de atîtea meditaţii s-au ramolit.

Fatalitatea, „karma" dacă vreţi, a vrut ca drumul meu să se încrucişeze cu Lucia, cea mai frumoasă fată pe care am întîlnit-o vreodată. Asta se întîmpla cu un an în urmă. Dar ca să înţelegeţi ce va urma, am să cotrobăi puţin prin amintiri. Totul a început de a noua atracţie a Alicei pentru stafii. Trebuie să recunosc — în paranteză — că îmi este foarte simpatică pentru umorul său schimbător, pentru mobilitatea spiritului său, pentru versalitatea sa uimitoare. În compania ei nu te plictiseşti niciodată.

Cu puţin timp înainte de naţionalizarea băncii tatei, Alice dădu, din pură întîmplare, peste o cărţulie de groază gotică: „Sihastrul din mormîntul misterios sau fantoma din vechiul castel" de doamna Anna Radcliffe. Lectura acestei cărţulii îi deschise gustul pentru romantismul negru. Alice nu mai citea decît romane pline de stafii, vampiri, vrăjitoare, monştri. Nu mai vorbea decît de Sheridan le Fanu, Bram Stocker, Allan Cunningham, Ambrose Bierce, Horace Walpole, Mary Shelley şi alţi autori de acelaşi calibru. Răvăşea anticariatele căutînd lucrările cele mai macabre şi terifiante. Era atît de înspăimîntată şi atît de vrăjită de aceste romane încît le înghiţea noapte de noapte, tresărind la fiecare trosnet al mobilei, la fiecare zgomot neobişnuit. Nopţile nedormite o făcuseră să slăbească în aşa hal încît se subţiase ca un ţîr. Cu regimul acesta ar fi putut deveni tot atît de imaterială ca şi stafiile pe care le căuta cu o plăcere perversă.

Alice auzise vorbindu-se de un castel englezesc frecventat de fantoma unei tinere contese zidită de vie de soţul ei, care o surprinsese în „legături nepermise" cu un cavaler în trecere. Se povestea că noaptea se puteau auzi pe coridoarele castelului strigăte venite de pe lumea cealaltă ca şi zornăitul lanţurilor.

Alice îmi vorbea cu entuziasm de suflete rătăcitoare, de strigoi, de monştri, de vampiri, care îmi trezeau curiozitatea. Contînd pe sprijinul meu îi ceruse tatei să ne petrecem vacanţa în Anglia, în acest castel bîntuit de stafii, de care se vorbea atîta. Tata acceptă să-i facă plăcerea, deşi nu simţea nici o atracţie pentru duhurile rele.

— Femeile astea sînt nebune, îmi zise într-o zi, exasperat de extravaganţele soţiei sale. E o tîmpenie să vegetezi în concediu într-un castel englezesc, în tovărăşia unei fantome. Ascultă-mă, fiule, să nu te însori niciodată

dacă vrei să te bucuri de o viață liniștită. Altfel ai să pățimești ca și mine.

Nu-l mai văzusem niciodată pe tata cu asemenea gînduri negre. În ce mă privește, cred că am să urmez sfatul său. N-am intenția să mă însor cu Sally sau Goldie, cu atît mai puțin cu Rebecca sau Rita.

În sfîrșit ne instalarăm în castelul cu stafiile. Uitasem să vă spun că Alice îl închiriase după o luptă de epopee cu o americancă, pasionată și ea după spectre. Castelul era una din clădirile acelea impunătoare, reci, pline de labirinturi și cu ziduri umede ce miroseau a mucegai. Salonul cel mare era plin de armuri iar camerele aveau pereții groși ce aminteau de zidurile fortărețelor. Îmi fusese rezervată o cameră lugubră ca o sală mortuară. În mijlocul verii tremuram și îmi clănțăneau dinții din cauza frigului și a umezelii. Primele zile au trecut liniștite, contesa zidită nu ne-a deranjat somnul. Alice era decepționată. Închiriase un castel cu stafii și vroia să fie servită pentru banii plătiți. Majordomul, un individ șchiop, gras ca un porc pus la îngrășat, o asigură că fantoma va apărea la miezul nopții dar numai la sfîrșitul săptămînii, conform unei tradiții vechi de 400 ani. Contesa zidită luase obiceiurile vedetelor care își fac rar apariția în public ca să devină mai interesante și mai căutate.

La o săptămînă de la instalare am fost treziți de niște scîncete jalnice, ca urletele de hienă. Din cînd în cînd auzeam un zgomot de lanțuri ce parcă venea din măruntaiele pămîntului. Sînt curajos de felul meu. Nu mă tem nici dacă mă văd în fața unei grămezi de rugbiști înfuriați. Dar tînguirile acestea mă făceau să simt fiori reci pe spate. Îmi clănțăneau dinții. Cu chiu, cu vai, am reușit să trec peste acest accident nocturn, cu care părinții își amenință copiii ce se joacă cu chibriturile. Am fost atît

de zguduit încît după încetarea zgomotelor n-am mai putut adormi. Zorile mă găsiră cu capul sub cearceaf, de parcă eram un struţ înspăimîntat. Şi tata a avut o noapte albă. În schimb Alice era extaziată. Îl rugă pe tata să cumpere castelul, să-l demonteze piatră cu piatră şi să-l reconstruiască pe undeva prin Vosgi. De ce am lăsa iniţiativa aceasta americanilor? zicea înflăcărată.

Tata se opuse.

— Nu cred că fantoma ar fi dispusă să traverseze canalul Mînecii.

Pe atunci încă nu părăsisem Franţa.

Apoi contesa zidită se hotărî să ne viziteze mai des. În fiecare noapte ne oferea repertoriul său complet de tînguiri acompaniate de zgomotul lanţurilor. Mă săturasem de concertele acestea nocturne care mă îngrozeau.

Într-o noapte, pe cînd tremuram înspăimîntat la gîndul că iar ne va vizita contesa, auzii un vacarm asurzitor, însoţit de zăngănit de lanţuri şi urmat de urlete foarte masculine. Dimineaţa ni se dădură explicaţii cu privire la zarva nocturnă. Majordomul, care îşi tîra picioarele schiloade de-a lungul coridoarelor castelului tînguindu-se cu o voce în falset şi trăgînd un lanţ lung de ancoră, se izbise de o mobilă şi se rostogolise pe scara de serviciu unde şi-a fracturat un picior.

Alice, furioasă, rezilie contractul de închiriere, care prevedea existenţa unei stafii în carne şi oase şi nu a unei caricaturi. Dezamăgită, acceptă propunerea tatei de a părăsi Anglia şi de a ne continua vacanţa de cealaltă parte a canalului Mînecii, în frumoasa noastră Franţă. Vila noastră de la Cap Ferrat ne aşteaptă cu braţele deschise, zicea tata, căruia îi plăcea confortul de acolo. Ni se părea un liman de desfătare după necazurile din Anglia. Din păcate vecinii noştri erau nişte ramoliţi plicticoşi

şi plini de morgă care se bronzau sau jucau partide interminabile de bridge discutînd afaceri de dimineaţă pînă seară. În compania lor tata era vesel ca un rechin printre ai lui. În schimb Alice le detesta soţiile, matroane voinice şi grase, acoperite de bijuterii şi pline de prejudecăţi. Aşa că îşi petrecea tot timpul liber pe un yacht mic pe care îl conducea cu o mînă sigură. O mistuia ideea de a face de una singură înconjurul lumii la bordul unui vas cu pînze. Această aventură i-ar fi adus, în sfîrşit, celebritatea pe care şi-o dorea atîta.

Şi mie, ca şi Alicei, Cap Ferrat mi se părea îngrozitor, dar din alte motive. Nu era picior de tînăr pe acolo. În fiecare dimineaţă prietenii mei, care nu suportau să-şi petreacă vacanţele împreună cu părinţii, se îmbarcau pe vasele proprii, în maşini sau pe motociclete şi plecau spre Monte Carlo sau Saint Tropez. Şi eu mi-aş fi dorit un vas numai pentru mine, dar tata îmi refuza plăcerea aceasta de teamă să nu mă înec. Cred că în realitate nu vroia să scoată ochii cu bogăţia sa, care îi dădea fiori.

Îmi stabilisem cartierul general la Monte Carlo unde distracţiile nu lipseau. Îmi petreceam cea mai mare parte a timpului la Sea Club sau la Hotel de Paris unde locuiau cîţiva prieteni de ai mei veniţi din Statele Unite. Acolo mi-a fost dat s-o întîlnesc pe Lucia. Am vorbit la începutul acestui capitol de fatalitatea care, cu abilitatea ei tainică, ne pune să facem cele mai mari tîmpenii. Dar să nu anticipăm.

La Monte Carlo era raiul de pe pămînt. Era plin de contese, autentice sau de contrabandă, în carne şi oase. Printre ele erau cîteva atît de reuşite încît îmi şterseră din cap toate amintirile legate de Rebecca, amintiri pe atunci încă vii în inima mea nostalgică. Rebecca plecase cu părinţii săi la Mégève. Credeam că despărţirea aceasta,

chiar și vremelnică, o să-mi îndolieze vacanța. Dar pe Coasta de Azur am constatat că nu constanța este punctul meu forte.

Să nu vă închipuiți cumva că temperamentul meu schimbător s-ar fi manifestat prin orgii romane. Orgiile apar mai mult în mintea mea. La cazinoul din Monte Carlo mi-a fost dat să mă îndrăgostesc de o „contesină" atît de drăguță, atît de micuță și atît de delicată încît mi-era aproape frică s-o ating. Părinții mei și ai ei au făcut cunoștință prin niște prieteni comuni la o masă de ruletă unde tata a lăsat 50.000 de franci. După aceea ajunsesem să fim aproape nedespărțiți. Pe „contesina" o chema Lucia. Nume tipic italian care evocă un peisaj napolitan plin de soare pe fundalul mării. Ne plimbam pe bulevardul Princesse Grace sau pe cheiul Statelor Unite, ne uitam la vitrine și ca să ne răcorim înghițeam tone de Coca-Cola și de înghețată cu frișcă la micile cofetării care domină portul. Stăteam ore întregi la cîte o măsuță, mînă în mînă, sorbindu-ne din ochi și fără să ne spunem un cuvînt. Cînd energia din noi părea că explodează jucam tenis, ne duceam la sky nautic iar seara dansam la discotecile de lux. Uneori mergeam la plimbare pînă la Saint Tropez. Acolo ne întîlneam cu verii mei americani Jeff și Rhett Montgomery înconjurați de un stol de fete încîntătoare. Dar nu putea să existe vreo comparație între aceste fete și Lucia, care strălucea ca luna printre stele.

Era atît de pură, atît de candidă încît nu îndrăzneam nici s-o îmbrățișez. Și nu sînt nici demodat, nici complexat. Un medic din Paris, care mi-a făcut psihoanaliza, a ajuns la concluzia că sînt absolut normal. Dacă nu eram prea îndrăzneț, aceasta din cauza Luciei care mă dezarma cu inocența sa feciorelnică.

Într-o seară, după o plimbare lungă şi frumoasă. am sărutat-o pe obraz. Lucia nu schiţă nici un gest de împotrivire, dar cînd mă privea cu ochii săi mari, catifelaţi şi umezi de căprioară uimită, inima mea ardea de dragoste. Doar cu mare efort mi-am restabilit echilibrul psihic. Dar am jurat că dacă mă voi însura vreodată, Lucia va fi nevasta mea în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. E straniu, dar Rebecca niciodată nu mi-a inspirat asemenea g nduri.

Cum Alice este confidenta mea, i-am vorbit de Lucia şi de proiectele mele de căsătorie. Alice mă privi cu gravitate, apoi îşi ridică puţin capul. Stătu puţin pe gînduri ca să-mi dea un răspuns plin de bun simţ. Iată o trăsătură a caracterului Alicei pe care l-am apreciat totdeauna. Îmi vorbeşte serios şi deschis, de parcă am fi de aceeaşi vîrstă. Nu mă tratează cu condescendenţa şi autoritatea pe care i le acordă anii adunaţi datorită hazardului care a vrut ca ea să vină pe lume cu cîteva decenii înaintea mea. Alice mă sfătui să nu mă grăbesc, să-mi analizez îndelung şi profund sentimentele şi să nu uit că Rebecca mă aşteaptă la Paris. În ceea ce priveşte fidelitatea Rebeccăi, nu-mi fac iluzii. Ştiu că are o slăbiciune pentru bărbaţii cu păr lung şi că pentru o mustaţă pe oală ar fi în stare să mă trădeze fără să mai stea pe gînduri.

— Apoi, adăugă Alice, timpurile tu buri prin care trecem nu sînt propice pentru căsătorii. În vremuri de restriştе te salvezi mult mai uşor dacă eşti singur. Dacă trebuie să te ocupi şi de altul, rişti să te duci la fund împreună cu el. Războiul stelelor, care bate la uşă, conflictele militare din Orientul Apropiat, terorismul orb, violenţele care iau amploare sub toate formele, sînt argumente care ar trebui să te cumineascâ. Apoi tu eşti încă minor. Crezi că tata ţi-ar da voie să te însori cu Lucia? Păstrează-ţi libertatea, Roy! Grijile familiei te vor îm-

piedica să-ţi pui timpul şi energia în serviciul umanităţii, al dezvoltării artelor, al progresului ştiinţei...

Limbajul nobil al Alicei zguduî pacea din sufletul meu, liniştea mea condamnabilă, atingînd probleme arzătoare ale societăţii umane. De ce n-aş deveni şi eu într-o bună zi un mare om de stat? Poate că mi-aş vedea şi eu mai tîrziu figura în marmoră la Panteon iar mai jos gravat în litere aurite „Lui Roy Courtenay patria recunoscătoare". Rebecca, Lucia şi toate prietenele mele mai vechi ar privi monumentul cu reculegere, admiraţie şi tandreţe. Exact ca în filmele consacrate oamenilor iluştri.

Dar eram într-atît de ambalat încît am trecut şi peste asta. Dacă sînt prea tînăr să mă însor, nimic nu mă împiedică să ne logodim şi să ne angajăm solemn că vom aştepta cuminţi vîrsta la care să ne căsătorim. Le încredinţai verilor mei Jeff şi Rheth necazurile inimii mele. Jeff, care e un cinic dezgustător şi un pervers, ripostă batjocoritor ca Mephisto în faţa lui Faust, care se îndrăgostise de Margareta, şi zise pe un ton condescendent: „Culcă-te cu puicuţa şi fă-i un plod! În faţa faptului împlinit bătrînii tăi vor trebui să coboare drapelul!" Mă dădui înapoi îngrozit. Eu, care abia dacă îndrăznesc s-o îmbrăţişez, să mă dedau la asemenea chestii murdare? Nu sînt un model de virtute, dar în nici un caz n-aş coborî într-atîta încît să abuzez de încrederea gingaşei mele Lucia.

Mă hotărîi să optez pentru prima soluţie: „logodnă în taină". Eram, dealtfel, foarte atras de formula aceasta deoarece ea îmi evoca intriga amoroasă dintre Romeo şi Julieta. N-aveam de gînd să-i sugerez o căsătorie secretă deoarece nu cunoşteam nici un mijloc care să ne unească în faţa lui Dumnezeu şi să ne asigure, în acelaşi timp, elixirul necesar.

Dar toate planurile mele s-au năruit deoarece a doua zi degeaba am mai căutat-o pe Lucia pe plajă. Tulburat, am alergat la hotelul Paris unde părinții ei, contele și contesa Trionto, erau instalați și îl întrebai gîfîind pe recepționer dacă domnișoara Lucia a plecat. Recepționerul îmi răspunse cu un aer plin de compasiune că familia Trionto plecase în dimineața aceea cu toate bagajele din Monte Carlo. Înlemnii auzind o asemenea știre catastrofală. În timpul idilei noastre uitasem să-i cer adresa de la Roma.

De atunci au trecut secole. Dar holul hotelului Paris îmi amintea de Lucia.

— Să mergem să cumpărăm Rolex-ul și lănțișorul de aur ! propuse Rita.

În clipa aceea simții că mi se taie genunchii. Lucia, draga mea, dulcea mea, seducătoarea mea Lucia cobora radioasă pe scara cea mare. Purta un costum roșu de plajă care reflecta focul dragostei mele.

Robbie și Rita mă priviră cu curiozitate. Se uitau la mine ca la un idiot îndrăgostit.

Mă îndreptai spre Lucia tîrît de acea forță încîntătoare și irezistibilă care face ca fluturii să se întîlnească, chiar dacă distanțele care îi separă sînt nesfîrșite. Mă oprii în fața ei și murmurai transportat :

— Lucia !

Asta a fost tot. Dar numele acesta pronunțat atît de simplu atingea incandescența lavei ce se scurgea pe coama vulcanului Etna.

Surpriza se întipări pe fața ei de înger.

— Roy ! Au trecut mii de ani de cînd nu ne-am văzut !

Aproape bîlbîindu-mă îi prezentai pe verii mei. Lucia întinse o mînă moale Ritei, dar, cînd îl zări pe Robbie lîngă mine, ochii începură să-i strălucească. Puterea de seducţie a acestui băiat mă scotea totdeauna din sărite. Lucia părea hipnotizată. Apoi îl măsură cu ochii de sus în jos şi de jos în sus. Fierbeam în sinea mea, dar dragostea pe care o nutream faţa de ea îmi tulbura raţiunea.

În sfîrşit reuşii să-mi dezleg limba şi s-o întreb:

— Pot să te însoţesc la plajă?

Lucía îmi răspunse surîzînd:

— Sînt dezolată! Am un rendez-vous de la care nu pot să lipsesc. Dar putem să ne vedem diseară. Vă aştept chiar aici, la ora opt fix. Dar acum scuză-mă, sînt în întîrziere.

Şi îşi agită cu graţie mînuţa.

— Bye, bye! Pe diseară!

Apoi dispăru ca o naiadă dusă de valuri.

— Eşti mort de îndrăgostit de fata asta, sărmanul meu Roy! exclamă Rita cu compasiune.

Robbie mă privi cu milă.

— Diseară trebuie să ne îmbrăcăm cu gust, zisei în grabă. Lucia este totdeauna îmbrăcată după ultima modă. Îi detestă pe „punks" şi „skunks" şi pe toţi imitatorii lor.

— Foarte bine! răspunse supus Robbie. La noi, la Cap Ferrat, am o garderobă în care vei găsi tot ce ai nevoie pentru seară. Clive îţi va fi ghid şi valet. În ce mă priveşte, rămîn în costumul acesta alb. Merge foarte bine.

— Ar fi de preferat un smoking!

— De ce să mă schimb pentru fiţiţa asta, care este prietena ta şi care nu mă interesează deloc. Petrecem împreună toată ziua iar spre seară iei un Bentley şi te

duci să te schimbi. Dacă pleci de aici pe la şase, ai tot timpul să te îmbraci ca să-ţi epatezi frumoasa şi să fii la timp la rendez-vous.

Urmai programul stabilit de Robbie şi Rita, care nu uitară să-mi cumpere Rolex-ul şi lănţişorul de aur. Prînzirăm la un restaurant cu o prietenă a Ritei, o fată drăguţă cu obrajii pistruiaţi. De-abia dacă schimbai cu ea cîteva cuvinte într-atîta eram de absorbit de întîlnirea pe care o aveam cu Lucia. Pluteam în norii fericirii, chiar dacă această fericire era un pic întunecată de întîlnirea de dimineaţă cu Lucia. Ca să-mi mai îndulcesc pilula mă gîndeam că era aşteptată de prieteni cărora nu le plăcea compania străinilor.

Spre ora şase emoţia ajunsese la un asemenea paroxism încît mi-era frică să nu explodez. Cînd mă ridicai neliniştit ne aflam într-una din cofetăriile de pe cheiul Condamine şi ne delectam cu cîte o îngheţată ornată cu o pălărie enormă de frişcă.

— Am plecat ! zisei.

— Clive şi maşina îţi stau la dispoziţie, răspunse Robbie.

Mă urcai în maşina condusă de bătrînul papagal. Clive manevra volanul extraordinar de bine pentru vîrsta sa venerabilă. Într-o jumătate de oră am ajuns la Cap Ferrat. Străzile întortocheate, mărginite de casele frumoase de pe peninsulă, îmi erau familiare deoarece aici aveam şi noi o vilă, cum v-am mai spus. Cînd am trecut pe lîngă ea, o undă de tristeţe îmi cuprinse sufletul. Pe grilaj atîrna lacătul, draperiile erau trase. Lîngă poarta grădinii era scris cu litere mari „De vînzare". Aşadar tata îşi pusese ameninţarea în aplicare. Mă întreb dacă o prevenise pe Alice cu privire la hotărîrea asta nenorocită.

Vila familiei Sunderland era mult mai mare decît a noastră. Pierdută în mijlocul unui parc imens, nu se putea zări din stradă. Cînd maşina se opri în faţa intrării principale, un majordom cu pieptul împodobit de un lănţişor pe care era înscris blazonul familiei Sunderland, coborî în viteză scara de marmoră şi deschise portiera. Fără Clive, care mi-a servit de ghid, m-aş fi pierdut în labirintul de saloane, galerii, săli şi scări. Printr-o uşă de sticlă deschisă l-am zărit pe unchiul Ronald care se întreţinea, pe o terasă, cu cîteva personaje pe care scria că sînt oameni de afaceri.

Robbie dispunea, el singur, de un apartament de trei camere, din care cea mai mare părea un dancing bar care nu aştepta decît clienţii ca să se animeze. Garderoba era un adevărat bazar din care nu lipsea nimic. Ajutat de Clive, un valet perfect cum nu mai găseşti în zilele noastre decît în Anglia, am ales un smoking albastru ca cerul, care se asorta cu papionul, o batistă şi o centură largă de moar roşu ce bătea spre violet. Făcui şi un duş, cu gîndul tot la Lucia. O vedeam în costum de baie, îmbrăcată sport sau în rochie de seară, o vedeam călcînd cu picioarele goale pe nisipul de pe plajă, mi-o închipuiam goală, ca Maja Nuda de Goya, dar cu forme mai puţin coapte, mai adolescentine. În mai puţin de o jumătate de oră eram gata. Aveam tot timpul să mă prezint cu exactitate la rendez-vous.

Cînd am ieşit din vilă am dat peste unchiul Ronald care arăta grădina prietenilor săi. Îi mulţumii pentru Rolex şi pentru lănţişorul de aur. Îmi admiră eleganţa şi mă prezentă domnilor care, din politeţe, îmi puseră cîteva întrebări stupide. Întîlnirea aceasta mă costă un sfert de oră.

În sfîrşit, trecînd peste părerile lui Clive, care vedea cît sînt de nerăbdător, mă instalai la volan şi pornii pe stradă. Mi se părea normal că trebuie să imit performanţele de dimineaţă ale lui Robbie. Aşa că mă lansai ca o cometă aprinsă. Dar la ieşirea din Beaulieu-sur-Mer un motociclist de la circulaţie mă opri şi îmi trînti o amendă usturătoare pentru exces de viteză. Apoi îmi făcu pe îndelete o morală, amintindu-mi că, deşi am trecut de şaisprezece ani, trebuie să mai aştept mult pînă fac optsprezece. Din fericire eram însoţit de Clive. Cînd să-mi plătesc amenda am constatat că îmi uitasem portmoneul în hainele lăsate la vilă. Aşa că Clive trebui să plătească suma fără să clipească din ochi. Era obişnuit cu treburile acestea şi le accepta ca un filozof.

Cînd plecarăm văzui că trecuse demult de ora opt. Exasperat, am continuat cursa. Dar înainte de Cap d'Ail este un pod metalic peste care nu pot trece în acelaşi timp două maşini de mari dimensiuni. Un Lincoln care venea din sens opus se ciocni cu maşina mea. Încă o oprire, încă o constatare pe care trebuia s-o semnez, încă o întîrziere. Îmi venea s-o iau pe jos, dar distanţa mă făcu să renunţ la aventura asta. Ajunsei la rendez-vous transpirat, obosit, cu smokingul boţit.

Pe scurt, am ajuns la hotel Paris la ora nouă fără zece. În holul hotelului am constatat întristat că Lucia nu mai era. Nu am mai aşteptat liftul şi m-am repezit spre scară sărind cîte patru trepte deodată, pînă la apartamentul ei de la etajul doi.

Îmi deschise uşa contesa Trionto, mama Luciei.

— V-a aşteptat pînă la opt şi un sfert, apoi a plecat cu prietenii dumneavoastră la Cap Ferrat.

Gelozia îmi muşcă inima, căci îmi amintii de Robbie şi de succesele pe care ochii săi albaştri şi frumoşi le aveau la fete.

— Nu ştiţi unde aş putea să dau de ei?

— Nu mi-au spus, răspunse contesa cu bunăvoinţă, dar cred că s-au dus să danseze.

Îi mulţumii şi plecai răvăşit de o furie nebună. În creier mi se încrucişau planurile cele mai sîngeroase. S-o omor pe Lucia şi să întind maţele lui Robbie de la Monaco pînă la Cap d'Ail. Mă aruncai în maşină făcînd un triplu salt mortal, ca un cascador, apoi demarai cu viteza unui glonte ce iese din pistolet. Înţelegeam chinurile lui Othello. Lucia era italiancă şi, pe deasupra, mai era şi din Veneţia. S-ar părea că apele ce curg în Canale Grande nasc trădarea.

Alergai prin baruri, discoteci, dancinguri, snack-baruri; tentativă disperată de a-i prinde pe fugari. Mă imaginam în Texas. Nu lipseau nici stîncile, nici cactuşii. Doar că aici stîncile alternau cu palatele iar cactuşii erau perfect aliniaţi printre rondurile de flori. Şi în loc de cai acoperiţi de spumă, zburam într-un Bentley lîngă Clive, calm şi nemişcat ca un bonz la ora rugăciunii. Dacă Rebecca ar şti ce sînt în stare să fac pentru o italiancă, m-ar scalpa. Uitasem de sfaturile înţelepte ale Alicei, de puritanismul şi intransigenţa tatei. Îmi închipuiam ce mutră ar face văzînd publicate în ziare fotografiile lui Robbie şi ale Luciei alături de moaca mea de maur gelos: „Crimă pasională la Monte Carlo. Roy Courtenay ucide cu revolverul pe contesa Lucia şi pe perfidul seducător Robbie Sunderland-Beauclair".

Orele zburau fără ca investigaţiile mele furibunde să dea vreun rezultat. Îmi ieşisem atît de tare din fire încît îmi venea să urlu. Făcui un tur şi la Country Club, deşi nu mă aşteptam să-i găsesc jucînd tenis la acea oră tîrzie. Cînd intrai în parking văzui Lagonda părăsită în colţul cel mai întunecat, ceea ce făcu ca bănuielile mele

să crească şi mai mult. Mă îndreptai spre obiectivul acela suspect şi, ajuns lîngă el, deschisei portiera şi îmi vîrîi capul înăuntru. Spectacolul care mi-a fost dat să-l văd îmi făcu sîngele să clocotească la 3000 de grade. Lucia şi Robbie, pe jumătate goi, erau în al nouălea cer. Spre stupoarea mea contesa nu se zbătea. Dimpotrivă, părea că se bucură de jocul acesta. M-am aruncat şi l-am tras pe Robbie din braţele ei. N-am să vă mai descriu meciul de box ce urmă între noi doi. Ţipetele ascuţite ale contesei, care din cauza întunericului îşi închipuia probabil că fuseseră atacaţi de un drogat cu intenţii criminale, atrăseseră cîţiva oameni de la club, dar Clive şi ceilalţi din gardă, care asistau de departe la această încăierare, fără să se amestece, îi îndepărtară repede pe curioşi.

Eram atît de furios încît îl făcui knock-out pe Robbie, deşi era mai puternic decît mine. E drept că şi din cauza nădragilor căzuţi pe vine se mişca destul de greu.

Trecîndu-mi primul moment de furie, abandonai partida de „Catch". Puteam să-i frîng oasele în patruzeci de bucăţi. Dar n-am făcut-o. Trădarea Luciei dăduse o lovitură mortală părerii mele despre nevinovăţia fetelor. Îmi venea să vărs ! Ca să faci dragoste e nevoie de doi şi contesa consimţise. Idolul meu se sfărîmase. Să cer socoteală? Cui i-ar fi servit? Ireparabilul se produsese şi nimic pe lume n-ar mai fi putut să şteargă din memoria mea această scenă dezgustătoare. Aveam un ghinion monstruos !

Nici n-am mai vrut să mă uit la fata asta cu care, în naivitatea mea, vroiam să mă căsătoresc. Aş fi vrut să plec înapoi, la New York. Dar n-aveam bani să-mi plătesc biletul. Apoi cum aş fi putut să-i explic unchiului Ronald plecarea mea intempestivă? Mai era şi mama la mijloc !

Îi întorsei spatele lui Robbie şi cu ochii plini de lacrimi mă uitai spre mare, fără să văd nimic.

Auzii vocea rece a vărului meu.

— Clive, condu-o pe domnişoara la hotelul Paris!

Lucia ar fi putut să vină la mine, să mă îmbrăţişeze plîngînd, să-mi dea nişte explicaţii, pe care, poate, le-aş fi acceptat. Dar n-a făcut nimic din toate acestea.

Auzii motorul de la Bentley punîndu-se în mişcare, apoi zgomotul pneurilor pe pietrişul din parking.

Robbie n-a avut nici cel puţin decenţa de a o conduce acasă. A lăsat-o să plece ca pe o fată pe care o agăţi, o săruţi şi o expediezi după ce te-ai distrat cu ea.

Timpul se scurgea. Zece minute? O oră? Un secol? Mă uitam la marea care murmura insensibilă la amărăciunea mea.

Apoi se auzi din nou vocea lui Robbie. De data aceasta o voce prietenească, caldă, aproape fermecătoare.

— Nu-mi purta pică pentru porcăria asta!

Mînia mă sufoca de parcă prin vine îmi curgea plumb topit.

Îl privii furios.

— Taci din gură ori îţi frîng din nou gîtul!

Insistă cu aceeaşi voce microasă.

— Ascultă-mă mai întîi, apoi loveşte dacă te mai lasă inima! Dar mă îndoiesc că vei mai continua pe tonul acesta intransigent după ce vei auzi explicaţiile mele. Am vrut să-ţi fac un serviciu. Să te lecuiesc de o boală. Căci erai nebun! O credeai atît de inocentă încît nu îndrăzneai nici s-o atingi. Văzînd comportarea ei de azi dimineaţă mi-am dat seama că nu e decît o femeiuşcă măruntă care caută să te îmbrobodească.

Cuvintele lui Robbie mă şocară. Oare juca teatru?

— Iarăşi începi?

— Era singurul mod convingător de a-ţi deschide ochii asupra pretinsei sale purităţi. După plecarea ta la Cap Ferrat i-am cerut lui Boone, şeful gărzii personale a lui Ronald, să obţină informaţii cu privire la conturile Luciei şi ale părinţilor ei. Familia Trionto are deja fişa la INTERPOL. Singura sursă de venituri pentru părinţii ei, venerabilii conte şi contesă de Trionto, e trupul Luciei. Nu s-au înregistrat plîngeri deoarece indivizii atraşi în plasa lor se tem de scandal. Familia Trionto caută un moştenitor bogat şi naiv ca tine pe care să-l surprindă în flagrant delict şi să-l oblige s-o ia de nevastă. Lucia, cînd mi-a auzit numele, aproape că mi s-a aruncat de gît. Din cînd în cînd mai face dragoste şi pentru propria plăcere aşteptînd un făt-frumos care să-i depună la picioare averea şi credulitatea.

Revelaţiile acestea m-au scîrbit. Să fi fost adevărat? Dacă Robbie avea dreptate, primeam o lecţie usturătoare. Foarte usturătoare. Constatai, totuşi, că dragostea mea pentru Lucia mai mocnea sub cenuşă. Raţiunea îmi poruncea s-o uit dar inima n-o asculta.

— Şi Rita? întrebai. A fost de acord cu tine?

Robbie ezită.

— Da! Ea a fost aceea care a propus leacul acesta.

— Şi acum unde-i ea?

— La masă cu prietenii, la Rampoldi. Este foarte aproape de aici. Lucia i-a displăcut din prima clipă. Eu şi cu Rita sîntem dotaţi cu un instinct care rareori dă greş. Banii în cantităţi mari te fac bănuitor, Roy. Sînt prea mulţi escroci dornici să ne jumulească.

Se auzi telefonul din Lagonda. Robbie se duse şi ridică receptorul, apoi îmi făcu un semn să mă apropii.

— Pe tine te cheamă!

Bănuii că era Rita care vroia să cunoască rezultatul manevrei sale. Şi nu mă înşelai.

— Ai un tupeu ! o apostrofai.

Rita izbucni în rîs.

— E spre binele tău !... Vă aşteptăm ! zise cu o voce jucăuşă. Aici cu mine sînt două fete superbe...

Un om din garda personală, chemat la telefon în maşină, după ce ascultă comunicarea, se apropie de Robbie şi îi spuse cu mult respect :

— Tatăl dumneavoastră vă roagă să fiţi pe yacht cel tîrziu la miezul nopţii, cînd vom ridica ancora. Vasul se află în largul coastei de la Pontagna.

— Mergem la Rita? mă întrebă Robbie cu gentileţe.

— Prefer compania acestor domni ! răspunsei bosumflat.

Mă instalai într-un Bentley lîngă şofer. Cînd Lagonda părăsi parkingul, un Lincoln, care probabil înlocuia Bentley-ul lui Clive, trecu în faţa convoiului. De data asta Robbie acceptă docil să fie prins ca într-un sandvici între Lincoln şi Bentley.

Fetele, atît de lăudate de Rita, erau destul de urîţele. Sau aşa mi se păreau în comparaţie cu Lucia, pe care nu o puteam scoate din suflet. N-am participat la discuţii, cu toate că Rita şi prietenele ei încercau să-mi alunge gîndurile negre. Robbie păstra o rezervă prudentă.

Nici nu mă atinsei de mîncărurile care îmi fuseseră aduse. Comportamentul contesei îmi tăiase pofta şi toată plăcerea de a trăi.

— În drum spre Veneţia, îmi zise Rita cu un aer serios, vom face o mică escală la Portofino, unde se va îmbarca un prieten al lui Ronald.

Pe la ora unsprezece am părăsit restaurantul. Cînd coboram cu maşina pe bulevardul Spéluges şi treceam prin pasajul de la complexul Spéluges zării printre coloanele pătrate de beton silueta zveltă a yachtului „Împărăteasa Chinei III", scăldată în lumină. Purta numele ales de Richard Sunderland Beauclair pentru primul său vas de plăcere. Nava avea peste 140 de metri şi bănuiesc că a intrat cu greu în raza portului, cu toate că prospectele pretind că şi cele mai mari yachturi pot să intre fără nici un fel de probleme.

De-a lungul cheiului aştepta o flotilă de şalupe cu motor gata să-i transporte pe invitaţi la bordul vasului. Luxul şi bogăţia de pe yacht defineau mai bine decît orice puterea financiară a unchiului Ronald. Cred că văzînd acest yacht, Khashoggi, care moare de plăcere etalîndu-şi averea — cea mai mare din lume — a suferit o criză acută de gălbinare.

Gură-cască, ca şi clienţii cafenelei de pe chei, priveau la acest du-te-vino cu curiozitate şi invidie.

Un tînăr punk cu idei marxiste strigă cu o voce răguşită :

— Să-i ia dracul pe toţi rechinii ăştia ai finanţelor care sug sîngele poporului.

Cu siguranţă nu era la curent cu faptul că o mare parte dintre invitaţi erau nobili scăpătaţi şi fără bani, admişi la sărbătorile celor mari ca să joace rolul unei figuraţii strălucitoare, precum valurile mării în care rechinii adevăraţi sînt înconjuraţi de peştişori mărunţi care înoată în urma lor şi profită de hălcile însîngerate căzute de la masa acestor peşti uriaşi şi răpitori. Doar „paparazzi", reporteri de scandal, cunosc splendoarea şi mizeria acestei lumi. Cînd izbucneşte cîte un scandal ei îi dau proporţiile unui cutremur. Zeci de milioane de cititori din lumea

întreagă, amatori de asemenea delicii, freamătă de încîntare şi îşi imaginează cu o curiozitate bolnăvicioasă dedesubturile aşa zisei „dolce vita". Dacă ar renunţa la acest termen desuet şi l-ar înlocui cu „jungla lumii bune" ar fi mai aproape de adevăr.

După ce ne-am urcat pe yacht, am dat de o mulţime elegantă care umplea saloanele şi culoarele. Stewarzii în alb îi serveau cu şampanie. Toată lumea era în ţinută de seară şi avea un aer vădit familiarizat cu modul acesta de viaţă. Vîrstele cele mai disparate se amestecau fără jenă. Prezentările erau superflue. Toată lumea se cunoştea şi toţi se strigau pe numele mic.

Însoţit de Rita făcui turul saloanelor.

— Vărul meu Roy! le spunea invitaţilor care îmi surîdeau cu dezinvoltură de parcă din capul locului aş fi fost unul de al lor.

Cum eram obosit după peripeţiile de peste zi căscam în toate părţile. Rita mă sfătui să mă duc să mă culc.

— Ai să dormi în cabină cu Robbie!

Perspectiva nu-mi făcea plăcere. Robbie mă evita ca să mă facă să uit fapta sa urîtă din ajun. Zic din „ajun" deoarece miezul nopţii trecuse demult.

A doua zi dimineaţa mă trezi soarele care îşi trimitea razele aurii pe obrazul meu prin hubloul deschis. Era cald. Gol ca de obicei, cu cuvertura dată la o parte, Robbie dormea pe spate, cu capul uşor întors şi obrazul drept pe perna de mătase. Frumuseţea sa îmi trezi resentimentele. Din fericire invidia mea se risipi definitiv, învinsă de gentileţea lui Robbie, care avea talentul de a cîştiga inimile tuturor acelora pe care vroia să-i cucerească.

Mă apropiai de hublou şi contemplai peisajul senzaţional de la Portofino. Yachtul aruncase ancora în faţa micului port. Am vizitat de multe ori acest colţ de rai însoţit de Alice, care îl iubea tot aşa de mult ca şi mine. Dar călătorind totdeauna cu maşina, cunoscusem doar partea din Portofino văzută din interior. Privit dinspre mare era de o mie de ori mai pitoresc. Suspinai de plăcere deoarece frumuseţea, sub toate formele, mă farmecă. Fără să fac zgomot, îmi scosei pijamaua şi intrai sub duş.

În timp ce mă desfătam sub jetul de apă caldă Rita intră în cabină. Fără să se simtă jenată de goliciunea fratelui său şi a mea ne strigă veselă.

— Într-o jumătate de oră să fiţi gata ! Ronald ne ia cu el. Are o întîlnire la Roma. Elicopterele sînt gata de zbor.

Aproape că mi se tăiară picioarele de emoţie. Era pentru prima oară cînd mi se propunea să mă urc într-un elicopter. În timpul acesta ieşii de sub duş şi îmbrăcai, pudic, un halat. Se trezi şi Robbie.

— Bună dimineaţa, copii ! exclamă cu un aer natural şi vesel de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat între noi şi se băgă sub duş.

— Avem două elicoptere la bord pentru deplasările neprevăzute, de afaceri, ale lui Ronald, dar care servesc şi pentru distracţiile noastre.

Pricepui că la Portofino trebuia să se îmbarce pe yacht un financiar foarte cunoscut, Paul Berman.

Spre deosebire de unchiul Charles, scriitorul, o adevărată enciclopedie ambulantă, Robbie, produs prodigios al noii generaţii, era un computer ambulant. Adunase în creierul său milioane de fişe cu privire la tot ce se mişcă în prezent în lumea noastră haotică.

Unchiul stăpînește tezaure de informații despre trecutul lumii noastre, istoria sa milenară, viața strămoșilor, evoluția civilizației și a culturii și, îndeosebi, despre operele de artă. El este în stare să vă ia de mînă și să vă plimbe, în imaginație, pe o stradă prăfuită din antica Ninive, în jurul marelui circ din Roma imperială, să vă ducă într-un han din Londra medievală sau din New York, în timpurile în care cîrdurile de gîște sîsîind ca niște scorpii și porcii grași se plimbau pe Broadway. În ciuda anilor care îi apasă pe umeri el urmărește cu veselie valurile zbuciumate ale vieții noastre cotidiene, fără să sufere cîtuși de puțin șocul viitorului, fenomen devenit celebru datorită lui Toffler, acest individ formidabil, a cărui minte e ca briciul. Uneori — să mă ierte Dumnezeu — trecutul reînviat are iz de mucegai, în ciuda străduințelor unchiului Charles de a-i da o culoare de viață reală.

Robbie știa totul cu privire la Berman și la imperiul său. Îmi vorbea cu o siguranță uimitoare de cifra de afaceri a lui Berman, care se ridica la sute de milioane și de activul său mobiliar și imobiliar, pe care nimeni nu-l știa cu precizie. Originalitatea acestui parvenit friza extravaganța. Purta haine de blană, numeroase lănțișoare de aur pe piept, costume cu o tăietură excentrică. Fuma cu un țigaret deosebit de lung desenînd arabescuri de fum. Adora mașinile sport pe care, dealtfel, le conducea cu o prudență extremă. Își construise în Elveția o replică la Micul Trianon, cu mobilă și tot tacîmul.

Paul Berman avea o reputație discutabilă în ciuda succeselor sale răsunătoare. Pusese bazele unui imperiu financiar și industrial — International Investment Corporation — folosind capitalul întreprinderilor dobîndite sub forma rambursării împrumuturilor făcute. Avea

societăţi de investiţii, companii de asigurări, bănci, proprietăţi imobiliare ca şi studiourile de la Hollywood, „World Wide Films", pe care unchiul Ronald dorea de multă vreme să pună laba. Prin culise se vorbea că spăla banii dobîndiţi pe căi necinstite şi apoi îi investea imediat în afaceri aşa zise curate. Acţiunile sale nu se vindeau la nici o bursă din lume şi astfel nimeni nu putea să-şi vîre nasul în combinaţiile pe care le avea.

Robbie îmi spuse că în ciuda opulenţei aparente, Berman era pe dric. Deturnările de fonduri, companiile de construcţii, care au înregistrat pierderi considerabile, împrumuturile garantate prin pachete de acţiuni suspecte îl făceau extrem de vulnerabil. David Cummings îi acordase un credit important pe care Berman nu reuşea să-l restituie în ciuda eforturilor sale. Berman ştia cît era de încolţit şi că David Cummings îl pîndea să-i sufle imperiul. Multe bănci îi refuzaseră sprijinul. Numai unchiul Ronald putea să-l salveze fie acordîndu-i un împrumut considerabil, fie cumpărîndu-i din întreprinderi.

Berman îşi închipuia că-şi joacă cu viclenie cărţile. Totdeauna avea o mutră surîzătoare, cu atît mai mult cu cît bilanţurile sale trucate îi acopereau fraudele. Dar încercările disperate de a ieşi din nenorocire nu-l înşelau pe unchiul Ronald care, datorită investigaţiilor secrete ale lui Ross şi ale echipei sale, era la curent cu toate tertipurile lui Berman. El ştia că Berman se afundă pe zi ce trece în mocirlă. Aşa zisa întîrziere a acestuia nu era decît un pretext pueril.

Unchiul meu se hotărî să se folosească de acest răgaz ca să facă o inspecţie fulger la sediul său de la Roma de unde conducea o rafinărie, o reţea de distribuţie a benzinei, un complex hotelier, un şantier naval la Livorno şi o fabrică de mobilă.

— În timp ce el o să se ocupe de afacerile sale, noi o să facem o plimbare prin Roma, sugeră Rita cu un zîmbet îmbietor.

După micul dejun plecarăm spre pista de aterizare. Puteai să înnebunești! Numai la gîndul că am să mă cațăr la bordul unui elicopter mă luau fiorii! Tremuram de frică, chiar dacă n-am recunoscut niciodată. La o adică, în caz de catastrofă, un avion putea să aterizeze. Dar un elicopter cu o pană la o mie de metri înălțime cade pe verticală ca o vază de porțelan pe un zgîrie-nori. Nu mai vorbesc de riscul de a se lovi de tot ce întîlnește în cale.

Nici Robbie nu părea în apele lui. Doar Rita nu mai putea de încîntată, parcă plutea cu un zîmbet îngeresc pe buzele roșii ca cireașa coaptă.

Pe pistă erau două elicoptere. Primul, de dimensiuni normale, pentru patru persoane, și un al doilea, mai mare, care putea să transporte opt pasageri în afară de pilot. În primul elicopter se urcă unchiul Ronald; lîngă pilot, și două secretare. Eu și verii mei ne instalarăm în cel de-al doilea împreună cu cinci oameni din gardă.

Pe aeroportul din Roma ne așteptau inevitabilele mașini blindate. Un Rolls și două mașini de escortă pentru unchiul Ronald și încă un Rolls pentru noi, ca și o mașină pentru oamenii din gardă.

— În Italia Ronald ia măsuri mai mari de prevedere. Ross pretinde că primejdia unui kidnapping este mai mare decît în orice altă parte, îmi explică Robbie.

Înainte de a ne despărți unchiul Ronald ne ceru să ne întîlnim seara, la ora opt, ca să ne întoarcem împreună la Portofino.

— Aveţi toată ziua înainte... Rita, dacă plimbarea ta îţi permite şi cîteva vizite la anticari, cumpără toate jadurile demne să-mi completeze colecţia. Şi cărţi! Ediţii „princeps"!

Colecţiile de artă ale unchiului Ronald dobîndiseră deja o faimă internaţională.

Rita nu păru prea entuziasmată de această sarcină plictisitoare.

— Pachetele să le trimiţi acasă, adăugă unchiul Ronald.

Apoi ne salută cu mîna şi Rolls-ul său se puse în mişcare.

„Acasă", cum zicea unchiul Ronald, este un palat vechi şi somptuos construit în epoca Borgia de către bogatul cardinal Bartolomeo de Cordova, un colecţionar de artă şi de cai arabi. După moartea sa subită în urma unui banchet oferit de papă, minunile pe care le avea trecură în mîinile lui Cesar Borgia, care le oferi uneia dintre metresele sale, o contesă rotunjoară, al cărei portret mai există într-o cameră supraîncărcată de obiecte aurite. Palatul a trecut prin mai multe mîini şi a adus numai nenorociri tuturor proprietarilor succesivi. Unchiul meu îl cumpărase pe o bucată de pîine dată unui bancher ruinat după crahul şi sinuciderea lui Calvi. Se părea că cele şapte vaci slabe părăsiseră staulele palatului deoarece bogăţia unchiului meu cunoscu un avînt spectaculos după această operaţie imobiliară. Valoarea palatului fu înzecită şi afacerile din Italia aduseră beneficii grase.

Rita detesta acest edificiu enorm, pretenţios şi incomod, străbătut de curenţi de aer îngheţat. În schimb Robbie îl adora. În timpul plimbărilor sale prin Roma el explora şi descoperea de fiecare dată camere părăsite cu uşile zidite, tablouri şi mobilă veche uitată pe sub

acoperișuri, statui romane abandonate prin pivnițe adînci pe care nimeni n-a avut curiozitatea să le cerceteze.

— Ne începem ziua trecînd pe Via Veneto ! propuse Rita. Roma fără Via Veneto nu este Roma ! Via Veneto este pentru Roma ceea ce Champs Elysées înseamnă pentru Paris !

Ne alesesem o cofetărie cu măsuțe rotunde instalate pe trotuar în timp ce fluvii de oameni treceau prin fața noastră. Părea că pămîntul este populat numai de oameni care umblă fără nici o treabă și de turiști cu aparate de fotografiat pe umăr. Un chelner ne aduse trei înghețate uriașe ornate cu fructe glasate.

În ciuda soarelui, a ambianței vesele a străzii, a frumuseții fetelor care ne aruncau ocheade dulci și a faptului că mă aflam la Roma, un oraș super elegant, nu mă simțeam în apele mele. Nu puteam s-o uit pe Lucia.

Rita vroia să înveselească atmosfera.

— Ce-ar fi să mergem să aruncăm cîte o monedă de argint la fîntîna Trevi ? Așa se face ! Piața este minunată și mi aduce aminte de „Dolce Vita" a lui Fellini. Chiar dacă e preistoric, filmul ăsta m-a impresionat ! exclamă visătoare.

Robbie o readuse brutal la realitate.

— „Tempi passati" ! zise plictisit. Ce noctambuli s-ar mai aventura acum să bată Roma în costum de seară, să facă zarvă și să se arunce îmbrăcați în bazin ca baba de Anita Ekberg ? Ar fi fluierați de cei din jur, uciși cu focuri de armă de către demenții din brigăzile roșii sau răpiți de bandiții din Camorra. Rafaelo Pisani, industriaș din Milano, prieten de-al lui Ronald, circulă pe furiș cu un Fiat mititel ca să treacă neobservat iar o sosie, plătită gras, se întinde într-un Mercedes 600 patronal, înconjurat

de oameni din gardă. O țintă ambulantă care n-o să-i înșele la infinit pe ucigașii de profesie.

— De ce vrei să fii lugubru, Robbie? strigă Rita iritată.

Niște reclame imense anunțau un concert susținut de Karina. Fata asta e supergenială. Pe lîngă ea Madonna pare o diletantă.

Plimbările, masa la un mic restaurant de pe Trastevere, ca și vizitele Ritei la cîțiva anticari, au făcut ca ziua să treacă mai repede decît ne-am închipuit.

La ora fixată de unchiul Ronald ne îndreptarăm spre aeroport. Elicopterele ne duseră pe bordul yachtului „Împărăteasa Chinei III". Berman, însă, nu sosise. Unchiul Ronald nu l-a mai așteptat. Era noapte cînd yachtul a ridicat ancora și a părăsit golful Portofino.

Pe vas veselia era în toi. Unchiul meu, care lucra ca un ocnaș toată ziua și uneori toată noaptea, se lăsa prada excesclor orgiace în cursul rarelor sale momente de libertate. Își schimba partenerele, toate tinere și frumoase, tot așa de des ca și cravatele, pe care le avea cu sutele.

— Bărbatul cu o singură femeie este un neputincios sau un om slab de înger care își tîrăște lanțurile căsniciei, ca ocnașii de pe vremuri care se temeau de biciul temnicerilor, striga vesel.

Unchiul meu nu se jena de oaspeți și se afișa în public cu fetele care îi trezeau simțurile. Rita se făcea că nu-i observă ieșirile desfrînate iar Robbie se uita cu indulgență.

— Excesele erotice îl fac să mai uite de alte griji, îmi explica tolerant. Are nevoie de o variație după ce a tras din greu de dimineață pînă seară ca să-și înmulțească milioanele. Se bucură de prezent deoarece viitorul nu este decît o speculație mai proastă decît bursa sau ruleta.

Parcă poţi să ştii ce cărămidă o să-ţi cadă mîine în cap? O fi noroc, ghinion sau moarte?

Robbie clătină din cap dus pe gînduri.

— Ronald m-a învăţat multe lucruri. Ştiu că nu-mi vrea decît binele. Speră să-i continui opera, că voi fi trăsura de unire dintre el şi viitor. Aş fi mîndru dacă aş şti că-i merit încrederea.

Dintr-odată Robbie îmi apăru într-altă lumină. Un Robbie matur care într-o zi va deveni titan. Un titan şi un rechin, ca şi tatăl său.

Îşi continuă monologul, de parcă eu aş fi făcut parte din decor.

— M-a sfătuit să iau totul din viaţă, să-i gust toate plăcerile permise sau interzise. Căci principiile moralei au fost create de oameni mediocri şi şterşi, care simţeau nevoia de a merge pe un drum bătătorit sau de a fi duşi de mînă. Titanii se conduc după propria lor morală, care n-are nici o legătură cu morala oamenilor mărunţi...

Unul dintre numeroşii secretari ai unchiului meu se apropie de Robbie.

— L-aţi văzut pe tatăl dumneavoastră, domnule Robbie? Un telefon urgent de la Hong Kong!

— Cred că s-a retras în apartamentul său.

— Mulţumesc, domnule!

Secretarul dispăru.

— Sărmanul Ronald! zise vărul meu cu compasiune. N-are timp nici de dragoste. Chiar şi cînd sărută răspunde la telefon, dacă este vorba de ceva important. Şi cum sînt atîtea fusuri orare pe glob, oamenii de afaceri grăbiţi uită adesea că telefoanele lor ajung la antipozi la ore absurde. Dar ce sacrificii nu face omul ca să cîştige milioare?

La Ostia yachtul a făcut o escală ca să îmbarce un batalion de fete, toate superbe, care prezentaseră la Roma ultimele noutăţi ale modei — rochii, bijuterii, încălţăminte — ale unei case de mare lux de pe strada Regală, cumpărată cu cîţiva ani în urmă de unchiul Ronald după o bătălie pe viaţă şi pe moarte cu un grup arab. Aceleaşi toalete, la care se adăugau cîteva creaţii inspirate de ambianţa romantică şi senzuală a oraşului lagunelor, trebuiau să defileze în faţa publicului feminin rafinat din Veneţia.

Casa de mode, cu filiale la New York, Londra, Roma, Hong Kong, Cannes, Palm Beach şi Monte Carlo cunoştea o mare dezvoltare. Această expoziţie itinerantă reunea creaţiile cele mai BCBG — „bon chic, bon goût" — ale echipei internaţionale de desenatori şi creatori care contribuiseră la succesul întreprinderii.

Invitînd personalul la bordul yachtului său, unchiul Ronald realiza o triplă lovitură. Recompensa manechinele şi restul personalului pentru performanţa obţinută la Roma, economisea costul transportului cu avionul de la Roma la Veneţia şi oferea invitaţilor atracţia suplimentară a fetelor splendide şi a tinerilor atrăgători pentru toate gusturile şi vîrstele. Celibatarii, bărbaţi sau femei, erau încîntaţi de această idee fericită. În ceea ce priveşte perechile, părerile difereau şi entuziasmul era mai moderat. Soţiile, îndeosebi cele roase de gelozie, nu-şi manifestau făţiş dezaprobarea de teamă să nu fie excluse din cercul unchiului meu.

La bordul „Împărătesei Chinei"distracţiile nu lipseau. Tenisul, joggingul, minigolful, crichetul, săriturile în piscină, băile de soare ocupau dimineţile. După masă barul era plin. Amatorii de bridge, de rummy, de şah şi de alte jocuri nevinovate îşi petreceau plăcut timpul. Seara, în

schimb, atmosfera parcă era electrizată. Dineurile stropite din belşug cu şampanie şi cu vinuri îmbătătoare înfierbîntau simţurile şi spiritele. În saloanele cazinoului se angajau partide infernale de cărţi. Dansatorii evoluau în partea din spate, în sunetele orchestrei de jazz al cărei repertoriu cuprindea bucăţi de Glen Miller, Cole Porter şi Gershwin, bune să le ridice moralul ramoliţilor. Flirturile, pasionate sau nu, îşi găseau peste tot colţişoare discrete. Perechile mai încinse se încuiau în cabine. Gurile rele vorbeau că la bordul „Împărătesei Chinei" aveau loc adevărate orgii. Dar cît a durat croaziera mea de la Monte Carlo la Veneţia n-am văzut nimic care să facă să roşească o fecioară. Tot ce ar fi putut să şocheze pe cei mai încuiaţi la minte se petrecea dincolo de uşile închise.

Din cînd în cînd se întîlneau şi situaţii mai comice. Într-o seară tatăl natural şi tatăl legitim al unei tinere se găseau aşezaţi, unul lîngă altul, la aceeaşi masă. Vechii soţi sau amanţi se mai întîlnesc din întîmplare. Multe femei bogate adoră croazierele italiene deoarece le furnizează un contigent important de „peştişori". Escalele la Capri îi încîntă pe amatorii de senzaţii pidosnice. Un playboy, care de ani de zile era întreţinutul unui scriitor, s-a întîlnit nas în nas cu fostul său amant. Acum acesta era soţul onorabil al unei femei destul de urîte între două vîrste care îl cumpărase cu bani grei. Prinţi, ambasadori, duci se amestecau alături de dansatori, pictori şi coafori de dame, acceptaţi de lumea bună. Legile protocolului erau ignorate cu bună ştiinţă. Regi neîncoronaţi glumeau cu tineri actori abia cunoscuţi, dar apreciaţi pentru numeroasele lor talente ascunse.

Pentru noi, tinerii, ambianţa nu strălucea prin antren. Printre oaspeţii unchiului Ronald lipseau tinerii de

vîrsta mea, cu excepţia fetelor manechine care aveau, însă, cu totul alte griji.

Absenţa lui Paul Berman mă intriga. Îl întrebai pe Robbie, care îmi răspunse competent şi serios:

— Berman se crede un mare geniu financiar. Primele succese i s-au urcat la cap. Deţine un pachet gros de acţiuni ale firmei „World Wide Films" care îl fac să fie, din capul locului, o pradă ideală pentru marii rechini, care de ani de zile visează să pună mîna pe studiourile acestea. Cummings a făcut primul pas acordîndu-i un împrumut important, ceea ce îi permite să controleze fiecare mişcare a lui Berman. În acelaşi timp Cummings vrea să concureze cu Ronald pentru mîna „Petrolexului", logodnică foarte dificilă şi care nu se lasă uşor îmbrobodită. Lui Cummings îi lipsesc banii lichizi, ceea ce îl împiedică să pună beţe în roate lui Ronald. Dar surprizele nu sînt excluse.

— Este cam complicat ceea ce îmi povesteşti...

— Am să-ţi explic mai simplu. Închipuieşte-ţi o partidă de biliard. Ca să loveşti bila roşie trebuie să loveşti mai întîi bila albă, care, prin intermediul celei de a doua bile albe, va atinge bila roşie.

— Nu mă pricep la biliard!

— Foarte rău. Ronald, prin intermediul lui Berman, vrea să-l doboare pe Cummings. O singură frază defineşte această operaţie.

— Îl plictiseşti pe Roy cu combinaţiile astea care nu prezintă nici un interes, interveni Rita.

— Dimpotrivă! răspunsei. Să joci cu miliardele cum ai juca o partidă de biliard este fantastic!

— De acord ! De multă vreme Ronald cumpără pe ascuns acţiunile firmei „World Wide Films" prin intermediul unor filiale, ca să nu fie identificat. Întrucît Wall Street-ul are ochii aţintiţi pe el din cauza fugii de capital legată de acţiunile împotriva societăţii „Petrolex", celelalte cumpărări de acţiuni trec neobservate. Berman ştie că Cummings urmăreşte să-l scoată de la „World Wilde Films" şi, cum este într-o situaţie disperată, preferă să trateze cu Ronald, care îi va oferi un preţ mai bun.

— Prietenii lui Ronald, zise Rita, afirmă că Berman are una dintre cele mai mari averi din lume !

— Este adevărat ! Dar numai aparent ! În realitate este la marginea prăpastiei. În lumea marii finanţe aparenţele sînt adesea înşelătoare. Berman are miliarde. Dar numai pe hîrtie. Un castel de cărţi de joc.

— Ajunge ! strigă Rita. Pentru mine toate aceste sînt chinezării ! Haideţi în cabina mea. Am ultimele discuri ale Karinei şi ale Madonnei.

— O prefer pe Karina ! zisei cu convingere. Este super !

— Iar cu pe Madonna ! E plină de farmec.

Robbie zîmbi cu superioritate.

— Uite cum se ceartă copiii pentru o micuţă cîntăreaţă !

Atitudinea sa condescendentă îmi aminti dureros de Lucia . . .

Veneţia . . .

Un peisaj atît de frumos încît evocă un decor de teatru perfect stilizat. Lumina soarelui este îndulcită de un strat transparent cu nuanţe de fildeş . . . Marea de un al-

bastru șters reflecta cerul limpede și adînc... Palatele albe, roz, aurite, aliniate de-a lungul canalului, își desenau în apă imaginile răsturnate...

Totul e numai armonie... coloane de marmoră și ferestre cizelate cu migală... canale sinuoase, vene și artere ale unui organism de piatră și apă... domuri bizantine... clopotnițe cu dangăt de clopote... străzi întortocheate umbrite de case pline de mister...

Aș fi vrut să fiu poet ca să pot cînta minunile Veneției, dar nu sînt decît un candidat la meseria de scriitor chinuit de vise irealizabile...

Dacă vreodată am să adun averi, îmi voi tipări cărțile pe socoteala mea, luîndu-mă după Getty sau Marcel Dassault. Voi destina pentru publicitate un fond de cinci milioane de franci, ca să mă fac cunoscut în toată lumea și îndeosebi în cercurile literare.

Cu toate acestea soluția nu este chiar atît de sigură. Am văzut multe cărți vîndute la preț redus deși purtau semnături foarte cunoscute de actori, vedete de la TV, cîntăreți, membri de vază ai lumii bune, sportivi...

Dar ca să adun milioanele necesare pentru ca să-mi public cărțile este nevoie de timp, ca și de voința de a nu le cheltui. Cînd mă văd cu o sumă importantă în buzunar, să zicem o sută de dolari, ceva mai puternic decît voința mea mă face să-i cheltuiesc cît pot de repede. Cînd am citit într-o carte autobiografică a lui Getty că își nota în carnețel pînă și prețul unei înghețate consumate la o cofetărie era cît pe aici să cad pe pernuțele cu care m-a înzestrat natura mai jos de șale.

Dacă invit o fată la o înghețată cu frișcă nici prin cap nu-mi trece să trec cheltuiala în carnețel. Și dacă mi-aș scrie

cheltuielile aș aduna, oare, chiar așa de repede milioanele? Un personaj din autobiografia lui Getty afirmă că primul milion este întotdeauna furat... S-ar putea să fie adevărat, dar sînt atîția ticăloși care fură milioane fără să devină miliardari! Cu excepția unor mafioți, care atîta își spală milioanele încît devin onorabile! Dar ca să atingi gloria lui Luciano sau Costello, ca și a altor „capi", trebuie să ai fler și creier. Iar ticăloșia și tupeul nu se cumpără la băcănie.

În sfîrșit, asta e o chestiune mai complexă, la care merită să reflectezi. Tot punîndu-mi materia cenușie la lucru ajunsei să fac concurență lui Kant și Schopenhauer. Dar să revenim la Veneția și la intenția mea de a căuta pe mama.

Înainte ca „Împărăteasa Chinei" să arunce ancora, unchiul Ronald obținuse prin telex confirmarea că mama era instalată la hotelul Danieli.

Mă așezai în prima șalupă care mă duse la chei înaintea altor invitați. Robbie și Rita mă lăsară să plec singur ca să nu deranjeze prin prezența lor efuziunea primei mele întîlniri cu mama după atîția ani de despărțire.

Zburai pînă la hotel și îmi făcui apariția în holul mare, aproape gol la acea oră matinală. Recepționerul, slab și stilat, mă privi de sus și își încruntă sprîncenele cînd îi spusei că doresc să vorbesc cu domnișoara Elisabeth Montgomery. Cu o voce obosită și monotonă îmi răspunse:

— Domnișoara Montgomery nu primește pe nimeni în apartamentul său. Puteți vorbi, eventual, cu secretara sa...

Îl întrerupsei iritat:

— Sînt fiul domnişoarei Montgomery. Daţi-mi, vă rog, numărul apartamentului său!

Cuvintele mele îl făcură să tresară. Dar era prea ţanţoş şi prea ceremonios ca să-şi arate uimirea şi neîncrederea. Mă privi cu un interes sporit care abia îi ascundea bănuielile. Poate că eram un fan mai îndrăzneţ sau un individ suspect care încerca să pătrundă la vedetă sub un pretext înşelător. Dar nici nu excludea posibilitatea că i-aş fi spus adevărul.

— Aşteptaţi o clipă! zise cu vocea lui egală.

Formă un număr de telefon, repetă rugămintea mea unei persoane, probabil secretara mamei mele, aşteptă cîteva clipe, ascultă răspunsul, apoi îmi dădu cu un aer extrem de politicos numărul apartamentului.

— Domnişoara Montgomery vă aşteaptă! Urcaţi scara, dacă doriţi, sau luaţi liftul. Este la primul etaj.

Cu inima bătrînă urcai scările sărind cîte patru trepte.

Eram puţin înspăimîntat. Oare mă va recunoaşte mama? Ultima oară cînd am văzut-o eram un puşti de şase sau şapte ani. Ca să-i pedepsească trădarea, tata nu i-a trimis niciodată fotografia mea. Că mă iubea, nu mă îndoiam, o demonstrau cadourile foarte costisitoare pe care mi le trimitea cu regularitate.

Traversai un coridor somptuos, puţin cam sobru, şi ajunsei în faţa uşii întredeschise a apartamentului său. Impinsei uşa şi intrai într-un salon luxos încărcat cu obiecte aurite. În picioare, în mijlocul camerei, mă aştepta mama. Zîmbea cu afecţiune. Am văzut, totuşi, o oarecare jenă în atitudinea ei, care mă surprinse. Părea că sosirea mea a luat-o prin surprindere. Impresia aceasta fu confirmată de cuvintele ce mi le spuse după ce mă îmbrăţişă.

— De ce nu m-ai prevenit că ai să vii? Sînt foarte prinsă cu turnarea unui film. N-am să pot să mă ocup de tine aşa cum aş fi vrut-o.

Inima mi se strînse.

— Mamă, am vrut să-ţi fac o surpriză!

Un surîs ironic i se desenă pe buze.

— Mamă! repetă glumind. Uită cuvîntul acesta care mă îmbătrîneşte. Spune-mi Lisbeth, cum îmi spune toată lumea!

Îi înţelesei cochetăria. Vroia să păstreze imaginea care o distingea: tinereţea veşnică nu se împacă cu maternitatea. Frumuseţea ei mă orbea.

— De acord, Lisbeth!

Mă îmbrăţişă din nou.

Un individ de vreo douăzeci şi cinci de ani, un băiat frumos, brunet, cu trăsături bărbăteşti, îmbrăcat într-un halat de mătase verde, ieşi din camera vecină. Expresia ochilor săi negri, pătrunzători, se înăspri.

La apariţia sa mama tresări şi se depărtă de mine. Individul se apropie de noi şi ne privi cu dispreţ şi duşmănie.

— Încă un căcăcios! Ce caută aici?

— Stai puţin, Sidney! Aşteaptă să-ţi explic!

Traversă fără să se grăbească salonul şi intră în dormitor. Era prea mult. Mă întrebam cum putea mama să-i suporte insolenţa. Dar ea doar îşi împreună, neajutorată, mîinile.

— Mă întorc imediat, zise.

Simţii un nod dureros în piept. Încercam o senzaţie groaznică. Pînă atunci mama reprezenta pentru mine o fiinţă inaccesibilă, o zeiţă.

Mama se duse după tînăr în dormitor şi închise uşa dublă în urma sa. O discuţie aprigă se încinse între ei dar nu puteam să disting cuvintele acoperite în parte de

muzica unui Hi-Fi pus în funcţiune, probabil, de mama mea. Cîteva minute mai tîrziu tipul ieşi ca vîntul şi, fără să mă privească, intră în camera lui trîntind uşa.

Mama se întoarse în salon unde o aşteptam nemişcat, cu inima strînsă. Jenată, mă mîngîie cu dragoste pe obraji.

— Să nu-ţi faci probleme cu scena asta, Roy ! Cum să-ţi explic... Sînt o femeie liberă... Am viaţa mea...

Bîlbîindu-mă, zisei :

— Înţeleg, Lisbeth !

Îmi venea să urlu.

— Am să-ţi iau o cameră separată în acest hotel. Acolo ai să te simţi în largul tău. În apartamentul acesta am fi prea mulţi.

Îi mulţumii pentru bunătate şi îi explicai că stau la unchiul Ronald.

— Ah, şi el a venit la Veneţia ?

— Da, Lisbeth.

Se boşumflă puţin închipuindu-şi, probabil, că vărul său voise să-i joace o festă.

— Foarte bine, dragul meu ! Poţi să vii să mă vezi cînd vei vrea. Bineînţeles cînd nu sînt ocupată cu turnarea. Vineri voi participa la o serată pe yachtul unui prieten, David Cummings. Am să-ţi fac rost de o invitaţie. La vîrsta ta trebuie să te distrezi, să cunoşti lumea !

Numele lui Cummings îmi aminti de personajul pe care unchiul Ronald îl combătea cu încrîncenare. După ce îmi vorbi de invitaţie, avui impresia că se simţea uşurată, scăpată de o povară.

Ca să-mi îndulcească doctoria, adăugă :

— Într-una din zilele acestea o să luăm masa împreună şi o să vorbim ca doi vechi prieteni. La prînz nu sînt niciodată liberă. Mănînc în cabina rulantă. Mîncarea

este detestabilă dar profesia îmi impune anumite sacrificii pe care trebuie să le accept.

Aceste detalii nesemnificative nu mă interesau. Se vedea că vorbea ca să umple golul pe care îl resimţeam amîndoi.

Lisbeth aruncă pe furiş o privire spre uşa închisă a camerei, apoi mă cercetă cu atenţie. Cum nu-i puneam nici un fel de întrebări, începu să vorbească aproape liniştită, dar cu o voce joasă, care abia se auzea :

— Ai crescut mare ! Nu mi-aş fi putut închipui că am un fiu atît de mare. Dar te-aş fi recunoscut oricum, căci eşti portretul meu. Aş fi vrut să ai un aspect mai bărbătesc, mai viril. Dar tu mai eşti un adolescent. Trăsăturile tale se vor accentua, personalitatea ta se va afirma. În cîţiva ani ai să fii un adult. Eh, asta e ! adăugă cu regret. Timpul nu stă pe loc !

Se privi cu plăcere într-o oglindă încadrată între două candelabre.

— Timpul nu se opreşte, dar nici nu-şi pune pecetea asupra mea. Încă mai sînt frumoasă, încă mai sînt dorită. Nu-i adevărat ?

— De cum am intrat am fost izbit de strălucirea ta. Eşti splendidă, Lisbeth !

— Sînt mulţumită că mă admiri ! Toată lumea mă admiră !

Cu amorul propriu flatat îşi părăsi imaginea şi se întoarse spre mine.

— Acum du-te ! Trebuie să-mi repet replicile înainte de a merge pe platou. Şi nici toaleta nu mi-am terminat-o ! strigă alarmată.

Deşi machiajul îi era perfect. Cred că nu voia să prelungească discuţia care punea la grea încercare nervii prietenului său.

Mă sărută cu vîrful buzelor.

— La revedere şi toate cele bune, Roy !

Părăsii apartamentul ei. Întristat, neajutorat, cu inima strînsă şi cu picioarele de plumb traversai holul. Surprinsei fără să vreau expresia uşor ironică a recepţionerului, care mă salută cu respect. Starea mea jalnică îi făcea plăcere. Oare de ce? Îmi adusei aminte de cuvintele unchiului Charles, scriitorul: „Oamenii, în esenţă, sînt răi. Nenorocirea altora le provoacă senzaţia că sînt mai bine trataţi de soartă şi această constatare gratuită le dă curaj, le dă o anumită satisfacţie".

Ieşit din hotel pornii drept înainte fără să-i mai văd pe oamenii din drumul meu, înăbuşit de amărăciune. Aveam impresia că un capac de sticlă mă izola de lume.

Mergem orbeşte pe străzi întortocheate, ascunse de soarele arzător. Apoi, fără să-mi dau seama, ajunsei la podul Rialto. Nenorocul se înverşuna împotriva mea. Astăzi mama mă tratează ca pe un străin, ieri trădarea Luciei...

Văzui oameni aşezaţi la mese pe terasa unei cofetării. Oameni veseli, plini de voie bună, îşi luau micul dejun. Foamea se trezi în mine în ciuda tristeţii care mă cuprinsese. Dar nu aveam bani la mine. Aşa că mă îndreptai spre chei unde o şalupă a „Împărătesei Chinei" îşi aştepta eventualii pasageri. Mecanicul, tolănit pe o banchetă, se delecta cu imaginile picante din „Penthouse". Renunţă la ocupaţia sa agreabilă şi mă duse la yacht. Pe bord am găsit doar cîţiva marinari şi un singur ofiţer de serviciu. Unchiul Ronald, verii mei, invitaţii şi restul personalului plecaseră undeva pe uscat.

Ofiţerul îmi dădu un plic destul de burdușit. Rita îmi scria că se instalase la palatul Montenuovo, reşedinţa familiei Sunderland şi că în seara aceea oferea în onoarea

mea o serată grandioasă la care îmi pregătise o mare surpriză. „Dacă nu dejunezi cu Lisbeth din cauza obligaţiilor sale profesionale, ne vei găsi la Rinaldi, un restaurant foarte bun lîngă "Ca d'Oro". Îţi las un teanc de bancnote italiene, ca şi cărţi de credit pe numele tău. Ai o şalupă la dispoziţie. Sînt nerăbdătoare s-o văd pe Lisbeth şi s-o îmbrăţişez".

Draga mea Rita! Această fată îmi arată mai multă înţelegere, mai multă afecţiune şi mai mult interes decît propria mea mamă. Îi eram recunoscător şi mă grăbeam să-i mulţumesc.

Înainte de a primi scrisoarea Ritei eram foarte deprimat. Aproape că îmi doream moartea. Îmi amintii de tînărul Werther şi îmi zisei că Goethe avusese dreptate să-i pună capăt zilelor. Simţeam o legătură stranie cu spiritul acestui erou romantic. Căci pentru mine personajele din operele literare au propria lor existenţă care îşi trage seva din creierul autorului. De fiecare dată cînd un cititor deschide o carte personajele se trezesc la viaţă de la început pînă la sfîrşit. Teoretic Werther este mort. Dar viaţa şi suferinţele sale îşi reiau ciclul lor deîndată ce un cititor se apucă să citească istoria nenorocirilor acestuia. Din păcate sînt un individ din carne şi oase. Cei care îşi vor arunca ochii pe articolul în care se va vorbi de sinuciderea mea putea-vor oare să mă învie dacă voi dori să părăsesc teritoriile lui Hades?

Mi-am petrecut singur ziua rumegîndu-mi blestematele idei negre. Am aşteptat seara ca să acostez cu şalupa mea la debarcaderul palatului Montenuovo. Îi cunoşteam trecutul de basm. Richard, fondatorul dinastiei, îl cumpărase pentru a-şi adăposti iubirea înfocată pentru

Andreea, marea și unica sa dragoste. Aș fi fost tentat să scriu un roman pe această temă dacă un alt scriitor nu mi-ar fi luat-o înainte. Palatul, construit la începutul Renașterii, avea un tezaur de obiecte de artă. O parte din statuile de marmură și din tablouri fuseseră jefuite de un general al lui Napoleon în timpul ocupației Veneției de către francezi. Dar după plecarea lor proprietarul palatului a refăcut vechea colecție, care ar putea să fie un muzeu de mîna întîi. Ultima dorință a fondatorului său a fost ca palatul să fie locuit de oricare dintre descendenții săi cu condiția să participe la întreținerea foarte costisitoare a vechiului edificiu ca și a personalului numeros, format din specialiști, servitori și paznici.

Din toată familia numai unchiul Ronald era capabil și dornic să cheltuiască sumele imense necesare întreținerii acestui monument al grandoarei familiei Sunderland. Sînt mulți Sunderland, răspîndiți peste tot prin lume, care ar vrea să vîndă palatul și tezaurele sale ca să-și refacă averile spulberate. Dar unchiul Ronald a respins toate aceste încercări, cu atît mai mult cu cît și legea este de partea sa. Singura modalitate de a se scăpa de acest simbol al familiei noastre — dacă cheltuielile se vor dovedi imposibil de acoperit — ar fi să se constituie o fundație sau, și mai rău, să fie cedat statului italian.

Dar deocamdată nu se punea problema deoarece unchiul Ronald nu se dădea înapoi de la nici un sacrificiu pentru a păstra intactă această importantă parte a patrimoniului familial.

Ferestrele palatului Montenuovo străluceau de lumină. Bătui la ușa de la intrare. Rita îmi deschise.

— Am reușit să-l conving pe Ronald să ofere prietenilor săi o seară pe yachtul „Împărăteasa Chinei" și i-am expediat acolo pe toți servitorii, zise radioasă. Așa

că noi, cei tineri, vom fi stăpînii casei. Şi vom face o petrecere pînă în zori.

Aflîndu-mă încă sub impresia întîlnirii cu mama, stăteam cu capul plecat. Din palat se auzea muzica vijelioasă a unui grup rock.

— De ce nu intri? Eşti bolnav? continuă Rita grijulie luîndu-mi mîinile între ale sale. Ceva te chinuieşte. Poţi să ai încredere în mine.

— Cuget!

— Ce-ai spus?

— Mă mistuie focul sacru al filosofiei. Cu cît meditez mai mult, cu atît devin mai misogin, ca Schopenhauer. Voi, femeile, nu înţelegeţi foamea spiritului. Frumuseţea castităţii.

I-am spus în cîteva cuvinte despre trista mea întîlnire cu mama. Rita mă privi cu compasiune.

— Sărmanul Roy! Ambianţa veselă de aici îţi va schimba puţin ideile.

Mă conduse prin adunătura gălăgioasă şi pestriţă care se înghesuia ca la metrou în orele de vîrf. În jurul unui bufet instalat în marele vestibul se bea.

— Dacă vrei să iei ceva, sînt bufete aproape în toate saloanele. Aici e prea multă lume. Acum te las. Prezentările nu sînt necesare.

Şi fugi, graţioasă ca o libelulă.

În jurul meu erau numeroşi „punks" şi încă mai mulţi „skunks" cu părul creastă de cocoş şi cu feţele pictate în culori ţipătoare. Îşi scoseseră lenjeria de corp şi aveau giaca şi blugii direct pe piele ca să le îmbibe bine de sudoare şi să păstreze mirosul lor natural. Cea mai mare parte dintre ei erau îmbrăcaţi în haine de piele, gen "Hell's Angels". Tinerii sătui de neglijenţa vestimentară, prea conformistă după gustul lor, trecuseră în tabăra

opusă şi adoptaseră o ţinută de seară. Moda murdăriei se stingea. Voga nouă lansase ţoalele largi. Ai fi spus că răposaţii au fost prea graşi şi că hainele lor sînt acum purtate de urmaşi foarte slabi. Era o ocazie nesperată pentru magazinele de confecţii de a scăpa de stocurile nevandabile de „măsuri mari" pe care, dacă n-ar fi fost această pasiune, nimeni nu le-ar fi cumpărat. În ce mă priveşte, eu respect exigenţele modei. Şi croitorii trebuie să trăiască. Epoca ţoalelor trainice şi costisitoare, transmise din generaţie în generaţie şi care a rezistat secole de-a rîndul, se sfîrşise de multă vreme. Acum ce se poartă în ianuarie devine demodat în februarie, sau aproape.

Rita le ceruse invitaţilor să-şi pună la bătaie fantezia cea mai debordantă în alegerea costumelor, ca să dea petrecerii o strălucire deosebită.

Cel mai mare succes îl aveau „punkşii" care îşi păstraseră un moţ de păr în vîrful craniului, ceea ce făcea din cap un fel de perie cu care să dai pereţii cu lapte de var. Fetele care îşi arătau fundurile goale prin găurile largi făcute în pantalonii de piele nu mai atrăgeau atenţia de cînd se lansase această modă. Erau şi cîţiva pletoşi cu barbă. Oare cum şi-or deschide gura fără să-i deranjeze ţepii lungi ai mustăţilor care se amestecau cu cei de la barbă? Ultimul răcnet al modei este „crade", care vine de la „crasseux", murdar, soios, lansat de Gainsbourg care se rade cu o maşină de tuns ca să dea impresia că are o barbă de trei zile. Asta s-ar traduce prin neglijenţă studiată, culmea rafinamentului.

Mă simţeam puţin pierdut în furnicarul care viermuia prin saloanele supraîncărcate de pînze semnate de marii maeştri ai picturii. Era ca şi cum toţi „punkşii" din Paris ar fi invadat muzeul Luvru ca să-l transforme într-o discotecă.

Ca să nu stricăm tablourile, statuile și alte obiecte prețioase, Rita ne ceru să trecem în aripa nouă a palatului, construită pentru a fi locuită.

— În camerele acelea puteți să vă dezlănțuiți în voie! striga Rita voind să menajeze galeriile de artă.

Mă executai fără prea mult entuziasm. Încă nu intrasem în priză. Încercai să mă apropii de un bufet, dar aglomerația de acolo constituia o barieră de netrecut.

— Salut, Roy!

Întorsei capul și-l văzui pe Robbie îmbrăcat într-o haină de piele albă. Chiar și cizmele sale texane erau albe. Cămașa de mătase de un albastru închis, aproape negru, sublinia sobrietatea ținutei sale. Toalele lui costau o avere. Pe lîngă el constumul meu de soie-écrue, convențional și îngrozitor de burghez, pe care-l îmbrăcasem pentru mama, părea un moft. Expresia ciudată a feței sale mă intriga.

Robbie se îndreptă cu un pas sigur spre mulțimea ce se înghesuia în jurul bufetului. Miraculos, dar toți acești tipi care se maimuțăreau făcînd pe atleții, se dădură la o parte făcîndu-i loc. Robbie se întoarse cu două cutii de Cola.

— Mulțumesc! îi zisei pe un ton admirativ. Îi stăpînești pe toți indivizii aceștia ca un îmblînzitor de fiare sălbatice!

Deschisei cutia și băui încet cîteva înghițituri.

— Toți indivizii aceștia sînt prieteni de-ai Ritei?

— Prieteni, prietenii prietenilor și așa mai departe. Personal cunosc doar pe cîțiva dintre ei. Dar pot să contez pe ei. În afară de asta sînt agenți secreți, prezenți totdeauna cînd este nevoie.

Aveam impresia că ar fi vrut să-mi spună ceva important, dar că de data asta întîrzia. Mă întrebă de mama și îi povestii pe scurt cum a decurs întîlnirea.

— Femeile de azi își cumpără „gigolo" cum și-ar cumpăra banane, zise Robbie.

Schimbă subiectul dar nu trecu la problema care îl preocupa vizibil. Își frecă jenat vîrful nasului.

— Să trecem în grădina de iarnă ! zise. Acolo nu e atîtă înghesuială.

Ne făcurăm drum prin mulțime și ne retrăserăm într-o încăpere foarte mare plină cu plante luxuriante tropicale. Era o diferență ca de la cer la pămînt între palatul vechi și aripa nouă. Uși largi se deschideau spre grădinile cu fîntîni arteziene, luminate de orgi de lumini.

— Tatăl tău, Roy, trece printr-un moment greu. Din fericire situația, destul de grea la început, s-a ameliorat sensibil.

Mă ridicai îngrozit. Imaginea lui Calvi și a lui Sidona îmi revenea în memorie.

— Stai jos !

Tonul lui era impunător. Mă executai, deși eram foarte agitat.

— Vicepreședintele băncii tatălui tău a fost arestat.

— Ce spui ?

Îi și vedeam pe polițiști cum îi puneau cătușele.

— Nu te agita ! Nu-i așa de grav ! În urma unui denunț Security Exchange Comission a descoperit în seifurile băncii un pachet important de acțiuni furate care garantau un împrumut acordat unui grup de oameni de finanțe suspecți din Las Vegas.

— Trebuie să mă întorc imediat la New York ! țipai.

— Pentru ce ? Tatăl tău este acum interogat și, după cum e logic, va fi absolvit de toate bănuielile. Împrumutul a fost aprobat de Lornie Brent, vicepreședintele, înainte ca tatăl tău să fi cumpărat banca. El este cel care a primit în garanție acțiunile furate.

— Poate că nu le-a cunoscut proveniența.

— Asta nu e o scuză. Trebuia să le verifice. Dar tatăl tău va ieși curat din încurcătura asta. Asta e esențial. Eventual i se va reproșa neglijența că n-a controlat personal. Riscă doar să i se aplice o amendă foarte mare. Avocații lui Ronald se vor ocupa de cazul acesta. Din păcate acțiunile au fost confiscate și banii angajați în împrumut sînt, practic, pierduți. Afacerea aceasta reduce considerabil activul tatălui tău.

— Dacă afacerea transpiră, depunătorii vor cere restituirea depozitelor lor. După panică urmează falimentul.

Robbie zîmbi.

— În principiu ești bine informat. Dar liniștește-te! Ronald i-a acordat tatălui tău un împrumut pe termen lung ca să-l pună pe linia de plutire.

Îmi ștergeam cu batista fruntea asudată. Cămașa îmi era leoarcă. Totuși unchiul Ronald este un tip „chic".

— Deocamdată se pare că primejdia a trecut!

Mă gîndeam la tata, la Alice și îmi închipuiam groaza prin care trecuseră. Și eu care mă distram fără să știu ce se petrece la New York! Apoi gîndurile îmi zburară la mama. O parte din milioanele ei i-ar fi permis tatei să-și refacă banca. Dar această idee nu i-ar fi trecut niciodată mamei prin cap chiar dacă ar fi știut că falimentul fostului său soț ar fi putut să-l distrugă trăgîndu-l în prăpastie și pe fiul său.

Îmi împărtășii gîndurile cu Robbie.

— Nu te îngrijora! Lisbeth ți-ar fi dat mulți bani ca să poți trăi în voie, cu o singură condiție: să trăiești cît mai departe de ea, ca să nu-i deranjezi amorurile cu peștișorii.

Ultimele cuvinte ale lui Robbie mă răniră căci, în ciuda vieții aventuroase, o adoram pe mama.

— Şi cînd a izbucnit afacerea asta?

— În ziua plecării noastre de la New York.

— Unchiul Ronald nu mi-a spus nimic.

— Pentru ce să te amărească? Ne-a spus nouă, Ritei şi mie, cerîndu-ne să tăcem pînă cînd nu află rezultatul intervenţiei sale. Ross l-a ţinut la curent, oră de oră, cu ceea ce se întîmpla la New York.

Mîhnirea mă îneca ca nişte nisipuri mişcătoare. Îmi era teamă că tata nu se poate adapta la moravurile financiare americane. Îmi amintii de un incident, care mă făcu să zîmbesc, dar care de fapt însemna că tata nu-şi găsea locul în lumea de dincolo de Atlantic. Instalat de puţin timp la New York, circula cu bătrînul şi economicul său Renault 5. Avînd nişte afaceri la banca Montgomery, se opri cu tărtăreaţa sa în faţa intrării principale. Portarul, rigid şi plin de importanţă, se apropie şi îl invită pe un ton care nu admitea replică să cureţe locul deoarece spaţiul era rezervat maşinilor directoriale. Tata, care se aprinde repede, îl dădu dracului. Diferendul ar fi putut să devină scandal dacă în clipa aceea n-ar fi sosit şi unchiul Louis într-un Lincoln uriaş şi n-ar fi intervenit să aplaneze conflictul. Portarul îşi ceru scuze pe un ton înfumurat, care exprima dispreţul faţă de un bancher ce circulă într-o maşină atît de mică, mult mai potrivită pentru un student sărac. Unchiul Louis îl sfătui pe tata să-şi cumpere o limuzină corespunzătoare nivelului său. Dar tata, din spirit de economie sau din mîndrie, se încăpăţîna să-şi folosească Renault-ul 5. Portarul de la banca Montgomery, instruit de data ásta, îi permitea să ocupe un loc în spaţiul rezervat directorilor.

Robbie, după ce tăcu puţin, continuă.

— Crezi că numai tatăl tău are necazuri? Te înşeli! Poate că îţi aminteşti de raportul lui Ross cu privire la Spendlove? Ei bine, acest personaj important, vicepreşedintele departamentului nostru „fuziuni şi cumpărări", a fost arestat. Spendlove furniza prietenilor şi complicilor săi informaţii de bursă foarte importante înainte ca ele să apară în "Wall Street Journal", ceea ce permitea iniţiaţilor să realizeze beneficii ilicite enorme. Ziaristul care îi furniza informaţiile încă secrete a fost, de asemenea, închis. Vor fi puşi în libertate pe cauţiune pînă la judecată. Dar nu vor scăpa de mîna justiţiei. Ronald este furios deoarece Spendlove este una din creaţiile sale. Frapat de inteligenţa acestuia, de spiritul său de iniţiativă, de subtilitatea şi curajul lui, îl instalase în fruntea unuia dintre cele mai importante departamente ale Casei noastre. Din păcate Spendlove cunoştea şi dedesubturile afacerii Paul Berman.

— Berman îşi continuă jocul?

— Face echilibristică. De o parte Cummings îl stoarce ca pe o lămîie, de cealaltă parte Ronald îi oferă ocazii de a ieşi din impas. Dar nu o face din milă. Vrea să cumpere IIC-ul, studiourile "World Wide Films" şi încă nişte filiale de puţină importanţă. Hai să mergem să bem un pahar de şampanie în sănătatea lui Ross, care e un spectru blestemat.

Trecurăm într-un salon supraaglomerat. Robbie studia disprețuitor mulţimea care se îmbulzea în jurul nostru.

— Uită-te la ei cît sînt de prost îmbrăcaţi!

Nu găseam că era chiar aşa. Nu le lipsea fantezia recomandată de Rita.

Muzica rock îmi mai risipi gîndurile de înmormîntare. Dansatorii ce se bîţîiau în mijlocul sălii emanau un miros acru de transpiraţie.

— Se pare că prietenii Ritei nu se prăpădesc după săpun, zise Robbie făcînd o mutră acră. Ritei îi place să se bage în tărîţe.

Îşi aprinse o ţigară egipteană cu un parfum penetrant ca să alunge, după cum se părea, mirosurile dezagreabile. Criticile sale aspre, nemiloase, păreau cel puţin bizare. Pe Coasta de Azur, îmi amintesc, se împrietenea, uneori, cu ultimele lepădături. Dovada nu va întîrzia să se materializeze.

Un punk îmbrăcat în piele neagră, cu capul ras, cu excepţia unui moţ vopsit în roşu şi verde şi lung ca o coamă de cal, ce îi cădea pe ceafă, trecu pe lîngă Robbie ducînd un pahar de bere în mînă. Intenţionat, sau poate din întîmplare, făcu un pas greşit şi vărsă băutura peste vesta albă a lui Robbie, lăsînd o dîră lungă de spumă. Punk-ul se opri şi-l privi batjocoritor.

— Este o spălătorie după colţ. Vrei să-ţi plătesc spălatul?

Robbie zîmbi fără să se tulbure. Un zîmbet aparent amabil, dezminţit de strălucirea îngheţată a ochilor. Imediat pumnul său se izbi de bărbia punk-ului care, surprins de această lovitură neaşteptată, se clătină. Apoi evenimentele se precipitară. Prietenii învinsului, ieşiţi nu se ştie de unde, ne încercuiră. Apărură cuţitele lucind în lumina reflectoarelor. În clipa aceea mi se păru că-mi văd măruntaiele, ale mele şi ale lui Robbie, zburînd prin aer. Dar spre surprinderea mea apărură şi alţi tineri, probabil prieteni de-ai lui Robbie, şi porniră spre agresori. Vîrtejul drăcesc ce se dezlănţui îmi aminti de cele mai bune bătăi din westernurile hollywoodiene. Bufetul fu dat peste cap, băuturile, mîncarea se răspîndiră pe parchet. Combatanţii, împiedicîndu-se de sticlele de bere şi de Coca-Cola, mai alunecau din cînd în cînd, cădeau pe

jos. Prins în vîrtej, mă băteam ca un tigru bengalez, nu numai ca să-mi salvez pielea, dar să nu mă fac de rîs în faţa tuturor acelora care, după cum se părea, se dedicau sportului favorit : lupta corp la corp. Robbie îmi făcea cu ochiul şi pocnea pe cîte unul. Se bătea cu o uşurinţă şi o naturaleţe uluitoare.

Deodată dinspre holul cel mare se auzi un vacarm asurzitor. Sute de voci scandau în cor :

— Ka-ri-na ! Ka-ri-na ! Ka-ri-na !

Combatanţii se opriră ca pironiţi de o baghetă magică, apoi se aruncară spre holul cel mare, uitînd de divergenţele trecătoare, ca s-o salute pe Karina, idolul tinerilor.

Robbie se opri lîngă mine. Îşi şterse uşor pata de pe vesta albă, apoi mă privi zîmbind.

— Ne-am distrat bine, nu-i aşa?

— Aşa e, răspunsei fără entuziasm.

Nu-mi plac încăierările gratuite. Noi, francezii, sîntem mai puţin bătăioşi ca americanii care ridică mîna fără nici un motiv, adesea din plăcere.

— Hai să mergem s-o vedem pe Karina, propuse Robbie. Fata asta îl are pe vino-încoace ! Asta-i mare surpriză anunţată de Rita.

Reuşirăm să ne strecurăm în primul rînd al fanilor ce se înghesuiau plini de admiraţie în jurul Karinei. Nu era frumoasă, dar toată fiinţa sa emana un magnetism, o chemare senzuală care îi electriza pe admiratori făcîndu-i sclavii ei.

Această intrare triumfală mă entuziasmase dar nu-i făcu nici o impresie lui Robbie, care o privea cu o indulgenţă superioară. Atitudinea sa îmi temperă oarecum ardoarea. Îi admiram aerul blazat de mare senior care nu suportă să se amestece cu vulgul.

— Ka-ri-na ! Ka-ri-na ! Ka-ri-na !

Dopurile de la sticlele de şampanie explodau. Pivniţa de vinuri a unchiului Ronald se golea încet, ca un corp omenesc rănit ce îşi pierdea sîngele.

La megafon se auzi vocea Ritei care anunţa, cu un glas tăiat de emoţie :

— Karina, divina Karina, incomparabila Karina, Karina noastră va cînta pentru noi „Îmbrăţişaţi-mă toţi" ! Concertul va avea loc în grădina de iarnă, dar şi cei care nu vor găsi locuri, vor putea să o asculte în toate camerele acestei case graţie amplificatoarelor Hi-Fi !

— Hai în grădina de iarnă, Robbie ! strigai înflăcărat.

— Dacă vrei !

Şi mă urmă resemnat.

Grădina de iarnă, cît era de mare, se umplu repede, căci nu puteai opri mulţimea invitaţilor Ritei. Ornamentul cel mai frumos al grădinii, în afară de magnificile plante exotice, era o piscină mare acoperită cu o placă imensă de sticlă luminată pe dedesubt. Grupul "The Devils" atacă primele măsuri ale acestei piese muzicale vîndute în zeci de milioane de discuri.

Publicul îi susţinea prin răcnete asurzitoare în timp ce ghitarele electrice invadau cu sonoritatea lor palatul ieşit din letargie. Apoi se auzi vocea vibrantă, caldă, uşor răguşită a Karinei. Dar în loc să pronunţe cuvintele „Îmbrăţişaţi-mă toţi", versiunea publică a acestui cîntec, ea cînta „Iubiţi-mă toţi". Entuziasmul atinsese proporţiile unui uragan. Karina cînta nişte versuri care i-ar fi făcut să urle de plăcere pe amatorii de literatură pornografică. În clipa aceea eram sigur că toţi tinerii de acolo se culcau în închipuirea lor cu Karina. Un cuplu se destrăbăla în mijlocul altora care aplaudau spărgîndu-şi palmele. Cei mai mulţi dansau. Băieţi şi fete se contorsionau, tremu-

rau cu o voluptate contagioasă. La început mă uitam la ei cu toleranţa unui filosof în faţa slăbiciunii omeneşti. Dar, încet-încet, începui să simt furnicături în picioare, sîngele începu să-mi clocotească şi muşchii mi se încordau. Presupun că aceeaşi senzaţie o încerca şi eroul legendar care mînca cărbuni aprinşi serviţi pe o tavă de aur. Mă simţii aruncat printre dansatori ca Tarzan venit într-o vale plină de crocodili să-şi salveze iubita încercuită de reptile. Dar comparaţia se opreşte aici. Dansurile moderne prezintă un mare avantaj. Fiecare individ, băiat sau fată, dansează pe socoteala sa. Dacă partenera te plictiseşte, o virezi printre tineri care preferă, ca şi tine, dansul sfîntului Vitus şi îţi găseşti altă fată, lăsată de partener, şi aşa mai departe.

Mă distram privind în jur pînă cînd am avut senzaţia stranie că planşeul de sticlă al piscinei începe să vibreze sub picioarele mele. Mişcările ritmice ale dansatorilor îi imprimau un fel de ondulaţii din ce în ce mai pronunţate. Cum mă aflam aproape de piscină, simţii o mînă care mă apucă de guler şi mă aruncă cu o forţă neobişnuită dincolo de pista de dans. În timpul acesta auzii un trosnet puternic şi îi văzui pe dansatori căzînd în piscină. Ţipetele lor fură acoperite de zgomotul tunător al amplificatoarelor. Aterizai pe marginea piscinei. Vocea lui Robbie se auzi lîngă urechea mea :

— Capacul de sticlă al piscinei a intrat în rezonanţă şi s-a spart, aşa că toţi au căzut în apă. Te-am scos de acolo în ultimul moment.

Dar această baie involuntară nu făcu rău nimănui căci piscina nu era adîncă. Mai mult, provocă mare ilaritate.

Îi mulţumii lui Robbie pentru ajutor.

— La asta servesc prietenii, zise Robbie zîmbind.

Invitaţii, uzi pînă la piele, fură trimişi în camere să se dezbrace şi să-şi usuce hainele.

Karina îşi termină concertul salutată cu ovaţii şi aplauze frenetice. Apoi intră discoteca în funcţiune în timp ce Rita o conducea pe Karina şi grupul său într-un salon de la primul etaj unde amenajase un bufet pentru cei aleşi. Avui plăcerea să figurez printre invitaţii privilegiaţi. Numai Robbie îşi păstra un aer blazat care contrasta cu entuziasmul general.

Mîncărurile şi băuturile servite aici includeau tot ce era mai scump pe piaţa gurmanzilor din înalta societate.

Strînsei foarte impresionat mîna Karinei, care îi trata pe toţi ca pe nişte prieteni şi îi bătea cu putere pe umeri pe cei cu care vorbea. Între admiratorii care nu mai puteau de plăcere că sînt în preajma ei, că pot să-i facă complimente, că pot s-o atingă, să respire acelaşi aer, Robbie făcea opinie separată. Nu aş fi putut spune că o desconsidera, dar îşi menţinea faţă de ea un aer superior, care amintea de indulgenţa amuzantă a lui Clark Gable în prezenţa femeilor şi îndeosebi a Scarlett-ei O'Hara. Cred că această comportare o intriga pe Karina, obişnuită să primească omagiile cele mai extravagante şi cu adoraţia cea mai adîncă. Aşa că ea începu să-i facă avansuri, apropiindu-se şi vorbind numai cu el, spre marele necaz al celorlalţi fani.

Salonul era dominat de un acvariu imens, înalt pînă la tavan. Sute de peşti cu forme bizare se jucau printre plantele acvatice, pietre şi recifi de coral, totul iluminat de o manieră atît de fantastică încît aveai impresia că eşti înconjurat de apele albastru-verzi ale mării.

Deodată se auziră zgomote puternice. Lumea bătea cu violenţă la uşă.

— Ka-ri-na ! Ka-ri-na ! Ka-ri-na ! O vrem pe Ka-ri-na !...

Rita ne privi jenată.

— Nebunii ăştia o să scoată uşa din balamale ! zise.

— Sînt furioşi fiindcă faci favoritisme, interveni Robbie.

Zgomotele şi ţipetele se inteţiră. În clipa aceea aveam impresia că mă aflu într-un salon din Versailles, lîngă Ludovic al XVI-lea şi Marie-Antoinette în timp ce gloatele de parizieni flămînzi se pregăteau să ia cu asalt palatul.

— Lăsaţi-i pe toţi copiii aceştia să vină la mine ! strigă Karina cu o căldură teatrală.

— Pe riscul dumneavoastră !. zise Rita care cunoştea moravurile şi îndeosebi violenţa invitaţilor săi.

Deschise uşa. Valurile de tineri care năvăliră în salon ne înecară. Karina era punctul de atracţie, dar şi bufetul avea amatorii săi hămesiţi.

— Cred că e momentul să ne retragem ! ţipă Robbie la urechea mea ca să acopere tumultul din jurul nostru. O să ne sufocăm !

Ne-am strecurat cu forţa pumnilor şi a umerilor spre uşă şi, în sfîrşit, ieşirăm din salon. Ajunşi pe palier respirarăm uşuraţi. Apoi coborîrăm pe scară rîzînd de toată povestea asta cînd un zgomot bubuitor de geamuri sparte, urmat de o avalanşă, se auzi din salonul pe care abia îl părăsiserăm.

— Se îngroaşă gluma ! zise Robbie. Să ne grăbim să ieşim afară.

Nici nu terminase bine ultimele cuvinte că un val uriaş de apă, ducînd cu el peşti, scaune, oameni, ieşi în trombă prin uşa deschisă a salonului inundînd palierul şi

revărsîndu-se pe scară cu o violenţă ce ne tîrî ca pe nişte firicele de iarbă, aruncîndu-ne în holul cel mare peste mulţimea de tineri care dansau fără griji. Valul ne împinse brutal peste zecile de trupuri secerate de impetuozitatea apei, care se revărsa prin camerele de la primul etaj pierzîndu-şi treptat din forţă. Apoi, brusc, avalanşa de apă se opri.

Ne scularăm uzi, năuciţi, gemînd de durere, cu capetele pline de cucuie. Dar imediat ce prima surpriză trecu, tinerii izbucniră în rîs. Fiesta se terminase apoteotic. Nu eram, însă, la capătul încercărilor. Luminile se stinseseră şi casa fu inundată de tenebre. Amplificatoarele îşi încetară emisiunile iar ţipetele izbucniră din toate părţile. Era o distracţie generală. Deodată semnalul de alarmă începu să scoată sunete ascuţite.

Robbie se sufoca de rîs.

— Pun pariu că invitaţii cu spirit practic au pus ochii pe tablourile de mare preţ. Ei au debranşat curentul electric ca să blocheze sistemul de alarmă. Dar n-au bănuit că sistemul de alarmă este legat de propria sa sursă de energie. Sînt sigur că asta o să pună în mişcare primul post de poliţie.

Sosirea agenţilor forţei publice puse capăt petrecrii. Prinseră de guler cîţiva derbedei care se strecuraseră printre ivitaţi. Incercările de furat, baia generală, bufetele răsturnate, aparatele Hi-Fi distruse de huligani, plecarea invitaţilor lăsară în urmă dezolare şi ruină.

Rita examină cu tristeţe, sub privirile zeflemiste ale lui Robbie, stricăciunile provocate de vandali.

— Renovarea va costa peste un milion de dolari, zise Robbie. Administratorul trebuie să facă imediat inventarul tablourilor.

Rita răspunse cu o nepăsare afectată.

— Toate pînzele sînt asigurate.

Robbie își ridică ochii și răspunse matur:

— O cifră în dolari urmată de multe zerouri poate înlocui semnătura unui Rafael sau Rembrandt?

Rita se întunecă la față.

— Mereu îmi strici orice plăcere și îmi reduci la zero toate eforturile de a face o petrecere răsunătoare.

— Am uitat numele filosofului care zicea că și iadul este pavat cu intenții bune. Cum îl chema, Roy?

— Johnson citat de Boswell.

— Toată admirația mea, dragă vere! Mergi pe urmele unchiului Charles, îi ești discipol fidel.

Telefonul, instalat pe o măsuță rococo, scăpată ca prin minune de dezastru, țîrîi și Robbie ridică receptorul. Vocea unchiului Ronald suna atît de puternic încît se putea auzi de departe.

— Alo, Robbie! Trimiteți acasă prietenii căci într-o oră plecăm la Hong Kong. Vreau să-ți arăt cum se duc negocierile cu blestemații de miliardari chinezi. Facem o scurtă escală la Viena, unde trebuie, în sfîrșit, să mă întîlnesc cu Berman. Crede că mă dă peste cap dacă îmi schimbă mereu programul. Cu cît face pe inaccesibilul, cu atît mai mult își dezvăluie slăbiciunile. O să vă odihniți după faimosul vostru "be in" în avion. Dacă vreți, vă aștept la micul dejun.

— Venim acolo! răspunse Robbie.

— Sper că palatul n-a suferit prea mult din cauza orgiei voastre? La revedere!

Robbie puse receptorul și suspină.

— Cînd specialiștii o să-i prezinte devizul, n-o să fie prea încîntat.

Oamenii de serviciu, care veniseră mai repede decît ne aşteptam, făcură o mutră lugubră la vederea stării de devastare a palatului.

V

Ori financierita, încă un cuvînt inventat de mine, este o boală contagioasă, ori eu am, fără să ştiu, geniul afacerilor, care se adaugă la cel al literaturii. Cel mai bun roman de Scoot Fitzgerald, „Marele Gabsby", îmbină într-un mod uluitor, în sensul cel mai bun al cuvîntului, înalta finanţă cu dragostea cea mai romantică.

Îmi găsisem vîna inspiraţiei. Unchiul Charles mă învăţă farmecul literaturii şi voluptatea de a scrie iar unchiul Ronald îmi deschisese porţile comorilor Golgondei. Nu aveam decît să le trec pragul ca să devin, la rîndul meu, miliardar. Ca să ajungi la o situaţie strălucitoare îţi trebuie doar timp ca să încerci să ajungi acolo.

Afacerea Berman ilustra perfect adagiul „peştele cel mare, cu dinţii de oţel, îl înghite pe cel mic". Se mai întîmplă ca prin mijloace mai puţin curate o scrumbie măruntă să reuşească să înghită un rechin alb, lung de doisprezece metri. Dar explicaţia acestui fenomen de neînţeles şi aparent imposibil o voi da mai tîrziu.

Deocamdată mă opresc la afacerea Paul Berman, un model al genului „peştele cel mare îl înghite pe cel mic", o variantă pe care unchiul Ronald o ilustra într-un mod remarcabil.

Nu sînt un caracter şovăielnic, dar afacerile tatei mă lasă rece. El urmează cu tot tipicul un drum drept, legal,

plictisitor, care îi aduce un anumit profit dar este lipsit total de elementul surpriză. Chiar respectînd regulile jocului de-abia a reușit să scape de nenorocirea de a cădea într-o groapă săpată chiar sub picioarele lui. Fără emoții, fără fiori de groază în așteptarea unei lovituri senzaționale jocul nu face doi bani.

Recunosc că eram puțin dezamăgit de complezența unchiului Ronald care, în ciuda forței pe care o are, acceptă cu indulgență capriciile lui Berman. După ce că nu venise la întîlnirile de la Portofino și Veneția, acum îi fixa ultima întîlnire la Viena.

La început nu înțelegeam prea bine secretele jocului de bursă, manevrele multinaționalelor și ale plurinaționalelor, operațiunile bancare de mare anvergură, combinațiile financiare și industriale care angajează miliarde de dolari. Treptat îmi dădeam seama că numeroasele trucuri se reduceau în esență la înșelăciuni, care depășeau cu mult faimoasa „ziua prostiților" regizată de Richelieu pentru a pune mîna pe putere în frumosul regat al Franței.

Îi vorbisem unchiului Ronald de îndoielile mele în ceea ce privește onorabilitatea unor bancheri și financiari. Falimentele, fraudele, „obligațiunile putrede", „pilulele otrăvite", Ofertele Publice de Cumpărare, raidurile sălbatice, „pietrele de mormînt" te făceau să reflectezi la lucruri nu prea plăcute. Mulțimea de afaceri suspecte, care umplu paginile ziarelor, pachetele de acțiuni furate și folosite ca garanții de către bancheri veroși, băncile și societățile fantomă, toate acestea miroseau urît.

Unchiul Ronald izbucni în rîs.

— Pirații de altădată și-au găsit în prezent noi terenuri de activitate. Printre acestea și înalta finanță. Societățile care se bat între ele nu sînt altceva decît pirateria

consfinţită prin moravurile şi ferocitatea unor financiari hotărîţi să se îmbogăţească pe orice căi, jefuind prada pe care au pus ochii. Faţadele severe şi impunătoare ale Wall Street-ului ascund ecuaţii cu multe necunoscute. Un singur principiu conduce această lume închisă. „Socal-ul" a înghiţit "Gulf Oil-ul" aruncînd pe piaţă treisprezece miliarde şi cîteva sute de milioane. "Texaco" a cumpărat "Getty Oil-ul" pentru zece miliarde. "Dupont de Nemours" a înghiţit "Conoco" aruncînd pe piaţă opt miliarde. Ţi-am citat doar cîteva exemple din multe altele.

Unchiul Ronald făcu o pauză, apoi continuă :

— De cîteva luni mă bat să cumpăr „Petrolex-ul", un titan care valorează mai mult de cincisprezece miliarde de dolari. Ca să ajung acolo trebuie să combin tot felul de planuri false prin care să încurc pistele celor care mă spionează şi mă urmăresc pas cu pas ca să-mi descopere jocul. Cumpărarea „IIC-ului" lui Paul Berman şi călătoria la Hong Kong se înscriu în proiectul căruia vreau să-i dau drumul împotriva „Petrolex-ului", băgînd beţe în roate rivalului meu David Cummings şi, eventual, să-l distrug.

Explicaţiile unchiului Ronald, chiar dacă erau limpezi ca apa de izvor, erau pentru mine teribil de întortocheate.

Unchiul Ronald continuă :

— Dealtfel ai să asişti la operaţiunile care se vor derula sub ochii tăi. Vei înţelege toate subtilităţile, ca şi Robbie, care e deja un expert în acest domeniu.

Sosirăm la Viena pe la prînz. În cursul unei conversaţii telefonice politicoase unchiul Ronald îi propuse lui Ber-

man, în sfîrşit punctual, să dejuneze la restaurantul hotelului „Imperial", locul unde se întîlnesc de obicei oamenii de afaceri. Dar Berman invocă ambianţa posomorîtă a acestui local şi propuse restaurantul turnant din vîrful unui turn gigantic care domină Viena. Ambianţa agreabilă, zicea el, facilitează digestia. Unchiul Ronald acceptă şi acest capriciu.

O masă rezervată într-un decor somptuos ne aştepta. În afară de Robbie, de Rita şi de mine, unchiul Ronald era însoţit de Robert Dillon, care îi luase locul lui Spendlove, şi de doi avocaţi. Garda unchiului Ronald ocupa trei mese separate din jurul nostru. Pentru a evita riscurile, rezervarea se făcuse în ultimul moment sub un nume de împrumut.

Paul Berman şi suita sa sosiră imediat după aceea. Avea aerul unui playboy trecut de prima tinereţe, îmbrăcat în alb şi cu lănţişoare de aur şi bijuterii de mare valoare. Era însoţit de trei tipi îmbrăcaţi în haine de piele. Vicepreşedintele „IIC-ului" avea ţeasta împodobită cu un ciuf negru iar directorul contabilităţii se mîndrea cu o coadă de cal care îi atîrna pe ceafă ; toţi păreau foarte caraghioşi. Grupul mai cuprindea patru indivizi la patru ace, care păreau avocaţi sau oameni de afaceri.

Cum ar putea să inspire încredere clienţilor nişte indivizi îmbrăcaţi în haine de piele? Căci „IIC-ul" valora vîteva miliarde de dolari. Eu, care sînt obişnuit cu dimensiunile europene, eram pur şi simplu uluit. Mi se părea grotesc, absurd, ca nişte indivizi cu alură atît de excentrică să poată să stoarcă sume atît de importante de la oameni dotaţi cu bun simţ. Schimburile de scuze, de politeţuri, de glume au creat o atmosferă asemănătoare cu cea a unei asociaţii religioase la reuniunea sa anuală.

Dar sub amabilitatea aceasta de faţadă se ascundea un întreg arsenal de viclenii.

În timp ce chelnerii aduceau specialităţile gastronomice cele mai rafinate, vinuri cu parfumuri subtile şi indispensabilul „Dom Perignon" pentru unchiul Ronald, Viena defila sub ochii noştri cu palatele, bisericile, grădinile sale, cu străzile brodate în jurul panglicii sinuoase a Dunării. Se conversa pe diverse teme în aşteptarea discuţiilor serioase; interlocutorii păreau nişte jucători de tenis care se încălzesc cîteva minute sub privirile spectatorilor înainte de a începe jocul adevărat.

Berman, care afişa un aer nevinovat, aproape naiv, era adesea citat în presă pentru succesele sale în domeniul investiţiilor. Expansiv, făcu aluzie la sîngele său nobil şi la pasiunea sa pentru marile orgi. Unchiul Ronald, care avea un dosar voluminos privitor la Berman, alcătuit de Ross, aflase că numele lui coincidea cu numele unei vechi familii de conţi stinse demult. În realitate, era fiul unui croitor evreu din Birmigham, o origine modestă pe care vroia s-o uite. Vorbea de pasiunea sa pentru maşinile sport, de slăbiciunea sa pentru bijuteriile Renaşterii şi pentru mobila de autor. Lansă o filipică împotriva lui Hugh Hefner şi Saint Laurent. Ajuns la lichioruri păreа obosit de vorbăria sa.

După preambulul acesta, purtătorul său de cuvînt, un avocat, intră în subiect. El enumeră filialele care constituie „International Investment Corporation": societăţi de investiţii mutuale, companii de asigurări imobiliare, o reţea de întreprinderi de construcţii, ca şi „World Wide Films", una dintre cele mai importante case de producţie din Hollywood.

Unchiul Ronald aflase multe lucruri despre Berman. Plecînd de la nimic, doar cu ceva economii şi mai ales cu

niște împrumuturi obținute datorită artei sale de a convinge, care i-a servit adesea în cursul ascensiunii sale uluitoare. Berman realizase „International Investment Corporation". Pasăre de pradă, ataca întreprinderile pe moarte, cumpărîndu-le la prețuri de nimic, înglobîndu-le în corporația sa și dîndu-le un nou lustru. Folosea, de e asemenea, un sistem pe care îl generalizase și anume folosea capitalurile întreprinderilor recent cumpărate pentru a rambursa împrumuturile făcute pentru cumpărarea acestor întreprinderi. În felul acesta mărea valoarea corporației sale fără să scoată din buzunar un ban.

Agenții săi recrutau clienți din toată lumea cu scopul de a-i vinde acțiunile care, fără să strălucească prin soliditate, aduceau în schimb beneficii importante. Ca să-și mărească cifra de afaceri nu ezita să spele banii dobîndiți necinstit sau să primească în depozit capitaluri pe care dictatorii prevăzători le trimiteau peste graniță. Băncile elvețiene refuzau să se angajeze în asemenea combinații în ciuda secretului operațiunilor.

„IIC-ul" lui Berman, prost administrat, era vizat de numeroși rechini care pluteau în jurul său așteptînd clipa în care să se arunce asupra victimei.

Unchiul Ronald făcea parte din această haită de oameni ai banilor. Își pregătise de multă vreme lovitura. O lovitură de maestru. Căci dacă înghițea corporația uriașă a lui Berman, submina indirect și bazele imperiului financiar al lui David Cummings, legat de „IIC". Dacă îl ruina pe Cummings, scăpa de cel mai primejdios concurent al acțiunii ce o întreprindea împotriva „Petrolexului".

Unchiul Ronald știa, prin intermediul lui Ross, neprețuitul său șef al spionajului industrial, că „IIC', în ciuda fațadei strălucitoare, ascundea sub pojghița de lu-

ciu fisuri primejdioase care trebuiau urgent astupate. Altfel exista pericolul ca spărturile să se lărgească şi să pătrundă apele, ale căror valuri, imense şi irezistibile, ar dărîma totul.

Berman avea urgent nevoie de un miliard de dolari ca să acopere cheltuielile ruinătoare ale unor complexe de locuinţe în curs de construcţie în Statele Unite, Spania, Franţa şi Italia, ca şi investiţiile făcute în Iran pe timpul şahului pe care ayatolahul refuza să le onoreze. Din nefericire pentru el, directorul contabilităţii, cel care se remarca printr-o bogată coadă de cal, nu era prea priceput în acest domeniu deoarece nu fusese în stare să găsească decît o sursă periculoasă pentru a acoperi parţial acest abis financiar. Şi anume obţinuse un împrumut important din partea lui David Cummings. Numai că acesta vroia să înghită „IIC-ul" fără să angajeze mari capitaluri într-o bătălie care risca să se îndrepte împotriva „Petrolexului". De aceea s-a limitat la un împrumut de cinci sute de milioane de dolari. Şi cum Berman n-o să-şi poată plăti datoria, acesta avea să pună laba pe „IIC".

Dar, în timp ce Cummings îşi petrecea vacanţa pe yachtul său la Veneţia, unchiul Ronald îi propunea lui Berman o întrevedere secretă.

Preşedintele „IIC-ului" părea absent la ceea ce se petrecea în jurul lui. Din cînd în cînd arunca priviri admirative spre Rita şi se umfla în pene ca un păun. Tovarăşul său cu coadă de cal se uita ţintă şi gînditor la unchiul Ronald, cheia crizei. Jocul acesta era mai captivant decît o comedie de Goldoni. Un joc de capcane întinse de unchiul Ronald.

Pe faţa lui Robbie plutea o expresie ironică şi tulburătoare. Colaboratorii unchiului Ronald se ţineau în spatele său în aşa fel încît să nu-i împiedice manevrele.

Enervat de bîlbîielile contabilului său, Berman se hotărî să intervină. Zise că un împrumut de un miliard i-ar acoperi toate nevoile şi că dispune de garanţii de prim ordin.

Unchiul Ronald îi făcu o contrapropunere care îi tăie suflarea.

— Să vorbim deschis, domnule Berman ! Nici o bancă din lume nu va accepta să vă împrumute. În loc de un împrumut, care n-ar face altceva decît să prelungească agonia corporaţiei pe care o conduceţi, vă fac propunerea s-o cumpăr. Un miliard şi jumătate. Ăsta e ultimul preţ. Altfel Cummings vă va înghiţi datorită împrumutului ce vi l-a dat.

Chiar în noaptea aceea cele două părţi au încheiat un acord în scris. A doua zi de dimineaţă contractul de cumpărare a fost semnat. Paul Berman îşi vîrî în buzunar cecul, suspină visător şi se retrase urmat de grupul său. Unchiul Ronald îşi freca mîinile satisfăcut.

— Iată o ofertă de cumpărare terminată amiabil. Am băut şi şampanie cu acest prilej. Asta e un lucru foarte rar. Cummings va face urît, va folosi toate mijloacele ca să anuleze contractul. Îşi va pierde, însă, doar timpul şi banii.

Robbie schiţă un surîs cinic.

— Bietul Berman ! Mi-a lăsat impresia unei veveriţe care îşi ronţăia fără griji aluna în faţa unui şarpe ce o privea ţintă, legănîndu-şi capul şi corpul acoperit de solzi. Dacă scapă de Ronald, îmi ziceam, o să-l înghită Cummings.

Unchiul Ronald răspunse calm.

— Dacă Berman n-ar fi acceptat formula, îl aştepta falimentul. Acum şi-a salvat pielea. N-o să mai fie „Gatsby

Magnificul" dar cel puţin şi-a asigurat o existenţă lipsită de griji pînă la capătul zilelor. Cu o singură condiţie, să nu mai arunce banii pe fereastră şi să renunţe la grandomanie.

Robbie îşi privi tatăl cu neliniște.

— Cumpărarea „IIC-ului" şi, îndeosebi, a „World Wide Films" este un succes. Dar banii plătiţi lui Berman nu-ţi vor lipsi cînd vei încerca să duci la bun sfîrşit operaţiunea „Petrolex"?

Unchiul Ronald îl bătu prietenşte pe umăr.

— O să împart „IIC-ul". Am să arunc peste bord filialele neproductive şi am să împart corporaţia în mai multe societăţi „pure", dintre care o parte îşi va găsi uşor cumpărătorii. Le voi păstra doar pe acelea care aduc beneficii importante. Îmi voi recupera aproape toţi banii. Şi ca să terminăm cu această chestiune, gîndeşte-te la călătoria noastră la Hong Kong! Aşteaptă şi ai să vezi!... Dar să terminăm cu discuţiile serioase! Avem şi noi dreptul la destindere. Ce program ne sugerezi, Patrick, pentru această după amiază?

Secretarul său îi propuse vizitarea unor anticariate şi muzee, plimbare cu maşina prin împrejurimile Vienei, un tur la Prater sau un turneu internaţional de tenis.

— Stop! îl întrerupse unchiul Ronald. Să ne oprim la turneu. În tinereţea mea eram un bun jucător. Dacă aş fi participat la turneele internaţionale poate că aş fi făcut carieră. Dar tatăl meu mi-a ordonat să mă ocup numai de afaceri. Am vrut să păstrez legăturile cu pasiunea, dar mi-a lipsit timpul.

O oră mai tîrziu eram instalaţi cît se poate de bine pentru a putea urmări de aproape un meci între Mc Enroe şi Ivan Lendl. Patrick adusese aparate de fotografiat, camere video şi chiar pachete de floricele. Unchiul

Ronald urmărea cu interes evoluţiile celor doi „aşi" care jucau foarte tare. Părea că i se şterseseră din memorie peripeţiile afacerii Berman, că acum îşi spăla creierii de toate grijile.

Dar atitudinea sa suferi o transformare uluitoare cînd cei doi rivali terminară partida şi pe teren apărură două fete. Una dintre ele, foarte frumoasă, dealtfel, avu efect de trăznet asupra unchiului Ronald. Evenimentul nu avea nimic excepţional în sine deoarece reputaţia sa de cuceritor de inimi era bine cunoscută.

Unchiul Ronald deschise programul şi văzu că fata, o americancă, se numea Chris Lawrence, nume romantic care lega de personaj toate calităţile imaginabile. Juca mediocru în comparaţie cu partenera sa, o nemţoaică urîtă, cu nasul lung, care, neputînd să se afirme prin fizic, alesese o cale ocolită pentru a deveni cineva.

Unchiul Ronald aplaudă cu entuziasm orice lovitură reuşită a jucătoarei preferate. Admiraţia sa frenetică atrase atenţia vecinilor noştri. Rita, obişnuită cu exploziile sale de bucurie, îi urmărea blazată exaltarea.

Cînd partida se apropie de sfîrşit, unchiul Ronald scrise cîteva rînduri pe spatele programului şi le încredinţă lui Patrick recomandîndu-i să le dea domnişoarei Lawrence.

Cred că Patrick avea ţalente la agăţat deoarece, zece minute mai tîrziu, reapăru cu zîmbetul pe buze.

— Domnişoara Lawrence acceptă cu plăcere invitaţia dumneavoastră la dineu. La ora nouă una dintre maşinile noastre o va duce de la hotelul ei la „Intercontinental".

Ochii unchiului Ronald străluceau ca nişte rubine. Fremăta tot de încîntare.

După terminarea partidei ne despărţirăm de unchiul Ronald, care se hotărî să se ducă la hotel să se odihnească puţin după o zi atît de încărcată.

— Să se odihnească?! comentă Robbie ironic. Se duce să se pregătească pentru diseară. Coafură, manichiură, pedichiură, saună, masaj. Toată toaleta de dinaintea unui rendez-vous galant. La vîrsta lui ar trebui să fie mai reţinut. Este o slăbiciune care ar putea să-l coste scump. Foarte scump!

— Lasă, Robbie, parcă ai fi un predicator puritan. Nu e genul tău.

— Ronald, zise Robbie, este omul cel mai strălucit dar şi cel mai capricios şi mai desfrînat din cîţi cunosc. Cu ani în urmă, cînd încă mai eram un băieţel, nu prea înţelegeam de ce atîtea femei tinere roiesc în jurul său. Credeam că sînt secretare, chiar dacă gesturile lor denotau o intimitate şocantă... Eram la Londra, în casa de la Begravia. Aveam o cameră separată, destul de departe de camera lui Ronald. Într-o noapte s-a întîmplat să nu pot dormi. Mă gîndeam la o maşină sport miniaturizată, pe care vroiam s-o cumpăr. Mă gîndeam atît de mult la ea încît nu puteam închide ochii. Mi-am zis că dacă mă duc la el, o să-mi dea imediat banii de care aveam nevoie. Era ora unsprezece — unsprezece şi jumătate. Nu m-am gîndit la nici o primejdie, cu atît mai mult cu cît mă primea totdeauna cu plăcere în camera sa, este adevărat, nu la ore atît de tîrzii. Cînd am intrat în cameră, l-am găsit gol sărutînd o fată. O altă fată, şi ea goală, îi dezmierda, iar a treia dansa aţîţată plimbîndu-şi buricul în faţa lui. Reacţia sa m-a făcut să cad din nori. Izbucni în rîs. „Într-o zi îţi vor place şi ţie plăcerile acestea, care transformă magic această putreziciune de pămînt în rai. Pleacă de aici! Eşti încă prea mic ca să le apreciezi". Scena m-a scîrbit. Ronald, zeul meu, cădea la nivelul actorilor de mîna a şaptea care fac dragoste în faţa spectatorilor de la TV pentru un

pumn de dolari. Am închis uşa şi am plîns singur, pe coridor. Apoi m-am dus în camera Ritei şi i-am povestit totul. Spre uimirea mea Rita începu să rîdă ca o nebună şi m-a tratat, jignindu-mă profund, ca pe un sugar.

Rita asculta şi zîmbea cu indulgenţă.

— El nu vrea sau nu poate să înţeleagă că Ronald este un om ca toţi oamenii. În afară de asta el n-a cunoscut niciodată mizeria. Viaţa i-a servit tot ce a vrut pe o tavă de aur. Majoritatea moştenitorilor bogaţi îşi risipesc averile lăsate de înaintaşi. Ronald le-a însutit. Ce dacă-i plac femeile? Cu atît mai bine! Chiar dacă ar prefera băieţii, tot nu l-aş condamna.

— Aventurierii ăştia cu sînge albastru sau proveniţi din drojdia societăţii sînt foarte primejdioşi. Aceştia trec pe lîngă prăpastie cu un sînge rece uluitor! zise Robbie.

— Oamenii escaladează Himalaya fără să alunece în prăpăstii. Mai e şi Ross care se ocupă de fetele acestea. Dosarele lor sînt aliniate cu grijă în dulapuri metalice.

— Ştii că a primit scrisori de ameninţare? Zău! Mă tem! Nu pentru mine, pentru el!

— Cred că eşti singurul dintre copiii lui care se teme pentru viaţa lui.

— Dar tu?

— Eu sînt prin definiţie de partea ta. Dar neamurile noastre ar fi mulţumite să-l vadă mort ca să-şi ia felia din tortul familiei.

Discuţia asta mă indispuse. În ciuda averii lor imense, verii mei tremurau. Tata, cu toată prudenţa sa care uneori semăna a calicie, abia dacă reuşise să evite crahul.

Ca să înveselească atmosfera Rita făcu o glumă:

— Pariez că Ronald, după întîlnirea cu Chris Lawrence, o să sponsorizeze un turneu de tenis. Ceva care să depăşească Cupa Davis.

Apoi Rita ne propuse să facem turul magazinelor. Robbie ar fi vrut să ne distrăm într-o discotecă. Eu mă dusei să mă plimb singur pe străzile Vienei. Mă despărţii de ei după ce le-am promis că ne vom vedea la ora opt pe platforma turnului care străjuia Viena.

De obicei detest singurătatea, căci mă dezolează. Acum, însă, vroiam să părăsesc pentru o oră sau două această casă de nebuni care se joacă cu milioanele cum se joacă copiii cu bilele.

Afişe mari lipite pe ziduri anunţau un mare concert al Karinei. Chiar dacă nu era frumoasă, vocea ei caldă mă cucerise. Aş fi vrut să-i ascult din nou cîntecele, dar a doua zi trebuia să plecăm la Hong Kong. Intrasem într-un vîrtej din care nu mai puteam ieşi. Rareori mă las furat de gîndurile negre, dar atunci cînd le cad pradă mă simt mai nenorocit decît prinţul Hamlet după discuţia nocturnă cu tatăl său. Viaţa trepidantă pe care o duceam de cîteva zile mă îmbăta, dar îmi lăsa şi un gust amar.

O căldură mare învăluia Viena. Cămaşa îmi era umedă de transpiraţie. Amurgul nu aducea nici un pic de răcoare. Intrai în hotel, unde aveam o cameră alături de cea a lui Robbie. Unchiul Ronald închiria de obicei trei etaje. Unul pentru sine şi personalul său, între două etaje goale pentru a i se asigura izolarea. Dar cum picaserăm la Viena în plin sezon, statul major abia reuşise să îi rezerve vreo zece camere plasate la acelaşi etaj.

Făcui un duş, apoi deschisei uşa care dădea în camera lui Robbie. Aşa cum ne înţeleseserăm, îi cercetai garderoba bogat asortată de bătrînul papagal. Mi-am ales un costum de piele albă. Vroiam să-mi schimb puţin „look-ul" meu cînd am auzit un zgomot de vaze sparte, urmat de un strigăt de femeie. Scandalul se petrecea într-o

cameră învecinată cu a mea. Părea că cineva vrea să omoare sau să violeze o femeie! Datoria îmi cerea să intervin. Mă şi vedeam în pielea unui paladin care se bătea cu cei care vroiau să răpească o frumoasă prinţesă. Trebuie să recunosc că elanul meu era puţin temperat de teama necunoscutului. Dacă agresorii erau înarmaţi, intervenţia mea n-ar fi avut nici o şansă de reuşită. Riscam chiar să fiu străpuns de un glonte sau să primesc o lovitură de cuţit în burtă. Dar cei din neamul Courtenay n-au dat niciodată bir cu fugiţii.

Ieşii alergînd din camera mea, traversai culoarul şi mă îndreptai spre uşa de unde se auzea zgomotul. O împinsei cu piciorul şi intrai într-un salon plin de buchete de flori. Urletul se auzi din nou dintr-o cameră laterală. Mă năpustii spre camera din care venea ţipătul şi elanul meu mă împinse într-o sufragerie plină de flori ca o grădă de iarnă. Spectacolul din faţa ochilor mei era atît de uluitor, atît de neaşteptat, atît de aberant, încît mă oprii în prag cu răsuflarea tăiată.

Întinsă pe masă, cu picioarele desfăcute şi atîrnate în gol, Karina, goală, urla de plăcere în timp ce un bărbat tînăr, gol şi el, cu picioarele înfipte în parchet, o poseda cu energie. Un al doilea bărbat, dezbrăcat, cu pielea bronzată, îşi aştepta rîndul.

Karina urla ca o nebună :

— Bandă de brute... nu sînteţi buni de nimic... impotenţilor ...

Împingea vazele de flori de pe masă şi le arunca pe jos. Ocupaţia asta suplimentară o obliga să se ridice, ceea ce se pare că îl deranja pe partener, care se străduia cu disperare să păstreze ritmul. Scena asta evoca gravurile baroce care ornează vechile volume erotice ascunse în infernul marilor biblioteci.

Năucit de spectacolul acesta, care îi delecta admiratorii, dar care pe mine mă umplea de rușine, vrui să mă retrag, însă vocea Karinei mă opri :

— Ei, tu !... Unde te duci ?... Stai !... Unde mi-e rochia ?

Rămăsei pe loc ca trăznit.

— Ce rochie ? bîguii.

Primul tînăr își termină opera scoțînd un geamăt de vită înjunghiată. Prietenul său mă privea neștiind ce să facă.

— Rochia pe care am dat-o la spălat ! țipă Karina.

Dialogul început în asemenea condiții avea ceva halucinant în el. Karina, eliberată de greutatea partenerului său, se ridică în șezut.

— Mă privești ca un tîmpit și nici nu mi-ai adus rochia ! Ce, n-ai mai văzut niciodată oameni destrăbălați ?

Își scutură trupul ca o găină călcată de cocoș, apoi sări de pe masă și se apropie de mine.

— Arăți destul de bine, băiete ! zise ciupindu-mă de obraji.

Cei doi băieți mă priveau furioși. Îi recunoscui. Făceau parte din ansamblul Karinei.

Karina întinse mîna spre ei cu dispreț.

— Doi pederaști îndrăgostiți de aceeași femeie ! E absurd, dar asta mă excită !... Poți să le spui prietenilor tăi de la spălătorie că ai avut privilegiul s-o vezi pe Karina făcînd dragoste !

— Vă rog să mă scuzați ! Eu sînt vecinul dumneavoastră de apartament. V-am auzit strigînd și am alergat să vă ajut.

Karina izbucni în rîs.

— Adevărat !

Apoi se adresă celor doi băieţi :

— Plecaţi de aici ! Peste o oră începe spectacolul !

Băieţii îşi luară repede hainele şi se cărară. O cameristă tînără intră aducînd pe un umeraş o rochie roşie acoperită de paiete.

— Rochia dumneavoastră este gata, domnişoară. Pata a fost scoasă.

— Mulţumesc ! Pune-o pe pat !

Karina trase sertarul unei comode, scoase cîţiva dolari şi îi băgă în mîna tinerei subrete. Apoi se întoarse spre mine zîmbitoare :

— Mă cunoşti ?

— Sînteţi Karina ! Marea Karina ! Ne-am cunoscut la Veneţia, la Rita Sunderland.

Îşi frecă sprîncenele răscolindu-şi amintirile. Figura i se lumină :

— Ah, Rita ! Dansatorii care au căzut în piscină, acvariul care s-a revărsat, casa jefuită... Te însoţea un băiat blond, frumos...

Preferinţa sa pentru Robbie îmi trezi invidia.

— Nu l-aţi uitat !

— Am o slăbiciune pentru blonzi ! Dar şi tu îmi placi. Eşti sexy.

Mă tutuia. Era semn bun.

— Cum te cheamă ?

— Roy ! Roy Courtenay !

— Ah, îmi amintesc de numele tău caraghios.

Mă examină cu un ochi critic.

— Nu vrei să faci dragoste cu mine ?

Iarăşi mă înroşii.

— Acum ?

— Nu ! Nu acum. Trebuie să mă pregătesc pentru spectacol. Vrei să vii să mă vezi cîntînd în seara asta ?

— Este dorința mea cea mai arzătoare !

— Atunci ești invitatul meu ! Ai să mă însoțești la concert ! Îți place muzica ?

— O ador ! Cînt la pian ! Dar aș vrea să mă fac scriitor. Sînt pasionat de literatură !

Karina replică visătoare :

— Idealul este să poți face ceea ce îți place. Mie îmi place să cînt ! Sînt fericită cînd cînt ! Îmi iubesc publicul ! Îmi place să fiu aplaudată, ovaționată ! Am cucerit gloria ! Dar ca s-o păstrez trebuie să fac sacrificii ! Și eforturi epuizante !

Își puse un halat apoi deschise iarăși un sertar de la o comodă și începu să caute ceva cu febrilitate. În sfîrșit, găsi ceea ce căuta și suspină ușurată.

— Cîteodată mă simt obosită ! Foarte obosită ! Atunci îmi vine să las totul și să fug !

Karina se asemăna cu mine. Trecea de la veselie, de la euforie, la cealaltă extremă. Scoase din sertar un pachețel minuscul cu o pudră albă, îi goli conținutul în palmă, apoi îl duse la nări. Aspiră cu voluptate pudra albă. Privirea sa stinsă se înviora.

— Iartă-mi, Roy, această criză de melancolie ! Uit-o ! Acum vreau să fac o baie. Așteaptă-mă aici ! Ai să găsești la bar tot ce ai nevoie ca să-ți petreci în mod agreabil timpul pînă ce ies din baie.

Cînd ieși, o jumătate de oră mai tîrziu, aproape că n-o mai recunoșteam. Fardată, transfigurată de faptul că se apropia ora spectacolului, îmbrăcată în roșu și acoperită de paiete strălucitoare, strălucea toată. Cei doi prieteni ai ei, îmbrăcați în haine de piele ca și mine, își făcură din nou apariția.

— Prezența ta, Roy, nu deranjează ansamblul meu.

Cei doi îndrăgostiţi mă priviră bănuitori. Gelozia îi rodea dar nu aveau îndrăzneala să şi-o manifeste.

În sfîrşit, părăsirăm apartamentul. Eram uluit că mergeam în urma Karinei. Traversarăm holul cel mare şi aplauze spontane salutară trecerea ei. Maşina Karinei, un Rolls alb, ţipător, ne aştepta la intrarea în hotel. Vreo sută de gură cască se îngrămădeau în jurul maşinii, iar cîţiva agenţi de poliţie, mobilizaţi cu acest prilej, îi ţineau la distanţă. Cum ieşirăm în stradă, flash-urile aparatelor de fotografiat ne orbiră. O escortarăm pe Karina pînă la maşină. Karina salută cu mîna sa fină mulţimea de fani ce îşi spărgeau gîturile scandîndu-i numele, apoi se instală pe bancheta din faţă, lîngă şofer. Cei doi prieteni ai ei şi cu mine ne înghesuirăm pe bancheta din spate şi Rolls-ul porni.

Karina, tăcută, se concentra gîndindu-se la concert. Tăceau şi cei doi prieteni ai ei. Mai tîrziu aflai că se numeau Matt şi Gordon. Primul era ghitarist, cel de-al doilea pianist. Băieţi frumoşi, făceau paradă de farmecul lor viril. Şoferul, o gorilă cu diplomă, o însoţea pe Karina cînd ieşea în public. Mînuia cu măiestrie volanul.

Karina făcea gesturi mici şi îşi mişca buzele de parcă ar vorbi cu nişte interlocutori invizibili. Vedeam de departe reflectoarele care străpungeau cerul de deasupra stadionului unde urma să cînte. Asistam pentru prima dată la un concert lîngă interpreţi. Era o experienţă care putea să îmbogăţească cunoştinţele unui scriitor avid să se documenteze asupra vieţii unei mari stele a cîntecului.

Pătrunserăm în stadion pe o intrare laterală păzită de poliţişti care îi împiedicau pe fani să se arunce asupra Karinei şi s-o sufoce cu afecţiunea lor gălăgioasă. Traversăm un labirint de culoare, apoi Karina mă duse în

cabina sa unde doi tipi, unul grăsuț între două vîrste, și altul bărbos, cu ochii pătrunzători, o așteptau cu nerăbdare.

— Roy, ți-i prezint pe Blackie și pe Pierce! Roy Courtenay!

Blackie, dolofanul, își înclină ușor capul. Pierce abia îmi aruncă o privire disprețuitoare.

Blackie zise cu un aer plictisit:

— Ai întîrziat zece minute, Karina! Oamenii fac scandal!

— Du-te dracului! ripostă Karina, apoi adăugă adresîndu-mi-se: Blackie este un bun impresar, dar uneori îmi vine să-l omor!

Bărbosul o întrerupse brutal:

— Grăbește-te, frumoasa mea!

Apoi se întoarse spre instrumentiștii din grup care așteptau pe culoar și se uitau blazați, prin ușa deschisă, la ceea ce se petrecea în cabina Karinei.

— Intrați în scenă, băieți!

— Un moment! interveni Karina. Matt, dă-i o ghitară lui Roy! El îmi aduce noroc!

Pierce îmi aruncă o privire întunecată.

— Karina își schimbă aproape în fiecare seară talismanul. Ascultă, Karina, ai nevoie de o mobilă în spate?

— Pierce, încetează să mai faci pe șeful! Aici sînt eu acea care dau ordine.!

Pierce vru să riposteze, dar se abținu.

— Ce trebuie să fac cu instrumentul ăsta? întrebai zăpăcit.

Matt îmi puse în mîini o ghitară.

— Intri în scenă cu noi și îmi repeți mișcările, fără să atingi corzile. Te balansezi ca și mine, respectînd ritmul! Asta-i tot ce și se cere. Ai priceput?

Mă simţeam ridicol. Cum să accept comedia asta?

Karina îşi puse mîna pe braţul meu.

— Îmi faci un mare serviciu, Roy! Am nevoie de un întăritor! Nu mă refuza!

Blackie interveni cu dezaprobare:

— Într-o zi publicul îşi va da seama că îţi baţi joc de el! Atunci ai să plăteşti scump toate capriciile astea.

— Vezi-ţi de treaba ta, Blackie! ţipă furioasă Karina.

Matt mă aşeză în faţa sa. Karina ne urma de aproape. Mai trecurăm prin culoare lungi escortaţi de poliţişti. Apoi urcarăm nişte scări, o uşă se deschise şi intrarăm în culise.

Zgomotele confuze venite din public ajungeam pînă la mine.

— Intraţi! zise Karina.

Instrumentiştii, cu Gordon în faţă, intrară în scenă. Matt, în spatele meu, încheia cortegiul. Eram uluit, dar căutam să-mi păstrez calmul. Blackie avea dreptate. Karina se expunea unor riscuri mari. Mă aflam în faţa unui abis, care parcă se căsca în faţa mea. Zeci de reflectoare ne inundau cu lumina lor orbitoare. Alte fascicole luminoase cădeau asupra publicului, cîteva sute de mii de tineri care urlau ca nişte nebuni. Eram obişnuit cu aceste concerte monstruoase, dar faptul că mă aflam pe scenă îmi dădea ameţeli. Masa mişcătoare, care se agita în faţa mea, mă îngrozea. Iar flash-urile sclipeau în salve.

Instrumentiştii atacară un rock îndrăcit, care declanşă o avalanşă de ţipete şi de aplauze. Conform instrucţiunilor primite, căutam să imit mişcările celor trei ghitarişti fără să ating cotzile. Intensitatea urletelor crescu, se scanda:

— Ka-ri-na! Ka-ri-na! Ka-ri-na!

Frenezia generală mă cuceri. Mă agitam de parcă înnebunisem încît Matt, care mă urmărea cu coada ochiului, îmi făcu semn discret să mă mai potolesc.

Apoi intră în scenă Karina. Era un delir. Fanii ţipau atît de tare încît uneori acopereau vocea Karinei, deşi aceasta era amplificată de nişte megafoane uriaşe. Mă întreb dacă tinerii plătesc atît de scump intrarea ca să asculte cîntecele Karinei sau ca să-şi audă propriile urlete şi fluierături, tremurînd ca nişte dervişi înfrigurați. Descrierea amănunţită a acestui infern ar fi plictisitoare şi inutilă. Tinerii ştiu despre ce este vorba iar bătrînii nu vor încerca niciodată să înţeleagă ceea ce nu poate fi înţeles.

Profitai de pauză ca să părăsesc printre primii scena Simţeam că plutesc. Ai fi zis că mi-am mînuit instrumentul cu ardoarea ghitariştilor experimentaţi ai ansamblului. În timp ce ne odihneam pe culoare, Karina îşi manifesta entuziasmul.

— Sînt mulţumită de succesul nostru din seara asta! Scumpul meu Roy mi-a adus noroc! Blackie, oferă-i o Coca-cola rece pînă mă schimb pentru partea a doua. Lămureşte-l să rămînă cu noi! Îi găsim ceva să facă.

Apoi ieşi fugind. Impresarul fugi ca un glonte pînă la bar şi se întoarse cu două sticle de Coca-Cola. O desfăcu pe a sa şi o dădu pe gît. Îl imitai.

— Ţi-ar plăcea să trăieşti pe această corabie a nebunilor?

— Este o lume amuzantă, răspunsei fără să mă angajez cu nimic.

— Voi fi brutal cu tine, băiete! Dacă ai ceva mai bun de făcut, întinde-o de aici cît mai e timp! Dacă eşti un instrumentist foarte bun, ai putea să cîştigi ceva bani. Dar este o meserie dură şi obositoare. Iar gloria îl încoro-

neazã numai pe cîntãreţ, unicul idol al ansamblului. Ce instrument cunoşti?

— Pianul. Dar ca amator.

— Atunci ce ţi-aş putea oferi? Eventual să faci parte din trupa de dansatori a ansamblului nostru. Ai urmat vreodată şcoala de dans?

Nu aveam nici o intenţie să lucrez cu ei, dar cum îmi era antipatic, vroiam să-l înnebunesc puţin.

— Nu. Nici o şcoală. Dar amintiţi-vă de Travolta...

— Astea sînt poveşti de adormit copiii. Să faci figuraţie multă ca în seara asta nu-i nici o afacere. Aş putea să te angajez ca secretar sau ca paznic, dar nu ţi-o recomand. Karina este capricioasă, într-o zi se va plictisi de tine şi te va lăsa pe drumuri. Căci ea este îndrăgostită de Matt. Şi Matt o adoră, dar în felul său.

Scena neplăcută de la hotel îmi reveni în memorie.

— În jurul Karinei gravitează o lume nebună, nebună, nebună! adăugă. În umbra ei n-ai nici un viitor. Îţi vorbesc cu toată sinceritatea.

Karina intră îmbrăcată în lamé verde. Făcu în faţa mea o piruetă graţioasă ca un manechin care vrea să cucerească publicul sofisticat al unei mari case de modă.

Blackie mă privi gînditor. El care nu încerca să mă convingă din simpatie pentru mine ci pentru că vroia să păstreze, de bine, de rău, armonia din cadrul ansamblului. O armonie precară care ameninţa în orice clipă să se destrame cu bubuituri.

După ce spectacolul se termină apoteotic, Karina veni la mine şi mă luă de mînă.

— În seara asta vom dejuna în doi! M-am săturat de mutrele colegilor mei!

Mă simţeam flatat de a fi alesul unei femei adulate de tot tineretul. Nu ştiam dacă asta va dura mult, dar

în clipa aceea mă simţeam fericit. De altfel prefer legăturile efemere deoarece detest femeile sîcîitoare. Părăsirăm stadionul protejaţi de cordoane de poliţişti, care îi împiedicau pe fanii prea entuziaşti să ne potopească. Recunosc că excesul admiratorilor Karinei băgase spaima în mine.

Ne urcarăm în maşina lui Blackie, un Buick de culoare neutră, ca să trecem neobservaţi pe străzile Vienei. În timp ce conduceam încet Buick-ul prin fluviul de maşini care se îndreptau spre Ring, Karina, care şedea cuminte în colţul său, începu să rîdă cu lacrimi.

— Cît sînt de fericită ! În seara asta voi dansa, voi supa la lumina candelabrelor, voi asculta muzică... cîntată de alţii ! Este aşa de bine cînd te simţi eliberată de toţi fanii aceştia, pe care îi ador dar care mă obosesc... mă obosesc ... mă obosesc...

Rîsul său nereţinut, zgomotos, nervos, exprima mai mult o amărăciune profundă. Această femeie era pentru mine o enigmă. N-aş fi putut niciodată să trăiesc alături de ea. Imprevizibilă, capricioasă, răsfăţată, mă deruta.

Lacrimile îi curgeau pe obraji stricîndu-i fardul, care se scurgea lăsînd nişte dungi albastre, verzi şi roşii.

— Sînt obosită, foarte obosită, Roy ! Dar trebuie să-mi continui munca ! Nu mai pot să mă opresc deoarece publicul nu este constant ! Dacă m-aş da la fund o vreme ca să mă odihnesc, m-ar uita !

Reclamele luminoase dădeau străzilor un aer de sărbătoare.

Karina încerca să-şi stăpînească lacrimile. Le şterse, apoi îşi refăcu, de bine, de rău, fardul.

— Opreşte în faţa dancing-ului de aici ! Nu vrei ?

Mă executai. Ne dădurăm jos din maşină. Încredinţai portarului cheile maşinii şi intrarăm. La început nimeni

nu remarca prezența noastră. Pentru un bacșiș gras șeful de sală ne instală la o masă aproape de orchestră. Karina ar fi preferat un loc mai retras, dar sala era arhiplină. Priveam în jurul nostru. Lux, decoruri strălucitoare, chelneri foarte politicoși, cocote provocatoare, un balet format din tinere dansatoare nude, cu corpuri superbe, clientelă elegantă, ambianță șic.

— Aș vrea să mănînc ! zise Karina.

Chelnerul ne întinse meniul. Fără să-l mai deschid, zisei ca și cum aș fi fost de-al casei.

— Caviar, stridii, șampanie ! În rest, la alegerea dumneavoastră !

Chelnerul mă privi ușor uimit. Uitîndu-se la vîrsta mea se gîndea dacă sînt în stare să-mi plătesc asemenea extravaganțe. Aici icrele negre trebuie să coste ochii din cap.

Enervată, Karina deschise poșeta plină de bancnote de cinzeci și de o sută de dolari. Chelnerul se făcu că nu-i observă gestul. Își notă comanda în carnețel.

— Mi-aș permite să vă recomand, domnule, somon cu cremă de ouă și trufe, ca și un gigot de bibilică cu trufandale și rozmarin.

— Foarte bine ! răspunsei.

Chelnerul dispăru ca o umbră.

— N-am priceput nimic din încîlceala lui de limbă, zise Karina.

— E vorba de cea mai fină bucătărie franțuzească, e o desfătare !

Karina mă privi cu o căldură care mă emoționă.

— Poți să comanzi tot ce vrei ! Am destui bani la mine ca să plătesc un rînd de șampanie și icre negre pentru toți.

— Am văzut.

Surîsul meu în doi peri o întristă.

— Știu, nu-i frumos să-ţi arăţi banii. Dar aerul bănuitor al chelnerului m-a şocat.

Își înclină capul ca un copil surprins asupra unei greșeli.

— În afară de asta te simţi foarte liniştit cînd ai sume mari de bani la tine. Este şi asta o satisfacţie. Am fost săracă, foarte săracă! Dar acum sînt bogată! Nu știu cît va dura asta. Am o armată de paraziţi în jurul meu. Şi le dau bani fără nici un regret. Vreau să-i fac fericiţi. Ştiu cît îndură omul cînd nu are bani. Să te uiţi cu ochi pofticioși la ușa restaurantului cînd ţi-e foame sau la vitrinele în care sînt expuse rochii frumoase şi pantofi noi cînd tu porţi zdrenţe şi pantofi găuriţi. M-am culcat chiar şi cu necunoscuţi pentru cîţiva dolari. Cu banii aceștia îmi cumpăram mîncare de la o cantină. Acum mă culc cu cei care îmi plac. Acum e rîndul meu să-mi plătesc partenerii. E cam trist, nu-i așa?

Abia atinse icrele negre.

— Mi-a trecut foamea!

Pe frunte îi apărură stropi de sudoare. Căută, agitată, ceva prin poșetă, apoi respiră ușurată. Faţa i se înverzi.

— Trebuie să mă duc pînă la toaletă!

— Dă-mi voie să te însoţesc.

— Nu! Nu e nevoie! Așteaptă-mă aici. Sînt obișnuită să mă descurc singură.

Se sculă și se îndreptă clătinîndu-se imperceptibil. După cîteva minute se întoarse înviorată. Obrajii își recăpătaseră culoarea, ochii îi străluceau. Acum era aproape frumoasă.

— Iarăși nu s-a făcut foame! zise atacînd icrele negre cu o plăcere vădită. Sînt delicioase!

Apoi abordă alt subiect.

— Într-o zi n-am să mai cîștig bani. Asta-i legea. Puțini cîntăreți își păstrează averea după ce cad în anonimat. Dar eu n-am să aștept bătrînețea, sărăcia... Pînă atunci vreau să mă bucur de tinerețe, de celebritate, de bani... Sper că ai să te lipești de grupul meu. Simt nevoia să am în jurul meu figuri noi. Ele îmi crecază un sentiment de independență față de vechii mei colaboratori, care mă sufocă cu așa-zisul lor devotament, zise Karina și izbucni în rîs. Matt și Gordon sînt foarte porniți pe tine.

— Ar trebui să se liniștească. Eu am să te las în curînd, Karina.

Paloarea îi apăru pe obraji.

— De ce? Nu-ți place compania mea?

— Ba da! Dar trebuie să plec neapărat la Hong Kong.

— Ce păcat! Turneul meu prin Europa se va termina la Paris. Apoi voi pleca la San Francisco.

— Cînd?

— Peste trei săptămîni. Am un program foarte încărcat. Dar toate eforturile acestea aduc bani. Iar eu trebuie să asigur existența tuturor celor din jurul meu...

— N-am să fiu niciodată parazitul tău, Karina.

— Dar te iubesc, Roy!

— N-am stofă de pește, draga mea. Dealtfel, am banii mei care îmi permit să-mi păstrez independența.

— Te iubesc, Roy! repetă Karina pe un ton plîngăreț.

— Nu sînt decît una din fantasmele tale, Karina!

— Taci! Îmi strici seara!

— N-am să te mai necăjesc...

— Dar tu o faci intenționat!

— Iartă-mă !

— Te urăsc !

— Iar eu te ador !

Expresia tăioasă a ochilor i se indulci.

— Aş fi preferat să-mi spui, te iubesc !

— Poate că am să ţi-o spun într-o zi.

— Aşadar, vrei să mă părăseşti ! Invită-mă la dans ! Simt nevoia să mă mişc. !

Ne amestecarăm printre cei care dansau în sunetele unui tangou monoton.

— De cînd am devenit celebră, nu m-a refuzat nimeni pînă la tine.

— Să schimbăm subiectul, Karina !

Eram plăcut surprins. Îmi descopeream resurse necunoscute care îmi permiteau să rezist dorinţelor unei femei foarte exigente. Mă simţeam capabil să conduc, mergeam instinctiv pe urmele lui Beau Brunell ! Să fiu şi eu un „lady killer" ca şi el ? Începusem să mă gîndesc cu respect la calităţile mele de mascul !

Karina se lipise de mine. Nu mai spunea nimic dar corpul îi vibra ca o coardă mult întinsă. Ne întorsesem la masă. Ochii Karinei erau plini de lacrimi. Încă o descoperire : puteam să fac o femeie să plîngă. O armă pe care n-o folosisem niciodată.

Vecinii noştri de la masa de alături ne aruncau priviri insistente şi discutau despre noi. O femeie între două vîrste, blondă, elegantă, se sculă cu meniul în mînă şi se apropie zîmbind de Karina.

— Dragă domnişoară Karina, vă rog să-mi daţi un autograf pe meniul acesta ! Este pentru nepoata mea care vă divinizează. Şi eu vă iubesc.

Karina zîmbi stăpînindu-şi lacrimile.

— Cu plăcere !

Semnă pe meniu şi îl restitui.

— Transmite-ţi, vă rog, complimentele mele nepoatei, doamnă.

Prezenţa Karinei în salon fusese semnalizată din gură în gură. Şeful de orchestră întrerupse programul şi anunţă cu o voce emoţionantă :

— Domnilor şi doamnelor, o nouă bucurie ! Karina, marea Karina, se află printre noi !

Aplauzele izbucniră din toate părţile în timp ce reflectoarele aruncau jerbe de lumini spre Karina, care se ridică şi mulţumi înclinîndu-şi capul. Amatorii de autografe se înghesuiră în jurul mesei noastre. Cu un zîmbet profesional pe buzele fardate, Karina împărţea autografe pe meniuri, pe programe, pe carneţele, pe bucăţi de hîrtie şi chiar pe şerveţele de la masă.

Nu mai puteam să rămînem în condiţiile astea.

— Acum o să-mi ceară să cînt ! şopti Karina în timp ce semna fără să se oprească. Să plecăm de aici, te rog.

Făcui un semn chelnerului şi îi cerui nota de plată. Îmi prezentă imediat nota urmat de patron, care ne aduse o sticlă de şampanie Dom Perignon.

— Omagiul casei pentru domnişoara Karina !

Nici unul dintre admiratorii Karinei nu se interesa de mine, de parcă nici n-aş fi existat. Această indiferenţă faţă de persoana mea îmi răni puţin amorul propriu. Oamenii aceştia habar n-aveau că în faţa lor era un scriitor în devenire. Cu greu plecarăm de la dancing. Karina abia mai sufla.

— Asiduitatea fanilor mă oboseşte uneori, dar nu mă plictiseşte niciodată ! îi zise patronului care ne însoţi până la uşă.

Ştiam că face teatru.

Cînd ne întoarserăm la hotel Karina mă invită la ea. Matt şi Gordon nu erau. Sună telefonul. Obosită, abia ridică receptorul.

— Alo!... Bună seara, Matt!... Nu, mulţumesc! Acum sînt istovită!... Ştii bine că detest scenele!... Te îmbrăţişez! Îmbrăţişează-l şi pe Gordon din partea mea!... Şi nu te mai văicări! Găsiţi voi cum să vă distraţi în noaptea asta!... Pe mîine şi nu mă mai suna! Vreau să dorm!

Era frîntă; tensiunea spectacolului, extenuarea, aproape că îi închideau ochii încercănaţi, umflaţi de somn. Mă rugă să-i deschid fermoarul de la rochie, care îi căzu la picioare lăsînd-o goală. Nu purta niciodată lenjerie sub rochie. Alunecă, aproape clătinîndu-se, în pat sub cuvertura de mătase de culoarea tutunului şi se întinse suspinînd uşurată.

— Dezbracă-te! zise cu o voce şoptită. Vreau să fac dragoste cu tine... Te iubesc, Roy... Te iubesc...

Mă executai imediat scoţîndu-mi hainele. Mă urcai în pat lîngă ea şi dădui la o parte cuvertura de mătase. Corpul său gol îmi apăru în toată splendoarea. Karina era o femeie care trezea dorinţa! Şi încă cum!

Îi dezmierdai uşor sînii dar, cînd privirea îmi căzu pe faţa ei, văzui că adormise. Abandonai tentativa. Aveam impresia că mă culc cu o moartă. Ceea ce pentru un necrofil ar fi avut un farmec deosebit, mie îmi răcea ardoarea. Adormii lîngă ea.

Vise stranii îmi tulburară somnul. Mă vedeam pe scenă în grupul Karinei dominînd sutele de mii de oameni care se transformau apoi în rechini şi o porneau pe urma mea. Apoi mă vedeam pe fundul unui ocean cu ape şi peşti mari şi hămesiţi, care mişunau în jurul meu. Mă învîrteam ca un drac ca să scap de ei. Apoi apărură Paul

Berman, cu lănţişoarele sale de aur, unchiul Ronald, Rita şi Robbie, care mă urcară sus de tot, pe turnul din Viena. Rechinii pluteau prin văzduh fără să mai aibă nevoie de aripi. Deschisei ochii şi tresări.

Dimineaţa invadase camera. Cu capul greu şi gura cleioasă o privii pe Karina. Sforăia. Fără s-o mai trezesc, mă dusei la duş, apoi mă îmbrăcai.

Karina dormea atît de adînc încît n-am avut curajul să-i tulbur somnul. Avea nevoie de odihnă. Apoi ce aş fi putut să-i spun? Detest momentele de adio. Aşa că îi lăsai un mesaj scris cu săpunul pe oglinda din baie: „Eşti minunată, Karina! La revedere!" Eram tentat să adaug şi „te iubesc", dar n-am avut sufletul s-o mint. Petrecusem o seară originală, care-o voi uita niciodată. Încercam un sentiment de simpatie faţă de ea, căci îmi inspira o duioşie amestecată cu milă.

Cînd mă întoarsei, îmbrăcat, la mine, Robbie, în halat, îşi lua micul dejun. Îl salutai cu un aer dezinvolt, dar el nici nu-şi înclină capul.

— Ne-ai lăsat toată seara să ne învîrtim prin restaurantul ăla nenorocit de deasupra Vienei pînă cînd am simţit că mi se întorc maţele. A fost o glumă mai mult decît proastă.

Cînd Robbie renunţa la limbajul său stilat şi îmi făcea scandal în argou, însemna că era foarte supărat. Bîguii o scuză vagă. Tonul său deveni sarcastic.

— Ţi-ai petrecut noaptea în patul unei tîrfe care îşi schimbă bărbaţii cum îmi schimb eu ciorapii.

Era bine informat. Se vede că agenţii săi îi prezentaseră un raport amănunţit cu privire la activitatea mea nocturnă. Îmi venea să-i trîntesc un pumn în gură, dar mă abţinui. Era atît de furios încît dacă îl provocam era

în stare să mă facă să-mi culeg măselele de pe jos. Îi cunosc forţa.

Rita intră aranjată ca un manechin înainte de a urca pe podium.

— De ce vă certaţi?

— V-am făcut să mă aşteptaţi! Am făcut o greşeală de neiertat! Vă rog să mă iertaţi!

— Bine! Îţi acceptăm scuzele! Robbie, du-te să te schimbi! În douăzeci de minute plecăm la aeroport!

Un zîmbet ironic se desena pe obrajii ei.

— Încă o noutate! continuă Rita. Domnişoara Chris Lawrence ne va însoţi la Hong Kong. Şi dacă vreţi să ştiţi, are exact vîrsta mea.

VI

Boeing-ul survola Oceanul Indian, o întindere orbitoare de apă care reflecta incandescenţa soarelui. În salon aclimatizorul menţinea o atmosferă plăcută. Aromele îmi gîdilau simţurile olfactive.

Vechiul meu era îmbrobodit de jucătoarea de tenis. Îi prepara personal cocktailurile inventate de el, se învîrtea în jurul ei ca un cocoş în jurul găinii iar glumele lui o făceau să rîdă cu hohote. Fata asculta anecdotele puţin cam pipărate surizînd cu o modestie virginală care îi făcea persoana şi mai seducătoare.

Robbie, aşezat într-un fotoliu lîngă mine, urmărea cu ironie stăruinţele tatălui său. Se aplecă şi îmi şopti pe un ton persiflant:

— Bătrînul satir arde ca o torţă aprinsă la ambele capete.

Rita privea filosofic şi cu indulgenţă la zelul tatălui său.

Simţurile încinse ale acestuia nu-l împiedicau, totuşi, să-şi continue conversaţiile telefonice. Numai că evita să vorbească în prezenţa tinerei alese şi se retrăgea în cabinetul său de lucru. Prudenţa sa înnăscută nu-i dădea voie să-şi descopere bateriile în faţa unei necunoscute în stare să joace rolul unei spioane internaţionale sau al unei agente a unei multinaţionale rivale. Suspiciunile sale de om de afaceri avizat îl obligau să-şi ia toate măsurile de precauţie, să tatoneze terenul. Lipsa de vigilenţă putea să-l coste scump.

Chris era veselă, jucăuşă şi cochetă chiar şi faţă de Robbie, care o pusese cu botul pe labe prin frumuseţea şi aerul său superior. Era obişnuită cu complimentele iar rezerva vărului meu o intriga şi o irita. Şi mie îmi acorda atenţie, dar din politeţe.

Tinerele femei, toate superbe, care îl înconjurau pe unchiul Ronald, în calitate de secretare, experte, consiliere, agente de publicitate, ziariste, fotografe, se uitau pieziş la această intrusă care ameninţa să spargă echilibrul existent.

Dacă Boeing-ul nostru ar fi survolat Rusia europeană şi Siberia în linie dreaptă de la Viena la Hong Kong, distanţa ar fi fost redusă considerabil. Dar unchiul Ronald vorbea cu dispreţ de Hammer, miliardarul roşu şi apologet entuziast al sovieticilor care îi acordau, printre alte avantaje, privilegiul de a străbate cu avionul său spaţiul aerian rusesc. Aşa că Boeing-ul nostru trebuia să facă un mare ocol ca să ajungă la ultima colonie bri-

tanică din Asia şi mai multe escale — în Cipru, la Bahrein şi Rangoon — ca să-şi facă plinul.

Unchiul Ronald spunea cu convingere:

— Toţi aceşti linge-blide pe la sovietici îmi fac greaţă chiar dacă stau pe saci de aur, obţin avantaje importante, fac afaceri fabuloase şi sînt primiţi şi de preşedintele Uniunii Sovietice şi de cel al Statelor Unite...

Eram foarte impresionat de această călătorie, prima dealtfel, în Extremul Orient. Survolaserăm Arabia în plină noapte. India, însă, văzută de sus, la lumina zilei, mă decepţiona. Oraşe şi sate, furnicare umane, spaţii întinse pîrjolite de soare, turme pe care abia puteam să le disting, ce păreau covoare de muşchi, acopereau colinele. Rîurile aminteau de şerpi cu solzi strălucitori. Trecînd peste golful Thailandei am căutat cu binoclul să văd ambarcaţiunile încărcate de refugiaţi. Era o mulţime de vase, dar nu puteam să-mi dau seama de proveniența lor. Piloţii evitau cu grijă vasta limbă de pămînt a Vietnamului scăldată de Marea Chinei de Sud.

Robbie aţipise în fotoliul său. Rita răsfoia o revistă. Doar Chris privea cu lăcomie peisajul, împărtăşea interesul meu pentru coastele Vietnamului, care se profilau la orizont. Mă gîndeam la nenorociţii care trăiau sub asuprirea comunistă şi făceam comparaţie între mizeria lor şi bunăstarea occidentalilor. Îmi ziceam că naşterea nu este decît o chestiune de loterie. Să te naşti în universul sîngeros şi despotic al comuniştilor, indiferent de obedienţa lor, sau să vii pe lume într-o societate civilizată, bogată, plină de atracţii, aşa numita „societate de consum", este de la bun început o chestiune de şansă. Cui trebuie să-i mulţumeşti că te-ai născut francez, englez, american, italian, suedez sau chiar chinez şi japonez? Destinului părinţilor sau acestei „karma" care ne urmă-

reşte de la naştere pînă la mormînt? Viaţa este un blestemat de bordel. Am meditat asupra drumului ce mi se deschidea în faţă. Păcătosul meu de viitor mă indispune, cu atît mai mult cu cît nici eu nu ştiu ce surprize îmi rezervă.

L-am privit atent pe Robbie care moţăia în fotoliul său. Ştiu că stă pe o grămadă de bani. Dar la ce-i serveşte tot bănetul ăsta? Se zice că Dumnezeu îi protejează pe cei săraci : îi împiedică să facă păcate costisitoare şi le păstrează silueta zveltă. Mizeria nu te îngrăşă. Din cauza acestor gînduri eram cu moralul la pămînt. Ca să nu mă mai gîndesc, îmi îndreptai privirea spre Chris, care şedea în genunchi pe fotoliu ca să admire mai bine marea ce defila sub picioarele noastre.

Îi vedeam fundul mic, acoperit doar pe jumătate de fusta scurtă şi albă de jucătoare de tenis. De ce şi-o fi păstrat fustiţele de sport? O idee îmi trecu prin cap. Chris nu era decît o tîrfuliţă care purta, din calcul, aceleaşi fustiţe care îl aţîţaseră la nebunie pe unchiul Ronald. Din prudenţă nu-i acordam decît o minimă atenţie ca să nu-l indispun pe admiratorul ei.

Unchiul meu intră radios şi-l trezi brusc pe Robbie.

— Copiii mei, vreau să vă dau o veste fantastică! Am dispus organizarea unui turneu de tenis dotat cu un trofeu în aur masiv, mai impunător chiar decît cupa Davis.

În ce mă priveşte nu eram prea încîntat de cupa Davis care îmi amintea de un tort foarte ornamentat, aşezat cu capul în jos. Dar îmi păstrai cugetările pentru mine. Nimeni n-a regretat vreodată că şi-a ţinut gura. Unchiul Ronald o luă pe Chris de mînă.

— Acum, fiindcă mi-am terminat treburile, vreau să fac cu tine un tur de proprietar.

Chris sări din fotoliu cu graţia unei gazele.

— Te urmez cu mare plăcere, Ronald!

Ia te uită, deja se tutuiesc. Ieşiră. Unchiul meu părea un elev mort după o fată.

— Pun pariu că o va conduce direct în camera sa ca să-i demonstreze calităţile patului său rotund, trepidînd de vibraţii excitante, zise Robbie plictisit.

Rita izbucni în rîs.

— Bine că nu s-a aprins după o călăreaţă de circ! I-ar fi cumpărat un circ întreg sau ceva asemănător.

— Îi va oferi alt mijloc ca să poată să-şi valorifice talentele, fu de părere Robbie. Nu vrea să cumpere „World Wide Films"?

— Ca să obţii un rol îţi trebuie talent.

— N-are importanţă. Marion Davies parcă era o coadă de mătură, totuşi, Hearst a ridicat-o la rang de vedetă.

— Dar s-a făcut de rîs.

— Dragostea este în stare să distrugă echilibrul mental al celui mai înţelept dintre oameni! replică Robbie.

Maturitatea şi cinismul său mă uluiră.

Comandantul echipajului anunţă prin interfon:

— Ne apropiem de Hong Kong! În zece minute vom ateriza pe aeroportul Kai Tac. Vă rugăm să vă legaţi centurile!

Înainte de a sosi la Hong Kong unchiul Ronald făcu o declaraţie zdrobitoare anunţîndu-şi intenţia de a intensifica activitatea de construcţii în zona Wenchai, vechiul Pigalle ale Hong Kong-ului, şi de a transforma zona într-un centru comercial şi de locuinţe de mare lux. Miliardarul chinez Gordon Wu construise deja un zgîrienori de şaizeci de etaje prevăzut cu un restaurant turnant deasupra Wenchaiului. Apoi unchiul Ronald le spuse

euforic ziariştilor că este îndrăgostit de vila sa de la Causeway Bay şi că se simte fericit cînd multiplele ocupaţii şi interminabilele sale călătorii de afaceri îi oferă răgazul de a se bucura de grădiniţa minunată care îi înconjoară casa.

Reporterii care îl aştepatu la coborîrea din avion îl bombardară cu tot felul de întrebări şi îl orbeau cu flash-urile. Afişînd bună dispoziţie, unchiul Ronald dădea răspunsuri scurte şi spirituale.

Un Rolls blindat şi două limuzine englezeşti Bentley — doar ne aflam într-o colonie britanică — ne aşteptau supravegheate de şoferii lor, nişte chinezi robuşti.

În sfîrşit unchiul Ronald îşi făcu cunoscută intenţia de a participa la licitaţia internaţională a explorărilor petroliere începînd de la golful Chiwan pînă la zona economică specială stabilită de Den Siao Pin, care îşi propusese să deschidă economia chineză lumii occidentale. Chinezii, care reprezentau oficios Beijing-ul, îşi frecau mîinile încîntaţi de aceste declaraţii, care constituiau o propagandă de prim ordin pentru Hong Kong după plecarea englezilor. Urmat de reporterii, care îl bombardau cu flash-urile, unchiul Ronald se urcă în Rolls însoţit de Chris şi de Patrick McLauglin. Roobie, Rita şi cu mine ne făcurăm loc în cea de-a doua maşină.

Eram puţin mirat de cuvintele mieroase ale unchiului meu, după ce îi auzisem filipicele împotriva comuniştilor şi ale uneltelor lor. Robbie, care îl cunoştea mai bine decît mine, îmi aruncă o privire ironică.

— Nu lua în serios declaraţiile exuberante ale financiarilor. De cele mai multe ori ascund gînduri care contrazic cuvintele...

Hong Kong-ul nu-mi făcu o impresie prea grozavă. Speram să mă trezesc într-un oraş de un exotism debor-

dant, dar spre stupoarea mea mă aflam într-o metropolă care îţi amintea de un New York mai restrîns, cu numeroşi zgîrie-nori. Singura deosebire o reprezentau chinezii, care mişunau pe străzi ca miriadele de furnici. Reclamele şi firmele scrise, în majoritate în chinezeşte, mă dezorientară puţin, căci trebuie să mă uit în vitrină ca să-mi dau seama de ce este vorba. Albii erau foarte rari, în afară de turiştii care umblau în grupuri conduse de ghizi chinezi.

Puţin cîte puţin ambianţa începu să mă enerveze. Acest New York invadat de oameni îmbrăcaţi ca europenii, dar cu pielea galbenă, se transforma în coşmar. Eram vag familiarizat cu imaginile acestui oraş ciudat, publicate în cărţile de călătorii, în ghidurile turistice, în revistele ilustrate sau văzute la cinema. Citisem că la Hong Kong trăiau patru milioane de chinezi şi doar treizeci de mii de englezi. Cred, însă, că ultima cifră era exagerată deoarece europenii păreau de negăsit. Doar poliţiştii erau adevăraţi „bobbies" britanici, ceea ce mă liniştea puţin. Dar ce puteau face ei în această mare de galbeni care, după cum şi se părea, semănau toţi între ei.

Traversarăm străzile supraaglomerate din Kowloon, care prelungeau zona chinezească, peninsulă pe care şi-o păstraseră chinezii după instalarea englezilor în concesiunea de la Hong Kong. Ladder Street, Upper Lascar Road, Cat Street, inundate de baruri, de mici restaurante, de magazine cu mărfuri de categoria treia, pe care nimenl nu le-ar cumpăra în Europa sau în Statele Unite, în afara sărăntocilor din lumea a treia care caută mărfuri la preţuri accesibile, după punga lor. Pe mese întinse în plină stradă se vindeau tot felul de lucruri comestibile: cîrnaţi, orez, dulciuri, fructe, peşti, şerpi. Nu simţeam mirosurile deoarece aerul condiţionat din Bentley îmi

proteja nările izolîndu-le de mirosurile din afară. Am remarcat ceva: chinezii sînt oamenii foarte ciudaţi, tinerii par, foarte tineri iar bătrînii ramoliţi ca dracul. Nu vedeai indivizi între două vîrste. Am văzut şi cîteva fete drăguţe, eleve cu bluze albe şi fuste plisate, ca şi cîţiva băieţi, care aveau un farmec deosebit în ciuda ochilor lor migdalaţi.

Un ferry-boat ne transportă în adevăratul Hong-Kong. Kowloon-ul nu era decît vestibulul acestei insule acoperite de zgîrie-nori, bănci, magazine de lux, restaurante chinezeşti şi japoneze la preţuri inabordabile, chioşcuri de ziare şi, mai ales, boutique-uri atrăgătoare cu aparate electronice la preţuri uluitor de mici în comparaţie cu cele din Europa.

Cortegiul nostru avansa cu greu prin furnicarul de oameni şi de maşini — limuzine, camioane, autobuze, cărucioare şi chiar cîteva rikşe trase de oameni slabi, descărnaţi, dar care, sigur, ar putea să-i bată pe cei mai buni alergători de cursă lungă. Reclame luminoase, în continuă mişcare, se aprindeau în reprize acoperind edificiile cu un extravagant foc de artificii.

Cu toată curiozitatea mea faţă de tot ce vedeam în jur, observai că Rita, aşezată între mine şi Robbie, păstra tăcerea. Rece, impenetrabilă, urmărea trecerea miilor de pietoni care se încrucişau ignorîndu-se reciproc. Robbie avea o mină posomorîtă. Cred că era ciclotimic, încă un termen însuşit de la unchiul Charles, deoarece la el alternau perioadele de euforie, amabilitate, generozitate, cu stări depresive prelungite. Adeseori, aproape fără nici un motiv, îi brusca pe cei din serviciul nostru şi îi critica cu o vervă răutăcioasă pe cei din familie. Din fericire, aceste crize de neagră melancolie treceau repede. În schimb Rita putea să fie comparată cu un sfinx. Niciodată nu

puteai ghici ce se ascundea sub surîsul pe care îl afişa pe buze fără să-şi schimbe expresia. Capabilă de nebunii, să accepte capriciile prietenilor şi chiar să le încurajeze excentricităţile, niciodată nu puteai să ştii dacă în sufletul său nu-i dispreţuia. Să fie în atitudinea lor o reflectare a unei anumite psihoze moştenite de la strămoşi? Să fie răsfăţul a doi tineri care consideră că totul le este permis? Adesea mă întrebam dacă fraţii lor de la alte mame semănau cu ei. Ştiam că sînt destui, deoarece unchiul meu a fost de şase ori căsătorit şi divorţat, dar că nu păstra nici un contact cu ceilalţi copii. Rita şi Robbie, respectînd se pare un consemn sever, nu vorbeau niciodată de ceilalţi fraţi. Unchiul Ronald trimitea regulat cecuri soţiilor părăsite şi copiilor lor, chiar dacă averile pe care le aveau erau destul de mari. Doar uneia dintre ele, care reuşise să-i stoarcă o sumă mare de bani după un proces zgomotos de divorţ, nu-i trimitea decît o mie de dolari pe lună pentru întreţinerea copilului. Cu excepţia lui Robbie şi a Ritei, nici unul dintre aceste vlăstare nu avea voie, fără să fie chemat, să treacă pragul caselor sale.

Într-o zi am încercat să caut motivul pentru care mă invitase, pe mine, simplul văr al lui Robbie şi al Ritei, să-i însoţesc în această călătorie. Se spunea în taină că ar fi fost îndrăgostit nebuneşte de mama mea, sora lui vitregă, şi ar fi sedus-o profitînd de lipsa ei de experienţă. Familia, scandalizată de această legătură incestuoasă, o măritase repede pe mama cu tatăl meu. Dar eu mă îndoiesc că unchiul meu ar fi profitat de inocenţa mamei mele deoarece la vremea aceea ea ştia ce vroia şi n-ar fi cedat niciodată fratelui său vitreg, dacă nu i-ar fi împărtăşit semtimentele. Bănuiesc, chiar, că ea a fost capul răutăţilor.

Căsătoria dintre mama mea și tatăl meu se dovedise catastrofală. Născută Sunderland, lady Elisabeth Darnley nu iertase niciodată originea burgheză a soțului său care, în ciuda bogăției sale, era pentru ea un parvenit. „Parvenit" este un fel de a spune. Strămoșii săi, toți bancheri, își fondaseră banca încă din secolul XVIII. Și banca aceasta a fost prosperă pînă la recenta naționalizare.

Mama îi reproșa tatei pudoarea sa ridicolă, manierele sale depășite și mucegăite, ca și lipsa de înțelegere față de prietenii ei din înalta societate. Ea detesta zgîrcenia soacrei sale, care făcea crize de inimă de fiecare dată cînd Nina Ricci și Yves St. Laurent, Courrèges și Christian Dior îi trimiteau notele de plată. Ca să nu mai audă reproșurile care îi otrăveau viața, mama plătea din propriul buzunar toate cumpărăturile. Ajunsă la marginea răbdării, își părăsi soțul.

Un producător american, uluit de frumusețea ei, îi oferi un rol secundar într-un film oarecare. Prezența ei, electriză mulțimea. Datorită ei filmul, nu prea reușit, aduse milioane în seifurile studioului. Cariera sa cinematografică începuse. Adoptă pentru scenă numele de familie al mamei sale: Montgomery. Mama mea s-a măritat și a divorțat de cîteva ori. Legăturile sale matrimoniale durau o lună sau două, apoi își trimitea soțul la plimbare. Cu un cinism scuzat doar de frumusețea sa, declara ziariștilor extaziați de această performanță: „Dacă m-aș culca cu toți bărbații care îmi plac, fățarnicii ar zice că sînt o femeie destrăbălată. Ca să le închid gura mă mărit de fiecare dată cînd un bărbat îmi atîță libidou-ul. Dar cum preferințele mele sînt schimbătoare, divorțurile urmează în ritm accelerat. Este minunat să te culci cu un bărbat o săptămînă, două sau chiar trei.

Apoi ajungi la saturaţie. Cum nu fac parte din femeile care se agaţă ca nişte lipitori de bărbaţii lor din cauză că mediocritatea nu le permite să-şi găsească alt idiot, gata să se lege la cap căsătorindu-se, îmi reiau libertatea de fiecare dată cînd simt nevoia. Sincer, n-aş putea să vă spun de cîte ori am fost măritată. Mă trădează memoria. Într-o zi am să caut în agenda mea şi am să vă dezvălui „curriculum nuptiae".

Prin culise se şoptea că n-aş fi fiul tatălui meu Henri, ci fructul amorului interzis care-l unise pe Ronald Sunderland, marchiz de Beauclair, cu sora sa vitregă, Elisabeth Darnley.

Tatăl meu legitim a fost multă vreme urmărit de această fantomă a trecutului, cu atît mai mult cu cît nu-i semănam. „La cap e leit maică-sa, comentau cu acreală damele din Parc Monceau. Nici o asemănare cu Courtenay. Sărmanul Henri, ar fi meritat o nevastă mai bună".

Cînd mama mea părăsi definitiv casa conjugală luîndu-şi doar propriile bijuterii şi blănurile scumpe, bunica jubila de bucurie. Părea o bătrînă vrăjitoare care îşi lua zborul pe coada de mătură. În schimb tata a plîns în tăcere luni de zile. La bancă îşi păstra faţa imobilă, dar cum se întorcea acasă izbucnea în plîns. Şi plîngea pînă a doua zi dimineaţa, cînd îşi refăcea figura pentru a se prezenta demn şi tare în faţa colaboratorilor şi clienţilor.

Alice îl salvă de la melancolia cronică. Veselă, jucăuşă, transparentă ca un cristal, îl vindecă de disperarea, care ar fi putut să-l ducă la nebunie.

Uneori tata mă privea lung. Se întreba, oare, dacă sînt fiul său sau bastardul rudei sale? Dar cei trei actori ai acestei enigme aveau gura cusută. Bănuiesc că tata

mă accepta fiindcă îi aminteam de Elisabeth, visul vieţii sale. Mă iubea în felul său. Vreau să spun că mă trata dur. Oare mă pedepsea fiindcă nu era sigur că sînt fiul său? Sau aplica concepţia sa educativă foarte severă? N-am să ştiu niciodată. Atribuiam zgîrceniei din familie subsidiile parcimonioase pe care mi le acorda şi caracterului său închis răceala cu care mă trata.

Alice nu-i născuse copii. Apariţia pe lume a unui nou Courtenay poate că ar fi dezlegat enigma. Tata poate că i-ar fi arătat o anumită preferinţă, l-ar fi răsfăţat, i-ar fi dat mai mulţi bani. Dar acestea sînt doar supoziţii.

Singura chestiune care mă tortura era indiferenţa mamei faţă de mine. Trimiţîndu-mi jucării foarte scumpe îşi închipuia că se achită de îndatorirea de mamă. După întîlnirea noastră la Danieli am înţeles adevărul.

Deocamdată şedeam în două luntri. De o parte tata, dur, politicos, arogant, iar de cealaltă mama, care părea că a uitat de existenţa mea. O situaţie care mă făcea să vărs. Trăiam într-o lume enorm de bogată. Dispuneam de toate avantajele, de toate privilegiile... Şi, totuşi, eram un copil nenorocit...

Traversarăm insula Hong Kong de la nord la sud şi ne oprirăm în faţa grilajului aurit al unei grădini atît de frumoase, atît de bine amenajate, atît de îngrijite, încît părea ireală. Fîntînile strălucitoare aruncau gheizere de argint topit în cer. Pe colina din spatele nostru erau vile ascunse printre arborii tropicali, ferige uriaşe, boschete de trandafiri şi magnolii.

Palmieri, cocotieri şi o mare de orhidee în culori şi forme de o frumuseţe stranie creşteau în jurul vilei chi-

nezeşti a unchiului Ronald. Joasă, dar foarte întinsă, ar fi putut să adăpostească o sută de invitaţi.

În faţa casei, o terasă vastă domina Repulse Bay, un golf magnific în care se lăgănau leneş yachturile, vedetele rapide şi unde amatorii de schi acvatic făceau demonstraţii spectaculoase. Vile împodobite cu coloane albe sau roşii, înconjurate de peluze verzi, se întindeau de-a lungul malului înflorit. Servitori în livrele îi serveau pe invitaţii care şedeau sub pergolele de trandafiri.

— Aici este aşa-zisul paradis al miliardarilor, îmi explică Robbie pe un ton indiferent. Kowloon-ul şi mulţimea sa de nenorociţi, Wanchai-ul şi turmele sale de prostituiate sînt departe, foarte departe de aici. La celălalt capăt al lumii. Distanţa dintre săraci şi bogaţi este mai mare decît distanţa dintre pămînt şi lună.

Vorbea cu un aer dispreţuitor. Dar nu puteam să-mi dau seama dacă îi dispreţuia pe cei din Kowloon sau pe miliardarii din Repulse Bay.

O masă pentru treizeci de persoane încărcată de argintărie, de porţelanuri de o fineţe extremă, de lumînări aprinse şi de flori îl aştepta pe unchiul Ronald şi pe invitaţii săi. În spatele fiecărui scaun stătea cîte un chelner în alb cu şerveţelul pe braţ.

O orchestră plasată lîngă un boschet de trnadafiri începu să cînte în surdină o muzică de dans care amintea de anii cincizeci. Sute de lampioane chinezeşti, rotunde ca nişte bostani şi multicolore, dădeau grădinii un aspect feeric.

Unchiul Ronald îşi privi ceasul brăţară.

— Este ora opt ! constată cu voce liniştită.

În clipa aceea se auziră pneurile maşinilor care opreau în faţa intrării. Unchiul îi primea personal pe invitaţi, onoare deosebită pe care o acorda doar unor înalte per-

sonaje, englezi şi chinezi, cu care avea relaţii de afaceri sau unor prieteni foarte sus puşi. Toţi domnii galbeni, firavi şi mărunţi, purtau cravate albe şi fracuri, cu excepţia unui individ vînjos, pe a cărui faţă era întipărit un surîs îngheţat, profesional. Severitatea costumului său negru croit fără gust era accentuată de o cravată neagră, largă ca un plastron.

Individul era un personaj foarte important în Hong Kong, colonie ajunsă în amurgul dominaţiei britanice. Domnul Kuang, directorul agenţiei oficiale de presă chineze „China Nouă", juca sub paravanul acestei agenţii rolul de reprezentant al Republicii Populare Chineze. El era acela care dădea vizele de intrare în vechiul imperiu al Soarelui Răsare, devenit cea mai mare ţară comunistă în Sud-estul asiatic.

— Agenţia noastră, domnule Sunderland, zise el, urmăreşte cu mult interes dorinţa dumneavoastră de a obţine o concesionare a petrolului. Sperăm că reuşita dumneavoastră va fi totală.

Unchiul Ronald se înclină cu politeţe.

— Vă mulţumesc pentru urările dumneavoastră!

Doamnele, delicate, fine, cu feţe surîzătoare, perfect machiate, purtau rochii create de mari croitori francezi. În schimb etalau cu discreţie bijuterii a căror modestie contrasta cu somptuozitatea toaletelor lor. După ce Madame Thatcher, de acord cu Den Sioa Pen, anunţase oficial că Hong Kong-ul va fi retrocedat Chinei Populare şi că administraţia sa va fi asigurată de funcţionari trimişi de Beijing, aceste doamne şi-au ascuns fabuloasele bijuterii în seifurile băncilor sau le-au expediat pe ascuns în Elveţia, Statele Unite sau Franţa.

Dincul debută cu icre negre și șampanie, apoi urmară mîncăruri alese care ar fi făcut cinste la Maxim's sau la Père Bise.

Conversațiile abordau banalități mondene, se vorbea de ultimul festival al artelor din Asia, despre ultimele filme turnate de domnul Kim Fŭ Wong și despre cîștigătorii curselor de cai din ajun. Apoi discuțiile alunecară spre politică și se axară, în sfîrșit, pe viitorul Hong Kong-ului.

Toți miliardarii adunați în jurul mesei strălucitoare a unchiului Ronald se întreceau în a lăuda realizările epocale ale Chinei comuniste, fericita evoluție politică și economică imprimată de Den Siao Pen și avîntul fantastic pe care Hong Kong-ul îl va cunoaște după 1997. Domnul Kuang îi asculta cu un zîmbet enigmatic în colțul stîng al gurii închise. Privirea i se cernea printre pleoapele închise pe jumătate și trezea fiori comesenilor, care se întrebau ce se urzea sub fruntea acestui om care se desfăta vizibil văzînd groaza de pe fețele comesenilor săi. Omul acesta era atît de antipatic încît îmi trezea instincte sadice. Citeam în ochii lui plăcerea unei pisici care se distra cu un șoarece aproape paralizat de groază. Că și printre bogătași sînt unii care afișează un atașament sincer față de ideile comuniste, nu mai miră pe nimeni. Naivii mișună în această lume atinsă de nebunie, în care contradicțiile se înfruntă în mod liber.

Domnul Wu, mare constructor și rival al unchiului meu, îi spuse o întrebare aparent anodină:

— Concesiunile petroliere vă interesează mai mult decît lucrările de amenajare a Wanchai-ului?

Unchiul surîse cu bonomie.

— Ah, nu! Țin mult la această reconstrucție! Deja am băgat cîteva miliarde în afacerea asta. Acum mi-ar

fi greu să dau înapoi. Pe deasupra, am încredere în viitorul Hong Kong-ului.

Robbie, așezat în dreapta mea, îmi șopti :

— A aruncat momeala ! Lansată foarte abil ! Să vezi ce va urma.

Stînjeneala provocată de prezența domnului Kuang nu se risipi decît după plecarea sa. El se retrase primul cum se și cade unui înalt demnitar al Republicii Chineze. Sub lustrul politeții oaspeții unchiului meu se priveau cu suspiciune. Nici unul nu știa ce se ascunde sub fruntea interlocutorului său. Chinezii, șireți prin definiție, făceau un joc foarte periculos.

— Sînt sigur că China continentală și coastele sale maritime ascund zăcăminte fabuloase de petrol.

Comesenii îl ascultau cu atenție politicoasă înclinîndu-și capul în semn de aprobare. Dar toți, fără nici o excepție, își spărgeau capetele ca să afle adevăratele intenții. Petroliștii, care începuseră bătălia pentru noile concesiuni, nu se simțeau deloc în largul lor.

După miezul nopții serata se termină și invitații se retrăseră, după ce îl invitară pe unchiul Ronald la recepția oferită în onoarea sa. Era un schimb de amabilitate strict respectat de ceremonialul chinezesc.

Eram atît de uluit de declarațiile unchiului meu, încît îndrăznii să-l întreb :

— Unchiule, sînteți într-adevăr, hotărît să vă lansați în prospectarea și exploatarea petrolului chinezesc ? Dumneavoastră, care l-ați condamnat pe Hammer și pe cei de-o teapă cu el ?

Mă privi amuzat :

— Ăsta-i cel mai bun compliment pe care mi l-ai făcut. Înseamnă că am mințit cu atîta artă și cu atîta siguranță încît mi-am înșelat auditorii. Și nu-mi mai

spune „unchiule" ! Este prea rece, prea oficial ! Pentru copiiii mei şi pentru cei apropiaţi sînt Ronald !

A doua zi, la micul dejun, Norton, majordomul englez, aduse pe o tavă corespondenţa particulară, ziarele şi o duzină de invitaţii, cu marginile aurite, la dineuri, la „cocktails parties", la banchetele organizate la Jockey-Club sau la Royal Hong Kong Yacht Club.

În timp ce unchiul Ronald desfăcea scrisorile, Rita apucă un ziar la întîmplare, îl deschise şi îşi aruncă ochii pe un articol care îi trezi interesul. La început ezită, apoi mi-l întinse.

— Citeşte ! zise cu o voce incoloră.

Titlul scris cu litere mari îmi tăie suflarea. Era pentru mine o lovitură foarte grea. „Scandal monden la Monte Carlo. Contele Trionto, un nume cunoscut în înalta societate, a fost arestat pentru introducerea în circulaţie a unor cecuri fără acoperire şi pentru abuz de încredre".

Emoţiile mă sufocau. Mă gîndeam la Lucia şi la situaţia ei după această catastrofă care îi lovise familia. Acum era repudiată de prieteni. De acum va suferi şi va cunoaşte chinurile sărăciei. Oare mama ei va fi în stare să ţină cîrma? Au părinţii ei mijloace s-o ajute? Trebuie să intervin ca s-o salvez?

Robbie remarcă tulburarea mea.

— Ce-i cu tine?

Rita îmi luă ziarul din mîna care tremura şi i-l dădu lui Robbie. Acesta, după ce parcurse articolul, dădu din umeri fără să pară surprins.

— Mă aşteptam la asta ! zise. Mă aşteptam.

— Trebuie să zbor ca s-o ajut ! exclamai.

Ronald observă agitaţia mea. În ciuda împotrivirii mele, Rita îl puse la curent cu afacerea.

— Roy este nebun ! Vrea să se bată cu morile de vînt ! Ce-ai putea să faci pentru el?

Unchiul mă privi cu bunăvoinţă.

— Mila ta faţă de fata asta mă emoţionează. Dar e ridicol să faci pe cavalerul fără teamă şi reproş care zboară să-şi salveze dulcineea. Fii realist ! Ca să-ţi fac plăcere am să-i trimit un cec mamei sale. Dar pentru tine capitolul acesta este închis. Închis definitiv.

Apoi se ridică şi intră în casă.

— Marile familii care îşi pierd averea ar trebui să se facă uitate. Mafia celor bogaţi este puternică şi crudă, zise Robbie. Pentru ei, cei săraci, chiar şi cei din lumea lor, sînt nişte paria. Îi acceptă uneori cum erau acceptaţi pe timpuri bufonii de la Curte. Bogaţii trăiesc între ei, fac afaceri împreună, se căsătoresc între ei. Poate că într-o zi te vei căsători cu Rita. Chiar dacă se urăsc, toţi aleargă după un singur scop : banii. Şi sînt solidari cînd este vorba să lupte împotriva duşmanului comun : omul sărac.

Robbie era bine informat. Apoi continuă cu o voce egală :

— Săracii care pătrund în lumea celor bogaţi plătesc pînă la urmă oasele sparte. Moştenitoarele bogate îi acceptă uneori în paturile lor — dacă sînt foarte frumoşi — şi merg chiar în faţa altarului la braţul lor. Dar mai devreme sau mai tîrziu se plictisesc, deoarece în străfundurile sufletului îi disprețuiesc pe cei săraci, îi consideră intruşi. Căsătoriţi sau nu, ei nu sînt decît nişte peşti, toleraţi pentru calităţile lor de masculi. Din cînd în cînd li se scoate pe nas originea umilă. Mai sînt şi săraci care devin bogaţi. Dar aceştia „nouveaux riches" nu sînt niciodată admişi în cluburile bogătaşilor din tată în fiu. Odată unchiul Charles mi-a vorbit de familia Astor care

în secolul XIX a amenajat în hotelul său magnific de pe Fifth Avenue o sală de bal în care puteau intra doar patru sute de persoane, elita New York-ului. Această selecţie severă a dobîndit autoritate de lege nescrisă, dar cu atît mai imperativă. Şi această tradiţie se menţine pînă în zilele noastre.

Cuvintele acestea nu făceau decît să-mi mărească şi mai mult amărăciunea. Probabil că Lucia va fi silită să-şi cîştige existenţa acceptînd servicii umilitoare. Sau va deveni o întreţinută. Una dintre acele aventuriere care frecventează marile hoteluri şi cazinouri.

Ronald reveni la masa noastră. Rîdea cu gura pînă la urechi.

— Cîţiva antreprenori mi-au făcut propuneri să le vînd şantierele mele din Wanchai. Telefonul sună fără încetare. Ei nici nu-şi închipuie că, în realitate, vreau să scap de toate bunurile mobile şi imobile din Hong Kong. Căci Hong Kong-ul este o lume pe ducă. În 1997 vom asista la înmormîntarea sa.

Apeluri telefonice din Paris, Los Angeles, New York şi Pretoria ne întrerupseră convorbirea.

— Copii, pînă la dejun mergeţi şi vă plimbaţi. Rita, fă un tur pînă la golf şi arată-i lui Roy minunile de la Repulse Bay. Să vă uitaţi bine căci în curînd paradisul acesta nu va mai fi al nostru. Nu mă bucură că va trebui să-l părăsesc, fiindcă îl ador, dar mai bine să-i primesc contravaloarea în dolari sunători decît să fiu anunţat că sînt expropriat fără despăgubiri. Vreau să lichidez totul pe insula asta blestemată... Dacă vă veţi hotărî să daţi o raită prin oraş — cunosc interesul Ritei pentru magazine — să nu vă îndepărtaţi de însoţitorii voştri. Aici răpirile sînt la modă. Wong, producătorul de filme pe

care l-aţi văzut aseară, a plătit sume fabuloase pentru copiii săi răpiţi, unul cîte unul, de către gangsteri.

Norton întră în urma unui croitor chinez care nu mai contenea cu temenele.

Ronald îi porunci :

— Luaţi măsurile acestor domni tineri şi faceţi-le cîte o duzină de costume albe, fiecăruia, să fie gata mîine dimineaţa !

Croitorul se înclină adînc.

— Aici, la Hong Kong, continuă unchiul meu, căldura este atît de umedă încît trebuie să-ţi schimbă cămaşa şi costumul cel puţin de două sau trei ori pe zi. Şi să nu uitaţi că la prînz Sir Neville ne aşteaptă la dejun, la Yacht Club ! Roy, dacă ai chef să cumperi ceva, nu te sfii ! Secretarul care vă va însoţi, va plăti totul. Dealtfel ai şi tu cartea ta de credit.

Pluteam de o oră la bordul unei vedete rapide care mergea de-a lungul coastei fermecătoare de la Repulse Bay. Ne-am încrucişat cu vase cu pînze, cu yachturi, cu caramarane şi trimarane, cu veliere de concurs extrem de rapide, ale căror echipaje se adunau pe partea de unde sufla vîntul ca să contrabalanseze înclinaţia vasului.

— Aţi observat că Ronald nu se mai desparte de Chris? zise Rita.

— Trei zile o să fie nebun după ea iar în cea de-a patra o să-i uite şi numele, răspunse Robbie cu indiferenţă.

Goana vertiginoasă a vedetei, care îmi dădea frisoane de plăcere, o plictisea pe Rita.

— Hai să facem o plimbare cu maşina, zise ea. Să arătăm lui Roy oraşul. Marea e aceeaşi la Repulse Bey ca şi la Saint Tropez, la Palm Beach sau la Viareggio. Doar decorul terestru prezintă unele variaţii..

Lăsarăm cele două mașini, a noastră și a însoțitorilor, într-un garaj în care șoferii au găsit cu greu locuri libere și pornirăm imediat pe stradă, atrași de spectacolul său dezordonat. Îi vedeam de aproape pe vînzătorii de șerpi vii, cărora le scoteau pielea înainte de a-i vinde, pe dentiștii care lucrau sub cerul liber, pe femeile bătrîne de cînd lumea care găteau pe tăciuni lipii, broaște și fripturi de cîine. Mă uitam la tejghelele încărcate de vinuri, de haine, de tot felul de rădăcini, de elixiruri cu puteri miraculoase, de băuturi răcoritoare, de rulouri de hîrtie pictată ca și de tot felul de articole electronice, în cea mai mare parte uzate.

Afișe uriașe anunțau ultimul film „kung-fu" ca și superp oducții americane. La chioșcuri ziarele anunțau cumpărarea de către unchiul Ronald a societăților „World Wide Films" și „International Investment Corporation". Wall-Street-ul reacționase deja înregistrînd creșteri spectaculoase la acțiunile Sunderland.

— M-ar tenta să fiu producător de filme, zise Rita.

Robbie îi răspunse zeflemist :

— Cu banii lui Ronald au să-ți dea și premiul Oscar !

Reacțiile acestor doi ineri mă uimeau. Evident, se iubeau, dar în același timp își lansau săgeți înveninate care depășeau limitele tachinării. Ce se ascundea sub aceste conflicte latente ?

Robbie cumpără toate ziarele americane, nemțești și italiene care comentau trecerea societății „World Wide Films" în mîinile lui Ronald. Unii corespondenți din Los Angeles își puneau întrebarea dacă studiourile sub noua conducere vor combate simpatiile prosovietice și colaborarea cu cinematografia rusă inaugurată de Ted Turner, destul de nou la MGM. Se făceau supoziții cu

privire la studiourile „World Wide Films" sau orientarea lui Ronald Sunderland și la influența lor în lumea de la Hollywood.

Robbie ne citea cu vocea tare pasajele mai interesante în timp ce noi înaintam cu pași mărunți prin marea de oameni.

— Cred că David Cummings turbează! zise Rita. Ronald i-a jucat o festă pe care n-o va uita niciodată!

Deodată apăru în fața noastră un tip tînăr, neras, murdar, cu blugi și o vestă peticită de piele. Singurul său bagaj era o chitară pe umăr. Adidașii săi vechi de o mie de ani și trupul îi miroseau a sudoare rîncedă care îți producea greață. În calitatea mea de vechi „skunk" eram obișnuit să înghit fără nici o jenă mirosurile cele mai puturoase. Ne oprirăm în fața acestui individ care ne tăiase calea. Rita făcu o mutră dispreţuitoare și își duse batista parfumată la nas.

— Frumoasa și delicata mea soră vitregă cu mirosul atît de fin, zise individul zîmbind prietenește.

— Soră vitregă?! exclamai uluit.

Robbie zise cu milă:

— Roy, să ți-l prezint pe Red, vărul tău. Nu-i așa că are un aspect strălucit?

Red replică ironic:

— Citeai articole cu privire la ultima achiziție a tatălui tău...

— Este și al tău. Vrei, nu vrei, îi porți numele.

— Crede-mă că nu mă mîndresc cu asta. Puțin îmi pasă de miliardele sale! Cînd va muri, va trebui să se mulțumească cu o groapă de doi metri pătrați într-un cimitir ca oricare dintre muritori. Chiar dacă îl închid într-un sicriu de argint tot o să-l mănînce viermii.

— Filosofia ta m-ar amuza dacă n-aș fi conștient de absurditatea ei, zise Robie cu ironie.

— Absurdă? De ce absurdă? Și eu mă plimb ca și voi, prin Hong Kong. Respir același aer, privesc aceleași peisaje, trec pe lîngă aceeași chinezi! Ce mi-ar mai trebui? Mă odihnesc ca și voi noaptea și mă trezesc dimineața proapsăt și bine dispus, mănînc cu poftă. Cînd am nevoie de bani cînt acompaniindu-mă la ghitară. Mi se aruncă cîțiva bani cu care îmi cumpăr ce am nevoie. Este adevărat că nu stau la hotelul „Mandarin" și nici în vreuna din vilele care se înșiră pe Repulse Bay. În schimb sînt fericit. Nu mă tem că îmi voi pierde bogățiile deoarece nu am nimic de valoare la mine. Nu sînt nici țintă pentru teroriști și kidnapperi. Deci nu mă roade grija că mi s-ar putea fura milioanele pe care nu le am. Nu sufăr de boala care vă roade pe voi, bogații, zi de zi. Nu sînt nici blazat deoarece mă zbat mereu ca să-mi cîștig pîinea de toate zilele. Voi nu doriți nimic fiindcă totul zace la picioarele voastre. Sînteți sufocați de monotonia existenței. În afară de dolari, de franci, de lire sterline, de mașini, de acțiuni, de zgîrie-nori, mai sînt și flori, mai e cerul albastru, mai sînt fluturi. Este mult mai plăcut să te plimbi printr-o pădure, pe malul unui lac sau pe malul mării, visînd la toate și la nimic, decît să te cocoșezi în fața unui birou ore întregi ca să găsești un mijloc de a înmulți banii sau să urmărești cu teamă în suflet operațiunile de bancă, să aștepți cu groază loviturile adversarilor, crizele economice internaționale. Să-ți construiești un imperiu financiar? La ce bun? Viața mea este o vacanță fără sfîrșit. Toate fanteziile îmi sînt permise. Îmi place să vagabondez, îmi plac aventurile, să agăț femei fără urmări, lenea... Îndeosebi lenea!...

Red se opri istovit de tirada sa. Apoi ne salută vesel atingîndu-şi cu degetul fruntea bronzată şi se pierdu în mulţime. Eram uimit de lipsa sa de preocupări, de dispreţul său faţă de bani şi faţă de convenţiile care ne conduc.

— Un ratat! exclamă Robbie. La moartea lui Ronald n-o să uite să-şi pretindă partea de moştenire. Dezinteresul său se va opri acolo.

— Ronald îl detestă, adăugă Rita. Nu-i dă decît un ajutor de o mie de dolari pe lună. Nu merită nici atît!

Vocea ei sună răutăcios. O trăsătură de caracter care părea că îi este străină...

Yacht Clubul plutitor era o vastă construcţie originală, de culoare roşie purpurie, împodobită cu sculpturi aurite chinezeşti. Înainte de a deveni un cerc închis, cel mai elegant şi mai exclusivist din Hong Kong, fusese un bordel de mare lux. La Yacht Club chiar şi miliardarii chinezi aveau cu greu acces. Clubul era un vestigiu depăşit al colonialismului britanic în faza sa de dezagregare. În timpul splendorii sale era deajuns o singură bilă neagră ca să nu mai fii admis printre membri. Numai chinezii înnobilaţi de Majestatea Sa britanică erau admişi în această Sfîntă a sfintelor.

Ca să intri în club trebuia să ai Cartea de membru. Dar cînd am spus că am fost invitaţi de Sir Nevville, şeful de sală ne conduse personal la o masă plasată lîngă o fereastră deschisă spre mare. Mii de sampanguri, lipite unele de altele ca iercle, stăteau nemişcate pe apă. Aceste luntri fragile şi murdare serveau de adăpost refugiaţilor chinezi care nu primiseră permisiunea de a debarca la Hong Kong şi nici dreptul de rezidenţă. Restaurantul era aproape plin. Acesta era singurul colţişor unde albii se puteau întîlni, fără ca să fie înghiţiţi de mulţimea de chinezi.

Sir Neville, fost guvernator al Hong Kong-ului, acum în retragere, ne primi cu politeţea aleasă a unui aristocrat englez de şcoală veche. Unchiul Ronald, de data asta fără Chris, şedea în dreapta sa.

— Presupun că după ce vă veţi retrage din activitate, o să vă instalaţi la Londra sau în frumoasa dumnavoastră reşedinţă din Sussex, zise unchiul în timp ce chelnerul aşeza pe masă mîncăruri tipic englezeşti.

— Dragă Ronald, nu pot să mă despart de acest oraş. Hong Kong-ul mi-a intrat în sînge. E ca şi cum m-aş fi născut aici.

— Şi ce veţi face după ce chinezii vor prelua puterea?

Sir Neville dădu din umeri.

— Nici chiar aşa! Dar nu cred că am să trăiesc pînă în 1997. Am deja şaizeci şi şapte de ani... Să schimbăm subiectul. Nu-mi place să mă gîndesc la asta. Mă străduiesc să nu mă gîndesc la viitorul acesta urît şi respingător. Mă liniştesc, însă, întîlnirile cu vechii prieteni! Nu mai am impresia că sînt singur şi părăsit de toţi. Nu mă voi întoarce în Anglia fiindcă acolo nu mă mai aşteaptă nimeni. După ce ai petrecut treizeci de ani la Hong Kong vechile cunoştinţe din metropolă sfîrşesc prin a uita chiar că exişti. Soţia, copiii, mi-au murit. Şi nu mai sînt la vîrsta la care să înnod alte legături. Nu mai sînt, dragă Ronald, decît un cadavru viu. Sau, dacă vrei, un condamnat la moarte amînat. Cînd o să ne mai revedem?

— Aş fi foarte fericit să vă revăd! Dar într-o zi sau două trebuie să plec din Hong Kong.

Aveam impresia că făceau un schimb de replici ca două automate care, afundate în gîndurile lor, urmăreau fără interes un dialog aproape artificial. Sir Neville trăia în trecut pe cînd Ronald era chinuit de viitor. Părea

preocupat. În timpul dejunului primise telefoane de la agenţii săi din New York, Paris şi Londra.

Fără să vreau, gîndurile îmi zburară la Red şi la viaţa sa lipsită de orice grijă.

— Am senzaţia că te preocupă ceva, Ronald, zise gazda noastră.

— Am fost anunţat că acţiunile mele cresc vertiginos.

Posomoreala lui Ronald nu scăpă spiritului lui Sir Neville.

— Creşterea aceasta ar trebui să te bucure. Înseamnă că societăţile tale sînt în plină ascensiune.

— Sau că sînt indivizi care cumpără în secret acţiunile mele ca să devină majoritari în unele din consiliile de administraţie şi să-mi impună legile lor. Am rivali care vor să mă lase fără multinaţionalele care le aţîţă poftele. Dar ei uită că sînt un luptător încăpăţînat.

Sir Neville îşi strînse mîinile cu admiraţie.

— Dacă aţi şti cît de mult vă invidiez! Aveţi probleme de rezolvat, afaceri care vă complică viaţa, dar vă dau un sens, n timp ce eu n-am nimic de făcut. Vagabondez fără nici o ţintă pe străzile pline de necunoscuţi, mănînc de unul singur, seara răsfoiesc ziarele, apoi mă culc sperînd să mor în timpul somnului, ca să nu mai suport corvoada zilei de mîine şi singurătatea care mă apasă ca o greutate de plumb.

Contradicţiile umane m-au intrigat totdeauna. În timp ce Red se bucură că este liber, Sir Neville ura vacanţa sa fără de sfîrşit. Să fie vîrsta cea care îi desparte atît de mult pe cei doi? Bătrînii nu au ce face cu libertatea lor. Această constatare adînceşte aversiunea noastră împotriva bătrîneţii. Eu n-am să devin unul dintre aceşti ramoliţi care abia îşi tîrăsc picioarele şi privesc cu tristeţe la tot ce se petrece în jur. Este adevărat că

bogăţia are o influenţă considerabilă şi în acest domeniu. Miliardarii, chiar şi cei care au trecut de o sută de ani, au totdeauna în jurul lor o haită de linguşitori. Se găsesc mereu fete tinere şi frumoase gata să încerce să le trezească senzualitatea. Medicii se întrec între ei să le prelungească viaţa şi plăcerea de a trăi.

Bogaţii nu sînt niciodată singuri. Dacă îşi aleg solitudinea, ca Edward Hughes, aceasta fiindcă o vor ei. Sir Neville nu este decît un pensionar afundat pînă la gît în mediocritatea poziţiei sale.

Acum cîţiva ani mă aflam cu părinţii la Deauville. Asistam la un meci de polo, Trebuie să vă spun că ador meciurile de polo şi că visul meu este să-l depăşesc pe Porfirio Rubirosa. Lîngă masa noastră era o masă ocupată de o pereche de tineri : o fată superfrumoasă şi un băiat superb, un student care, ca să cîştige nişte bani, se angajase la salvamar şi umbla pe plajă scrutînd marea în căutare de înotători ameninţaţi de înec. Fata părea teribil de îndrăgostită iar tînărul se uita la ea ca la cea de-a opta minune a lumii. Cred că îşi cheltuise toţi banii ca să-i rezerve o masă din cele mai scumpe, în loc să-i cumpere două bilete la tribună, unde preţurile sînt mai accesibile.

Un chelner se apropie de fată, îi şopti ceva la ureche, apoi îi arătă cu mîna un bătrîn îmbrăcat elegant, cu un monoclu aurit, care îşi sorbea şampania în compania a trei domni în vîrstă şi a doi tineri care, după atitudinea lor respectuoasă, păreau să fie ori secretari, ori din garda personală. Fata ezită un moment, îmbi jenată, apoi, fără să ţină seama de consternarea partenerului său, se scuză şi se duse dezinvoltă la tipul cu monoclu.

— Ce spectacol scabros ! zise acru Alice. Cine e ramolitul ăsta care agaţă fete?

Tata aruncă spre bătrîn o privire de cunoscător :

— Face vreo cinci miliarde de dolari, asta îi explică „sex appeal-ul".

— Şi bietul băiat? întrebă Alice cu milă.

— Mîine dimineaţă va găsi pe plajă o altă fată. Pun pariu că n-ar rezista nici la chemarea unei dame mai răscoapte dar cu degetele pline de diamante.

După scena aceasta iluziile mele cu privire la dragoste se mai risipiră...

La ieşirea din club Ronald refuză să răspundă la întrebările ziariştilor care se înghesuiau în jurul lui ca lăcustele în jurul unui arbust înverzit.

— Se pare că se pregătesc mari evenimente financiare?

— Se aude că aţi început negocieri secrete cu un grup de constructori şi de bănci de investiţii din Hong Iong?

— Se vorbeşte de cîteva miliarde de dolari americani?

— Vreţi să acaparaţi concesiunile petroliere ale Chinei comuniste?

— Fără comentarii! răspundea unchiul meu.

Îi salută cu mîna pe ziarişti apoi se vîrî în Rolls-ul său făcîndu-ne semn să-l urmăm. Imediat ce maşina se puse în mişcare, Robbie îl întrebă intrigat :

— Nu sînt premature zvonurile care se aud în legătură cu negocierile acestea? Cumpărătorii nu vor fi tentaţi să ofere preţuri sub valoarea reală a investiţiilor?

— Nu! Toată lumea ştie că nu vînd presat de nevoie. Am declarat că sînt gata să declanşez o campanie monstruoasă de construcţii la Wachai, ceea ce l-a alarmat pe Gordon Woo care vrea să pună laba pe cartierul acesta. El şi asociaţii săi vor semna foarte repede un acord cu mine. Este o chestiune de ore. Să ştii, Robbie, că îmi aşez pionii în aşa fel încît să-mi asigur o poziţie tare. Vînzarea are

două scopuri : să scap de Hong Kong şi să fac rost de bani în acţiunea forţată împotriva „Petrolex-ului". Cummings va încerca o contraofensivă. El crede că prin cumpărarea societăţii „Internaţional Investment Corporation" am rămas fără bani lichizi. Dar se înşeală şi greşeala aceasta îl va costa scump. Foarte scump !

Cînd am ajuns acasă, la vilă, am avut surpriza să dăm peste un „garden-party" neprevăzut, organizat de Chris. Se răzbuna, probabil, pe Ronald fiindcă n-o luase la Yacht Club. Dar Sir Clive, un moralist foarte sever, nu l-ar fi privit cu ochi buni pe unchiul meu dacă ar fi intrat în club la braţ cu o păpuşă, ce nu reprezenta decît o atracţie trecătoare.

Chris invitase cîţiva tineri din vecinătate, ca şi pe ofiţerii unei fregate britanice ce făcuse o escală la Hong Kong. Toată lumea dansa veselă pe terasă, lîngă piscină. Chermese asemănătoare se organizau adesea la Repulse Bay. Muzica rock zguduia zidurile groase. Chris se bîţîia aţîţată, ca o nimfă urmărită de o turmă de satiri.

Unchiul Ronald, un dansator pasionat în pofida vîrstei sale, atras de spectacol, se băgă în mulţime şi o luă pe Chris din braţele unui locotenent de marină care, ofuscat de această intervenţie, îl bătu agresiv pe umăr.

— Ei, papa ! Vezi-ţi de treburile tale şi lasă fata în pace !

Martorii la această scenă, care îl cunoşteau pe unchiul meu, rămăseseră stupefiaţi de lipsa de tact a ofiţerului. Unul din garda personală îl luă de guler şi de turul pantalonilor şi-l aruncă în piscină.

— Ca să-ţi calmezi nervii şi să înveţi bunele maniere !

Ceilalți ofițeri au vrut să intervină în ajutorul camaradului lor, dar, informați cu privire la motivul plonjonului și la identitatea oaspetelui, se opriră fîstîcindu-se. Evident, „garden-party" se termină și musafirii se retraseră cu ochii în pămînt. Furios, Ronald intră în casă însoțit de Chris înlăcrimată.

După amiază unchiul Ronald, încă prost dispus, mai primi cîteva telefoane de la Paris, New York și Zurich, care îl făcură și mai irascibil.

Îmbrăcați de seară, ne pregăteam să mergem la domnul Hing Tin Wong, cel mai mare producător de filme din Hong Kong, cînd majordomul aduse pe tavă un plic pentru unchiul meu. Acesta îl deschise, citi conținutul scriscrisorii și făcu ochi mari.

— Red a fost răpit ! Aici, la Hong Kong ! strigă. Gangsterii cer o răscumpărare de un milion de dolari. Nici mai mult, nici mai puțin ! E nebun ! Ce căuta el la Hong ?

Noi confirmarăm că-l întîlniserăm de dimineață.

— Idiotul ! De trei ori idiot ! exclamă unchiul. N-am să plătesc nici un cent. Sînt sigur că a aranjat lovitura împreună cu pretinșii săi răpitori !

Am intervenit și eu :

— Red disprețuiește bogăția și îi urăște pe cei bogați !

— Cioace ! țipă unchiul meu servindu-se perfect de această expresie golănească, semn că era înfuriat la culme. Nu mă voi lăsa dus de acest tîmpit ! El și complicii săi pot să aștepte mult și bine milionul ! Să plecăm !

Am remarcat că Chris nu era cu noi, dar nici unul dintre noi nu îndrăzni să întrebe ceva în legătură cu aceasta.

Serata la domnul Hing Tin Wong avu loc în saloanele imense ale vilei sale, o combinație destul de nereușită de baroc italian și stil clasic chinezesc, și pe peluza înfrumusețată de o piscină de dimensiuni olimpice. Un amănunt

trebuie, totuşi, subliniat: iarba, arborii, răzoarele cu trandafiri erau din material plastic. Din material plastic era şi mobilierul aurit îngrozitor, covoarele, statuile exotice, plantele decorative. Lipsa aceasta de gust avea o explicaţie. Gazda noastră avea, printre alte numeroase întreprinderi industriale, cea mai mare fabrică de material plastic şi expoziţia asta ţipătoare îi făcea publicitate produselor.

Domnul Wong este unul din numeroşii miliardari din Hong Kong. Cînd vorbesc de miliarde, nu fac nici o figură de stil. Cei care trăiesc pe această insulă cosmopolită nu au decît un singur scop: să se îmbogăţească şi asta cît mai repede.

De cînd împărtăşeam modul de existenţă al familiei Sunderland, noţiunea de bani îşi pierduse în ochii mei valoarea reală. Importanţa bancnotei verzi se deprecia. Cînd citeam în ziare că s-au furat bijuterii de valoare de zece mii sau douăzeci de mii de dolari, că o vilă s-a vîndut cu un milion de franci elveţieni sau că o mare casă de modă dispunea de un capital de opt sute de mii de franci francezi, mă apuca rîsul. Nici milionul cerut de răpitorii lui Red nu m-a impresionat. Acum numai sutele de milioane sau miliardele îmi trezeau respectul. Înainte un miliard reprezenta „psihologic" o sumă pe care nu mi-o puteam imagina. Între milioane şi miliarde se ridica o barieră de netrecut. Cifrele fabuloase le asociam cu bugetele marilor puteri.

Datorită unchiului Ronald am înţeles că un miliard sau, dacă preferaţi, un milion, putea deveni „psihologic" o cantitate de bani pe care s-o pricepi. Căci se vorbea cu nonşalanţă de afaceri în care se aruncau miliarde. Era, însă, cît pe aici să cad jos cînd, într-o zi, am auzit o discuţie în jurul unei tranzacţii între două multinaţionale

sau plurinaţionale, care ajungea la un trilion. Că cifrele care reprezintă distanţe interstelare pot să devină accesibile muritorilor — este adevărat, mai puţin numeroşi decît degetele de la o mînă — asta mă lasă rece.

Probabil că zeii Olimpului erau pe vremuri nişte oameni foarte bogaţi, instalaţi pe vîrful muntelui lor, aşa cum se instalează astăzi miliardarii din Hong Kong pe faleza de la Repulse Bay. Lumea antică, superstiţioasă şi idolatră, îi înzestrase pe aceşti oameni, care se detaşaseră de gloata săracă şi înfometată, cu puteri supranaturale. Povestea vieţii lor, înfrumuseţată de imaginaţia populară, s-a cristalizat sub forma unei mitologii care la origini nu avea nimic neomenesc. Un fel de „dinastie" a lumii antice care reproduce în zilele noastre, prin mijloace moderne, faptele „miliardarilor" de altădată.

Faptul că unii indivizi pot să adune sume astronomice dovedeşte că sînt dotaţi cu un talent inexplicabil. Într-adevăr este uluitor să reconstitui în proporţii şi mai mari tezaurele Golgondei, să umpli pînă la refuz seifurile băncilor, să creezi reţele de organizaţii pe toate continentele şi să ridici zgîrie-nori uriaşi pe lîngă care faimoasele castele ale feudalilor nu sînt decît nişte amărîte de cocioabe.

Mă uitam la domnul Wong, gazda noastră. La şaptezeci de ani fetele îl răsfăţau şi îl dezmierdau şi toate astea în faţa invitaţilor săi şi chiar a soţiei. Era miliardar. Aşadar nu era nimic extraordinar.

Chelnerii, îmbrăcaţi după moda chinezească, aduceau cupe de şampanie pe tăvi din plastic roz incrustate cu monede de aur franţuzeşti, englezeşti, americane, spaniole, care ar fi umplut de bucurie pe cei mai pretenţioşi colecţionari. Tablouri de Corot, Degas, Gauguin, Picasso — un miliardar care se respectă trebuie să aibă pînze exorbitante — împodobeau pereţii tapisaţi cu mătase roşie. Acuarele

care la Paris se vînd pe străzi, cu patruzeci de franci bucata, ornamentau din belşug saloanele festive.

— Amintiri din voiajurile mele în Oraşul Lumină! explica el rîzînd.

Era pirpiriu, slab ca un schelet, îmbrăcat în frac. Urîţenia şi bătrîneţea îi dispăreau în spatele veşnicului său surîs scînteietor. Fericirea înscrisă pe faţa sa ilustra succesele sale neîntrerupte. Soţia, scundă şi grasă, acoperită de bijuterii, nu-şi lua ochii de pe el privindu-l cu o duioşie nemărginită.

Casa de filme a domnului Wong lansa anual pe piaţă sute de filme, cît toată Asia, inclusiv India, la un loc. O reţea de şase sute de săli de cinema îi prezenta operele aducîndu-i venituri imense. Numeroasele filme turnate în India, dulcege şi fade, nu aduceau decît spectatori indieni. În schimb domnul Wong cîştiga foarte mult datorită faimoaselor filme de arte marţiale. Piaţa internaţională, inclusiv cea occidentală, începea să-i deschidă porţile. Westernul american, care revenea ca modă, se înnoia în maniera chinezească.

Drăguţul domn Wong mai avea şi imobile lucrative, bănci, o reţea de hoteluri şi de magazine de lux. Familia sa cuprindea treizeci de copii şi nepoţi.

După ce l-am cunoscut pe acest om mi-am dat seama că miliardarii nu sînt feriţi totdeauna de nenorociri. După faimoasa declaraţie comună dată de doamna Thatcher şi tovarăşul Den Siao Pin cu privire la viitorul Hong Kong-ului, blîndul domn Wong aproape că nu mai închidea ochii. Nu avea încredere în cuvintele liniştitoare ale conducătorului Republicii Comuniste Chineze, care exprimau intenţia de a menţine actuala autonomie economică a insulei. Comuniştii nu sînt obişnuiţi să-şi respecte angajamentele. Zîmbitorul domn Wong ştia el ce ştia. După

intrarea victorioasă a comuniștilor în Shanghai, aceștia au confiscat toate bunurile burgheziei. Domnul Wong cel bătrîn, un industriaș prosper, abandonă totul și se refugie la Hong Kong. Fiul său, înzestrat de geniul de care v-am vorbit, a pornit de la zero devenind unul dintre cei mai bogați cetățeni ai insulei.

După dineu îl luă pe unchiul Ronald de o parte și îi mărturisi îngrijorarea sa. Milioanele de locuitori ai insulei, în cea mai mare parte refugiați chinezi, sînt îngroziți de ideea de a-i vedea pe comuniști invadînd Hong Kong-ul după plecarea englezilor.

— Aduceți-vă aminte, domnule Sunderland, ce s-a întîmplat în Vietnam și Cambodgia după invazia comunistă. Jafuri, masacre, piramide de capete decapitate ridicate pe la colțurile străzilor, lagăre de concentrare, fuga înebunită a locuitorilor îngroziți... Îi invidiem pe străinii care au posibilitatea să zboare spre țărmuri mai blînde. Chinezii din Hong Kong nu mai au voie să părăsească orașul. Pașapoartele britanice, pe care le avem, ne interzic de cîțiva ani emigrarea în metropolă. Nu mai avem voie să stăm mai mult de trei săptămîni în Anglia. Hong Kong-ul a devenit o mare închisoare. Săracii nu mai pot să-l părăsească. Thailanda, Filipinele, Taivanul, Singapore, Indonezia, Australia oferă permise de ședere numai milionarilor în stare să investească în aceste țări. Singapore cere nici mai mult, nici mai puțin, decît 500.000 de dolari refugiaților din Hong Kong în schimbul unui pașaport.

Domnul Wong făcu o pauză să-și tragă sufletul.

— Toți oamenii de finanțe de aici, inclusiv cei vînduți comuniștilor, comentează intrigați intenția dumneavoastră de a scăpa de o parte din investițiile din Hong Kong. Încă două operațiuni ca acestea și bursa se va prăbuși.

Concesionarea petrolului chinez este doar un pretext, nu-i așa?... Cunosc capitaliști din Hong Kong care cred că vor supraviețui deoarece 40% din devizele străine care intră în Republica Chineză, vin prin intermediul acestei colonii britanice pe moarte. În consecință, zic ei, comuniștii n-o să omoare găina cu ouă de aur. Dar se înșeală...

Domnul Wong se uită în jur ca și cum ar fi vrut să se asigure că ceea ce vroia să spună va rămîne confidențial.

— Ați cumpărat societatea „World Wide Films", domnule Sunderland. Dacă ați fi de acord, sînt gata să particip alături de dumneavoastră la o acțiune împotriva celor mai mari case de filme din Hollywood. În această bătălie pot lansa cîteva miliarde de dolari, lichidități depuse în locuri sigure. Vă rog să reflectați bine. Știu că preferați să vă bateți de unul singur, dar un bun aliat ar putea să vă fie util, domnule Sunderland. Deoarece aveți dușmani puternici! Foarte puternici!

Unchiul Ronald a fost printre primii invitați ce s-au retras mulțumindu-i domnului Wong pentru ospitalitatea sa generoasă. Mai adăugă că va acorda cea mai mare atenție propunerii sale. Cred că vorbea serios. Am o anumită intuiție care îmi spune că mă înșel rar. Nu mi-a servit, însă, în cazul Luciei deoarece mă îndrăgostisem de această domnișorică snoabă. Dar pe viitor n-o să mă mai las îmbrobodit.

În mașină unchiul Ronald ne zise prietenește:

— După dineul acesta ucigător meritați și voi o plimbare ca să vă distrați puțin. Numai că belcaua cu Red îmi ajunge. Nu vreau să mai dau și de alte necazuri.

Făcu o mutră dezgustată.

— Deși am o armată de gărzi personale!

După ce sosirăm acasă, Ronald se retrase în cabinetul său de lucru.

— N-am nici un chef să mă culc ! zise Rita.

Comandă o Coca-Cola unui chelner, apoi continuă :

— Nu v-a mirat că Ronald n-a mai luat-o pe micuța Chris la domnul Wong ?

Robbie dădu din umeri plictisit.

— Am uitat să vă spun că înainte de a pleca noi la domnul Wong, Patrick i-a înmînat lui Chris un bilet de clasă lux pentru primul avion care pleacă în Europa, ca și un plic cu bani. Asta dovedește că Ronald nu i-a iertat scena din grădină.

Rita zîmbi cu răutate.

— Sărmana Chris ! Hong Kong-ul nu i-a purtat noroc !

Remarca sa ironică mă surprinse. De obicei se arăta indulgentă, înțelegătoare. Am schimbat subiectul.

— Nu cred că Red s-a înțeles cu răpitorii săi !

VII

Sînt un idiot ! Un mare idiot ! Declarația asta solemnă nu trebuie să vă mire ! Nu sînt în stare să pun punct final la un capitol terminat ! Un exemplu : cazul Luciei. În fundul inimii mele sper, împotriva oricărei logici, că într-o zi Lucia va fi a mea. Că o să revină, că o voi strînge în brațe, că am să uit trecutul și vom trăi fericiți și uniți pentru totdeauna. Un termen pe care muritorii îl folosesc prostește, cu atît mai mult cu cît semnificația sa se confundă cu infinitul. Iar viața unei ființe omenești și infinitul se exclud prin definiție.

Îmi dau seama că toate punţile dintre mine şi Lucia sînt tăiate. Că ea nu va fi niciodată nevasta mea. Că tatăl ei este un escroc şi că afacerea asta murdară l-a ras definitiv, atît pe el cît şi familia sa, din lumea noastră. Moda Arsène Lupin, Raffles, Rocambole, a gentlemenilor tîlhari, a trecut irevocabil.

Atîta timp cît escrocul nu este demascat, onoarea sa este intactă. Dar cînd porcăriile ies la suprafaţă, prăbuşirea sa este iminentă. Lucia, fiica unui infractor arestat, fie el şi conte, deşi se pare că este vorba de un titlu uzurpat, trebuie să fie exclusă din viaţa mea. Romanul s-a terminat. Definitiv şi ireversibil. Şi totuşi eu sper. Ce oi fi sperînd?... Imposibilul! Aşadar, sînt un idiot! Căci sînt incapabil să raţionez, să înţeleg realitatea care mă pocneşte peste bot de cîte ori visez imposibilul!

Dar să reluăm firul vieţii mele care mă duce spre vîrtejuri din ce în ce mai tulburi.

Am părăsit Hong Kong-ul cu avionul. Într-o dimineaţă frumoasă Boeing-ul ateriză pe aeroportul Marco Polo din Veneţia să-şi facă plinul şi să continue drumul spre Statele Unite.

— Vă las la Veneţia, copii, zise unchiul Ronald, deoarece trebuie să-mi continui turneul fulger la New York, Chicago, Frisco şi Anchorage. Apoi mă întorc în Europa. Petreceţi şi voi cîteva zile de vacanţă. La Lido sau unde vă cheamă inima.

Sosirea la Veneţia a fost organizată cu toată grija. Două Rolls-uri blindate ne aşteptau în faţa aerogării. Unul pentru noi şi altul pentru însoţitorii noştri. După necazul cu Red unchiul mări măsurile de precauţie.

— Dar, adăugă el, nu faceţi pe nebunii, suportaţi prezenţa permanentă a însoţitorilor.

Ne strînse mîna cu un aer preocupat, apoi ne despărţirăm.

— Ai noutăţi, Vernon? îl întrebă Robbie pe şeful însoţitorilor.

Acesta îşi scărpină ceafa cu un aer şovăitor.

— Umblă zvonul că marea bătălie dintre tatăl dumneavoastră şi David Cummings va începe zilele astea. Sîntem în stare de prealarmă. Asa se explică măsurile de precauţie...

Cele două maşini traversară podul care leagă uscatul de Veneţia. Robbie era bine dispus.

— Să vezi ce viaţă o să-i facă Ronald! E ciudat că David Cummings n-a învăţat nimic din toate loviturile eşuate pe care a îndrăznit să le îndrepte împotriva tatei.

Ne lăsarăm maşinile într-un garaj din Piazzale Roma, apoi ne îmbarcarăm pe o vedetă rapidă care ne duse la palatul Montenuovo. Primul meu gînd a fost să-i dau un telefon mamei. Îmi era teamă de o primire şi mai rece. Cu toată atitudinea sa distantă, o iubeam. Uneori mă întrebam dacă vrusese să mă aducă pe lume sau existenţa mea se datora unui accident. Spre surprinderea mea mama îmi răspunse pe un ton vesel şi mă invită să iau micul dejun împreună la Danieli.

Alergai cu inima bătînd să-mi spargă pieptul la hotel unde acelaşi recepţioner, slab ca un ţîr, îmi spuse cu o voce mieroasă că domnişoara Montgomery mă aşteaptă deja la restaurant. Mă privi neîncrezător. Credea, probabil, că e ceva necurat la mijloc căci nu putea să-şi închipuie că celebra actriţă americană ar fi putut avea un copil de vîrsta mea. Presupunea că această legătură de rubedenie nu era decît un paravan menit să adoarmă bănuielile amantului oficial al mamei.

O găsi la o măsuţă retrasă. Mă îmbrăţişă cu afecţiune, apoi îmi arătă cu un gest teatral un scaun lîngă ea. Purta un costum gris perle de o eleganţă rafinată. O singură bijuterie — un diamant enorm — îi împodobea mîna frumoasă. Mă privi cu admiraţie.

— Eşti un băiat foarte frumos! Ştii asta? Semeni cu mine. Şezi lîngă mine, aici, în stînga mea! Şi povesteşte-mi viaţa şi problemele tale de cînd nu ne-am văzut.

Atmosfera de la Danieli nu era favorabilă intimităţilor. Mulţi oameni, mai mult sau mai puţin celebri, o salutau, veneau să-i sărute mîna sau o priveau de departe cu admiraţie.

Mă prezenta prietenilor săi, actori sau regizori ai filmului la care lucra şi care îi adresau complimente, pronunţînd simplu numele meu.

Un actor în vîrstă, un bătrîn frumos din anii cincizeci, mă privi cu curiozitate şi îi făcu mamei şmechereşte cu ochiul.

— Totdeauna ai avut gust, dragă Lisbeth! Sidney nu este gelos?

Îi sărută galant mîna şi se retrase. Mama surîse jenată.

— Toţi îl critică pe Sidney! Bietul băiat! Şi cu toate acestea mă iubeşte şi îl iubesc. Nu vreau să-l pierd! Te iubesc şi pe tine, fiindcă eşti copilul meu! Pentru Sidney simt o altfel de dragoste! El este viaţa mea!

Mă cuprinsese o mare tristeţe.

— Înţeleg, Lisbeth! Înţeleg!

Îmi luă mîna şi mi-o mîngîie. Dar nu mai avea acelaşi farmec.

În timp ce chelnerul îmi aduse un mic dejun bogat, mama se mulţumi cu un suc de portocale.

— Trebuie să-mi păstrez silueta, îmi zise şi adăugă cu mîndrie : Nimeni nu-mi dă mai mult de douăzeci de ani ! Am descoperit izvorul tinereţii !

Nu-mi spuse, însă, nimic de numeroasele „lifting-uri" care îi asigură această aparenţă. Apoi mă întrebă cu ce impresii am venit de la Hong Kong.

— Am stat prea puţin ca să-mi pot face o idee mai exactă despre această lume bizară. Ceea ce m-a frapat a fost numărul fantastic de chinezi.

Replica era idioată, dar nu găsii ceva mai spiritual. Lisbeth zîmbi.

— Acum cîţiva ani am făcut un film la Hong Kong. Îmi amintesc că atentatele teroriste se succedau cu o frecvenţă îngrozitoare. Comuniştii vroiau să-şi afişeze forţa iar membrii Triadei — gangsterii chinezi — se băteau între ei ca bandele de la Chicago în timpul prohibiţiei.

Făcu o pauză, apoi continuă iritată :

— De ce, oare, Ronald i-o fi declarat război lui Cummings. „World Wide Films" ar trebui să-i revină lui Cummings care i-a împrumutat lui Berman cîteva sute de milioane de dolari, ceea ce îi oferă nişte drepturi. Ronald a dat totul peste cap.

— Unchiul nu-mi dezvăluie niciodată planurile, Lisbeth.

Scoase din poşetă o ţigaretă pe care chelnerul se grăbi s-o aprindă cu bricheta.

— Ronald m-a pus într-o situaţie penibilă, foarte neplăcută. David Cummings îmi este un prieten vechi. Mulţumită influentei sale am obţinut totdeauna cele mai bune roluri. Berman nu s-a ocupat de studiourile sale. Ca şi unchiul tău, călătorea tot timpul. Era, incontestabil, un rechin. Astfel nu şi-ar fi făurit imperiul. Dar

nebunia grandoarei, tămîierile lăudătorilor, ca şi ale femeilor care îi preamăreau calităţile virile, l-au pierdut. Acum nu mai este decît un milionar oarecare. Fosta lui putere a fost făcută praf.

Îşi bău sucul cu înghiţituri mici.

— Cummings nu va ceda. Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte între el şi unchiul tău.

— Lisbeth, nu pot face nimic în treaba asta!

Un groom se apropie în mare grabă şi se adresă roşindu-se mamei:

— Scuzaţi-mă, domnişoara Montgomery! Doamna ducesă de Northland vă cheamă la telefon!

Lisbeth îşi ridică mîinile alarmată.

— Spuneţi-i că sînt în plină turnare! Plecată din zori! Am zburat!

O privii stupefiat. Refuza să vorbească cu mama ei. Această bătrînă autoritară, care ţinea sub control toată familia, nu reuşise să-şi îmblînzească fata.

— Mă plictiseşte, mă plictiseşte, mă plictiseşte! striga furioasă. Nu mai pot suporta veşnicele ei reproşuri! Nu permit nimănui să-l ponegrească pe Sidney!

Ne grăbirăm să terminăm micul dejun. Mama se grăbea să ajungă cît mai repede pe platoul de turnare. Eu vroiam să uit de amărăciune, de decepţia mea. Pentru ce se căsătoresc oamenii? Ca să ajungă la complicaţiile acestea! La compromisurile acestea? E lamentabil.

A doua zi dimineaţa privirile îmi căzură pe o revistă de cinema aşezată lîngă micul dejun.

— M-am gîndit că poate vreţi să citiţi un articol şi să vedeţi o fotografie legată de acest articol, zise chelnerul.

Desfăcui revista și în interiorul ei îmi descoperii fotografia la ieșirea din hotel, iar sub ea o notiță malițioasă în care se spunea: „Viața intimă a Elisabethei Montgomery iese la iveală. Frumoasa și ingenua vedetă, care incarnează tinerețea veșnică, este mama unui adolescent cu alură de dandy. Aparențele sînt adesea înșelătoare. La optzeci de ani Ninon de Lenclos aprindea inimile tinerilor săi admiratori. A descoperit cumva Elisabeth Montgomery elixirul lui Ninon?"

Uluit, citeam și mă gîndeam la aceste cuvinte murdare. Vedeam aievea zîmbetele sarcastice ale dușmanilor mamei. Cînd ieșii din palatul Montenuovo doi ziariști mă asaltară cu întrebări indiscrete. Le dădui un singur răspuns: „Este o greșeală, domnilor! Nu sînt fiul Elisabethei Montgomery!"

După masă primii un telefon de la mama, care plîngea cu sughițuri.

— Roy, cum ai putut să faci una ca asta? Te-ai lăudat că ești fiul meu! Sînt disperată, dărîmată, distrusă!

— Te asigur, Lisbeth, că n-am vorbit cu nimeni despre asta...

Tăcui, însă, imediat. Îmi amintii că atunci cînd am venit la Danieli îi spusesem recepționerului că sînt fiul Elisabethei Montgomery. El a vîndut taina ziariștilor. Apoi îmi amintii că verii, prietenii și colegii mei de școală de la Paris și de la New York cunoșteau adevărul.

— Lisbeth, sînt dezolat!... Acesta era secretul lui Polichinelle! O convenție pe care o respectă toată lumea! Francheța brutală a ziariștilor este condamnabilă!

— Dar de ce au ales tocmai momentul acesta? Trebuie să fie o explicație. Mi s-a propus rolul Scarlettei O'Hara într-un „remake" „Pe aripile vîntului"! Rivalele mele,

care vor să mă înlăture, au pus la cale campania de presă asta !

— Dușmanii tăi au profitat de prezența mea aici ca să-ți facă rău. Regret foarte mult că am venit la Veneția. Plec cît pot de repede din orașul ăsta !

— Nu ! Să nu faci asta ! Comentariile veninoase o să se pornească mai îndîrjit. O să știu să fac față furtunii. Crede-mă ! Viața m-a învățat nu numai să mă apăr, dar să și ripostez. Hai să rîdem de toți tîmpiții care încearcă să mă muște...

Întors la palat povesteam cu tristețe verilor mei discuția stranie pe care am avut-o cu mama, cînd un servitor îmi aduse o invitație, cu marginile aurite, pentru o serată care trebuia să aibă loc în seara aceea chiar pe yachtul domnului David Cummings. Acesta adăugase cu propria sa mînă că ar fi fericit să-l primească printre invitați pe fiul vedetei sale preferate. Aflase chiar în dimineața aceea din ziare că mă aflam la Veneția. Arătai invitația verilor mei.

— Nici nu mă gîndesc să mă duc !

— Dimpotrivă, zise Robbie. Du-te ! Ai să-i întîlnești acolo pe prietenii lui Cummings. Poate că ai să afli secrete interesante pentru noi.

— Invitația este pentru două persoane, zise Rita. Aș fi tentată să te însoțesc. Totdeauna am visat s-o joc pe Mata Hari.

Robbie făcu o mutră contrariată.

— Gîndește-te la comentariile reporterilor de scandal dacă află că fiica lui Ronald Sunderland, cel mai mare dușman al lui David Cummings, s-a strecurat printre invitații acestuia !

— Cummings are un băiat de vîrsta mea. O să spun că m-am îndrăgostit de tinerelul acela. Romeo şi Julieta în secolul douăzeci.

Perspectiva nu-mi surîdea. Dar a încerca să reziști unei femei cînd își pune ceva în cap este ca și cum ai lupta cu morile de vînt.

Puţin mai tîrziu mama îmi telefonă că ar fi fericită să mă vadă la Cummings.

Recepţia uriaşă oferită pe yachtul lui David Cummings trebuia să preceadă primul tur de manivelă la „Patru iubiri", serial de televiziune care trebuia să concureze cu „Dinastia" şi cu „Dallas". Aproape toate celebrităţile filmului italian erau invitate, ca şi toţi actorii americani şi francezi, vedete ale serialului. Reporteri, fotografi şi un numeros public asistau la sosirea personajelor îmbrăcate în ţinută de seară şi la urcarea lor pe punte. Aceştia îi salutau cu mîinile înmănuşate pe fanii care urlau entuziasmaţi în timp ce flashurile orbeau toată această lume în delir.

Am sosit împreună cu Rita care îşi impusese, pînă la urmă, voinţa. Yachtul, cu numeroasele sale saloane, era neîncăpător pentru mulţimea ce se îngrămădea, nu atît de plăcere cît din snobism şi obligaţii profesionale. În mulţime o recunoscui pe mama la braţul prietenului său. Părea fericită de această paradă publicitară deoarece o prezenta alături de omul pe care îl adora. În dragoste Lisbeth era o excentrică. Nu avea ochi decît pentru Sidney. Fascinată de el nu se mai vedea nici pe sine.

Nu mă nemulţumea faptul că treceam neobservat, cu atît mai mult cu cît prezenţa Ritei mă punea pe jar. Ca să salvez situaţia o prezentai sub titlul de lady Darnley,

puţin cunoscut în afara Angliei. După dorinţa unchiului Ronald toate rudele sale apropiate purtau numele de familie ascunzînd astfel apartenenţa la înalta nobilime. În lumea de azi, spunea el, titlurile nu fac altceva decît să înfrumuseţeze cărţile de vizită, să deschidă uşile anumitor saloane şi să asigure un loc mai mult sau mai puţin de frunte în înalta societate. De la un timp încoace nobleţea nu mai oferă nici măcar avantajul unei căsătorii bogate. Aristocraţia sărăcită s-a demonetizat. Închipuiţi-vă ridicolul unei secretare mărunte care şi-ar afişa titlurile de contesă sau de marchiză. Dacă un nobil nu are bani ca să-i dea strălucire titlului, nu-i rămîne decît să-l uite.

La bordul yachtului, în afară de mama şi de amantul ei, nu cunoşteam pe nimeni. Am recunoscut cîteva vedete pe care le văzusem la cinema sau pe videocasete. Aşa că am rămas uluit cînd m-am izbit nas în nas cu Alice, care ieşea de la toaletă unde se dusese să-şi refacă machiajul. Exclamaţii reciproce de surprindere, de bucurie, îmbrăţişări.

— Ştiam că eşti la Veneţia, zise Alice, dar niciodată nu mi-aş fi putut închipui să te întîlnesc pe bordul acestui yacht !

Şi prezenţa ta aici este surprinzătoare !

Îl însoţesc pe Henri care a acceptat invitaţia lui David Cummings. Cumming este un om încîntător.

— Nu ştiam că sînteţi prieteni.

— Nu sîntem. Cummings a invitat cîţiva bancheri cu care urmează să aranjeze o mare afacere.

Lasă-te de glume ! Nu e prea mică banca tatei ca să susţină un pirat de talia lui Cummings ?

Alice răspunse mîndră de competenţa sa.

Singur, Henri nu i-ar putea fi de nici un folos. Banca sa ar putea să-i împrumute cel mult zece mili-

oane. Iar Cummings are nevoie de mult mai multe. Se pregăteşte să cumpere o societate de multe miliarde.

— Ce bancă i-ar putea oferi o asemenea sumă?

— Nici una.

— Atunci?

Pe faţa Alicei se întipări un aer misterios.

— Am să-ţi explic mecanismul. Este foarte simplu. Nici o bancă mare, fie ea Chase-Manhattan, City Bank, Barclay sau Bank of America, nu este autorizată să-i împrumute unui singur client mai mult de 15% din totalul capitalului său cotat la Bursă. Atunci una dintre băncile mari, care ar putea să-i acorde să zicem un miliard, ia iniţiativa de a mobiliza mai multe bănci importante capabile să completeze suma de care acesta are nevoie. De exemplu : Chase Manhattan a adunat şaizeci şi cinci de bănci ca să strîngă douăsprezece miliarde necesare grupului "Atlantique Richfield" ca să înghită un holding industrial şi financiar. Bank of America a adunat paisprezece miliarde în modul acesta pentru ca "Socal" să cumpere "Gulf Oil-ul".

Unchiul Ronald îmi vorbise deja despre aceste operaţiuni gigantice. Dar mă suprinse darul Alicei de a prezenta în puţine cuvinte speculaţii foarte complicate în realitate. Cînd o interesa o chestiune, îi plăcea să se documenteze. Îmi amintii de eforturile pe care le făcea ca să aprofundeze tainele artelor decorative. Dar ceea ce îmi spunea acum mă zăpăcea de tot.

— Tata se bagă într-o coaliţie financiară împotriva omului care l-a salvat dintr-o situaţie din care ar fi ieşit jupuit?

Alice suspină.

— Henri este foarte mulţumit că i s-au adresat lui. Un împrumut mare pe termen scurt aduce beneficii considerabile.

Exclamai cu amărăciune.

— Tata are un caracter murdar!

Alice surîse jenată.

— Este tatăl tău, Roy.

— Cineva îmi spunea că în lumea afacerilor nu există prietenie!

Alice schimbă subiectul.

— Domnul Cummings a făcut cheltuieli mari pentru noi. El a pus la dispoziţia bancherilor şi a soţiilor lor un Boeing uriaş. Gratuit! Un gest princiar!

Apoi Alice îşi strînse mîinile rugătoare.

— Te rog să nu-i repeţi lui Henri ceea ce mi-ai spus. Nu-mi place cînd îmi face reproşuri. Te asigur că afacerea asta a provocat destulă răceală între noi doi.

Un strigăt de bucurie în spatele meu mă făcu să întorc capul.

— Roy! Ce plăcere să te văd aici, la Veneţia, în această ambianţă de vis!

Mă întorsei şi o văzui pe doamna Wharton îmbrăcată într-o rochie presărată cu diamante. Purta o parură de rubine ce aparţinuse împărătesei Iranului. Numeroasele sale "lifting-uri" nu reuşeau să-i ascundă vîrsta, cu atît mai mult cu cît lumina reflectoarelor şi ale flash-urilor reporterilor îi scoteau în evidenţă cele mai mici defecte ale feţei. Mă privi entuziasmată.

— Ce frumos eşti în seara asta! Smoking-ul alb îţi subliniază silueta de efeb! Şi cine este fata asta fermecătoare care te însoţeşte?

— Lady Rita Darnley! răspunsei fălţarnic.

Doamna Wharton îi întinse mîna făcînd să strălucească rubinele care îi împodobeau degetele subţiri.

— Te felicit pentru cucerire!

În timp ce doamna Wharton îi dădea înainte cu tot felul de nimicuri, eu mă gîndeam la situaţia mea. Mă găseam într-o situaţie foarte proastă. Proastă şi falsă. Să-l susţin pe tata, care îşi trăda prietenul, pe unchiul meu? Pe unchiul meu care se purta cu mine de parcă i-aş fi fost fiu. Mă întrebam ce crede Rita despre mine.

— Alice şi Henri se întorc mîine la New York, continuă doamna Wharton. Eu, însă, rămîn la Veneţia pînă la sfîrşitul lunii.

Îmi aruncă un surîs complice care părea că ascunde intimităţi suspecte. Îmi venea să vomit.

— Sper să te revăd, dragul meu Roy ! Pe timpul şederii mele la Veneţia voi sta în palatul prinţesei Serracapricolo. Este cea mai bună prietenă a mea. Dă-mi numărul de telefon ! Prinţesa dă aproape în fiecare seară cîte un bal pentru prieteni. Va fi foarte fericită să te cunoască. Vino şi cu prietena ta, dacă îţi face plăcere !

Un tînăr de vreo douăzeci de ani se apropie dezinvolt de noi. Smoking-ul său de mătase albă fusese croit de un mare croitor. Blond, foarte frumos, avea aerul unui sportiv de performanţă.

„Iată-l pe gigolo-ul doamnei Wharton !" mă gîndii. Dar mă înşelasem, ceea ce aveam să descopăr mai tîrziu. Doamna Wharton făcu prezentările. Pe tînăr îl chema Jason Waring.

Prin uşa deschisă a unui salon ajungeau pînă la noi discuţiile gălăgioase ale jucătorilor care se strînseseră în jurul unei mese de „chemin de fer".

— Ador hazardul ! exclamă Jason. Hai să riscăm cîteva mii de dolari la masa verde ! Sau preferaţi ruleta !

Îmi era ruşine să spun că nu cunosc nici unul din jocurile acestea. Tatăl meu îmi interzise categoric să joc cărţi. Am mers de vreo două-trei ori, pe furiş, la Monte

Carlo, dar sentimentul de vinovăţie, care îmi apăsa conştiinţa, îmi tăia orice plăcere. Nu mai spun de privirile bănuitoare ale crupierilor, care se întrebau dacă nu sînt cumva minor. Din fericire păream mai în vîrstă decît eram în realitate. Sau poate că îmi făceam iluzii?

Invitaţia lui Jason, care îmi era antipatic, mă făcu să mă gîndesc la jucătorii profesionişti, de care sînt pline westernurile. Apoi numele său, "Waring", mi se păru vag cunoscut. Nu sînt chiar un Othelo ros de infidelitatea Desdemonei, dar insistenţele lui Jason de a se face remarcat de către Rita îmi trezeau dorinţa să-i trîntesc un pumn în botul ăla de urangutan. Omul cel mai blînd devine un monstru cînd e călcat pe coadă. Aveam impresia că nici nu se sinchisea că eram şi eu pe acolo.

Jason îşi repetă invitaţia.

— Lady Darnley preferă să danseze! răspunsei oferindu-i Ritei braţul, care mă urmă spre ringul de dans amenajat pe puntea din spate.

— Aş fi vrut să-mi încerc norocul la „chemin de fer"! protestă Rita după ce ne îndepărtarăm.

Părea că Jason o zăpăcise.

— Prezenţa noastră nu trebuie să fie remarcată! ripostai cu demnitate şi cu un oarecare resentiment.

Dansarăm un tango, apoi, ca s-o calmez, mă hotărîi să-i fac o concesie.

— Hai să jucăm la ruletă!

Rita acceptă repede propunerea.

— De acord! Dansurile acestea de bătrîni mă plictisesc de moarte!

Bănuiesc că perspectiva de a-l întîlni pe Jason o atrăgea mai mult decît ruleta. Ne îndreptam spre salonul de jocuri cînd auzirăm prin uşile deschise de la bar cearta gălăgioasă a două femei scoase din munţi. Ţipetele lor

ascuţite acopereau orchestra şi şuierăturile focurilor de artificii. Stridenţa uneia din voci mi se păru cunoscută.

— Montgomery şi Turner se ceartă pentru Sidney, peştele ăsta nenorocit care nu ştie altceva decît să cheltuiască banii celor două babe care îl admiră.

— Turner nu este bătrînă. Dacă a trecut de treizeci de ani.

— În schimb Montgomery se apropie de centenar.

Mă cuprinse o ruşine îngrozitoare. Aveam senzaţia că toată lumea urmăreşte cu interes şi curiozitate conflictul absurd dintre două femei care nu se jenau să ofere un spectacol în faţa unui public avid de scandaluri.

— După această ciocnire cotele lui Sidney vor înregistra un salt spectaculos, zise un actor cu dispreţ. Ani de zile mi-am tocit coatele pe băncile de la American Film Institute ca să ajung să cîştig pe lună ceea ce Sidney cîştigă pentru o noapte de aşa zis amor !

Rita se făcea că nu-l aude. Urmărea cu o admiraţie concentrată focurile de artificii.

— Lumea este atît de murdară ! exclamai cu amărăciune. Atît de murdară !

Miliardele de stele căzătoare multicolore păreau o coadă strălucitoare de păun care acoperea o parte din orizont. Trei elicoptere zburau pe deasupra Veneţiei lăsînd în urma lor trene luminoase care anunţau : „Patru iubiri", „Patru iubiri", „Patru iubiri"...

Mama şi rivala sa încetară să se mai înfrunte. Cîteva clipe mai tîrziu, mama, mîndră precum Cleopatra după ce-l cucerise pe Cezar, ieşi pe punte la braţul lui Sidney ca să urmărească focurile de artificii. Era doar un pretext, deoarece furia încă o mai sufoca, pieptul i se zbătea iar din ochi îi ţîşneau numai flăcări. Bijuteriile îi scînteiau ca nişte stele căzătoare.

Trecu pe lîngă mine fără să mă observe. Dar Sidney, mai puţin nervos, deci mai lucid, mă remarcă şi îmi z mbi ironic. Îmi venea să-i ard o labă acestui individ care o făcea pe mama să sufere, dar nu vroiam să dau proporţii scandalului.

Focurile de artificii desenau arabescuri multicolore care aruncau culori bizare pe feţele spectatorilor. Nuanţele acestor culori se schimbau ca pielea cameleonilor.

Seara aceea a fost îngrozitoare pentru mine. Rita dădu dovadă de un tact demn de caracterul său drept şi bun.

— Cred că am putea pleca, zise Rita. E o serată monotonă ! Ratată !

Nu făcu nici o aluzie la ceea ce spusese Alice despre combinaţiile financiare murdare ale tatei, nici la amantul mamei. O barcă cu motor, care făcea legătura dintre yacht şi Piazzetta San Marco, ne duse pe chei.

Ca să mă destind puţin, o rugai pe Rita să mergem pe jos pînă la palat. Fu de acord şi păstră tăcere ca să nu-mi tulbure firul gîndurilor. Paşi ne urmăreau de aproape. Erau ai celor doi oameni care ne însoţeau pretutindeni.

Pe zidul unei case vechi văzui un afiş cu faţa surîzătoare a Karinei, care anunţa un concert la Milano, la o dată deja depăşită. Fotografia părea retuşată deoarece Karina pe care o cunoscusem avea ochii încercănaţi, colţurile buzelor căzute, obrajii palizi după ce se demachia. Cred că a fost singura care m-a înţeles. Dar o uitai repede deoarece scena cu mama la braţul lui Sidney mă obseda.

Ajunserăm la palat în acelaşi timp cu Robbie, care revenea dintr-o escapadă. Rita, văzîndu-şi fratele, îi spuse ce auzise de la Alice în legătură cu grupul de bancheri

care își propuneau să-l susțină pe Cummings și îi acordaseră deja împrumuturi pe termen scurt.

Nervii lui Robbie erau întinși ca o coardă.

— Trebuie să-l avertizăm pe Ronald în legătură cu ceea ce se urzește în spatele lui.

Dar, ca și soră-sa, nu făcu nici o observație în legătură cu comportarea puțin glorioasă a tatei. Sînt sigur că nu-mi reproșa trădarea tatei, chiar dacă îl condamna pentru că se aliase cu dușmanii lui Ronald.

Rita, așezată într-un fotoliu, se uita distrată la o emisiune TV a serialului „Dallas", ale cărui peripeții idioate începeau să mă scoată din sărite. La început îmi plăcea foarte mult serialul acesta. Cît de schimbătoare este firea omului!

Robbie, nerăbdător, sună Casa Sunderland din New York, care funcționa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și ceru legătura urgentă cu tatăl său. În timpul acesta majordomul ne servi cu băuturi răcoritoare apoi, se întoarse spre mine și zise:

— Domnule Roy, în timpul absenței dumneavoastră ați fost chemat de cîteva ori la telefon din Statele Unite de către domnișoara Karina. Tînăra părea foarte agitată.

— Chemați-o la telefon, vă rog!

— Îmi pare rău, domnule, dar n-a lăsat nici un număr...

La puțin timp după aceea Robbie obținu legătura cu tatăl său care era la bordul avionului ce-l ducea de la New York la Paris. Știrile primite de la fiul său nu-l tulburară. Izbucni în rîs.

— Sînt deja informat cu privire la manevrele lui Cummings și ale complicilor săi și am luat măsuri ca să-i reduc la tăcere pe adversarii mei. Așa că nu-ți mai face griji. Afacerile de la Hong Kong au fost aranjate după

dorința mea. Am lichidat totul. De asemenea am restructurat vechiul grup al lui Berman. Am vîndut o parte din aceste întreprinderi. Am închis cîteva fabrici care înregistrau pierderi și am redus personalul societăților pe care m-am hotărît să le păstrez. Sînt soluții drastice dar necesare pentru creșterea lichidităților mele și pregătirea marii lovituri. Apoi am adoptat o metodă nouă care i-a găsit nepregătiți pe rivalii mei. Am vrut să profit de efectul surpriză, să nu le dau timp să-și organizeze apărarea. Ei nu se gîndeau decît la atac. Așa că am jucat toate cărțile. Am început aruncînd pe piață pachete de acțiuni Cummings. Vînzări masive asociate cu o campanie violentă de presă. Am semănat panica printre cei care dețineau acțiuni Cummings, care acum caută să scape de aceste titluri. Ca să-mi măresc avantajele, am aruncat pe piață, fără asigurare, tot mai multe acțiuni. Bineînțeles că am folosit serviciile unor intermediari.

— Să vinzi fără asigurare? exclamă Robbie. Este un joc periculos! Foarte periculos! Niciodată nu poți să excluzi riscul unui corner!

— Deocamdată nu pare probabil. Iar Bursa a reacționat. Acțiunile lui Cummings au pierdut în douăzeci și patru de ore 35% din valoarea lor. Afaceriștii de la bursă, care merg pe devalorizarea acțiunilor, au simțit mirosul de sînge și s-au aruncat în atac. Atrași de noua pradă, se pregătesc să profite de această șansă nesperată. Lupii se sfîșie între ei. David Cummings este un om terminat! În același timp, fără să vreau, am semănat haosul la bursă! Posesorii de titluri și de depozite se înghesuie deja la ghișeele băncilor. Acum te las. Mai am și alte lucruri de comunicat! La revedere! Am să te mai sun!

În timpul acestei discuţii la telefon cu amplificatoare numele tatei nu fu niciodată menţionat, ca şi cum nici n-ar fi existat. Îmi era ruşine de el.

Episodul „Dallas" se termină şi acum se transmitea jurnalul. Veşnicile informaţii de politică internă şi externă. Atenţia noastră fu atrasă de numele lui Ronald Sunderland pronunţat de crainic în legătură cu o grevă la o fabrică de mobilă din Milano, care făcuse parte din grupul Berman lichidat recent de cumpărătorul acestui grup. Apoi văzurăm cozi de şomeri aliniaţi în faţa birourilor de plasare şi auzirăm comentariile unui şef sindicalist: „Numărul muncitorilor aruncaţi în stradă de Ronald Sunderland creşte cu fiecare oră. Pentru a obţine beneficiile de care are nevoie omul acesta se poartă mai rău decît rechinii feroci care infestează în prezent lumea patronală". Apoi cronicarul bursei anunţă căderea fulgerătoare a acţiunilor Cummings la Wall Street. „Se pare că efectul Ronald Sunderland îşi arată roadele. Politica sa financiară creează o panică generală. Presa de seară subliniază că şi cei mai duri afacerişti de la Wall Street par nişte novici pe lîngă acest personaj. Pentru a distruge grupul Cummings şi a înghiţi „Petrolex-ul" el nu se dă înapoi de la nici un mijloc, oricît de brutal ar fi, oricît de reprobabil. Bursele europene suferă repercusiunile dezordinii de la New York. Această explozie atomică în lumea marii finanţe va avea urmări în viitorul apropiat, cu atît mai mult cu cît Ronald Sunderland schimbă cu o şiretenie incredibilă toate regulile jocului". Apoi televiziunea prezentă buletinul meteorologic.

Robbie opri televizorul şi exclamă radios:

— Am spus totdeauna că Ronald este un geniu al marii finanţe!

Avui dintr-odată senzaţia că îl cuprinsese un grăunte de nebunie : ochii îi străluceau, muşchii obrajilor i se contractau, pumnii i se strîngeau, atitudinea sa reflecta triumful. Iar Rita îşi bea calmă Coca-Cola.

Mă gîndeam la tata şi la Alice şi încercam să-mi imaginez reacţiile lor după întorsătura evenimentelor care le complicau viaţa...

A doua zi de dimineaţă îmi luam micul dejun cînd sună telefonul. Ridicai receptorul şi abia recunoscui la celălalt capăt al firului vocea mamei plină de emoţie şi disperare.

— Roy, vino imediat aici ! Vreau să te văd ! Să-ţi vorbesc ! Vino repede !

Mama plîngea cu sughiţuri. Alarmat de strigătul ei neliniştit, mă îmbrăcai în grabă. Cînd să ies din palat, unul din garda lui Sunderland o porni după mine.

— Vreau să fiu singur ! îi zisei iritat.

— Nu-mi faceţi sarcina dificilă, domnule ! Am ordin să vă apăr chiar dacă nu vreţi ! Răpirea domului Red...

— Dar eu nu sînt un Sunderland !

— Sînteţi oaspetele patronului meu !

Ridicai din umeri înţelegînd că orice împotrivire ar fi fost inutilă. În mai puţin de un sfert de oră eram la hotelul Danieli. Însoţitorul meu se instală în hol. O găsii pe mama în salonul apartamentului său, în halat de casă, nepieptănată, fără machiaj. Părea îmbătrînită cu douăzeci de ani. N-o mai recunoşteam. Lacrimile îi curgeau pe obrajii ofiliţi de suferinţă.

— M-a părăsit Sidney ! ţipă cu o voce tragică. Astă noapte, pe cînd dormeam, şi-a făcut bagajele fără să-şi uite bijuteriile, şi mi-a luat şi o parte din ale mele, apoi

a fugit ca un hoţ. Probabil că mi-a pus un somnifer puternic în paharul de lapte, pe care îl beau în fiecare seară înainte de culcare, deoarece n-am auzit nimic.

Mă simţeam pierdut. Ce aş fi putut să fac în faţa acestui necaz căruia ea îi dădea proporţiile unui dezastru. Că îi părea rău după Sidney, asta puteam să înţeleg. Am citit destule romane încît mă obişnuisem să mă identific cu personajele care îmi defilau în imaginaţie. Bănuiesc că se ataşase de el, că îl iubea cu pasiune, deoarece de multă vreme nu mai avusese bucuria să-şi îmbrăţişeze propriul copil, acum adolescent. Sidney putea să-i ţie loc şi de amant, şi de fiu.

Căutam febril argumente ca s-o consolez.

— Lisbeth, prietenul tău Sidney nu este singura fiinţă tînără şi frumoasă de pe pămînt. Iartă-mi brutalitatea, dar tu ai putea să cumperi sute ca el!

Mă privi exasperată.

— Ce ştii tu despre dragoste, la vîrsta ta?! Pentru voi, tinerii, totul se reduce la pat! Pentru voi doar sexul contează! Eu îl iubesc pe Sidney! Un sentiment pe care tu nu poţi să-l înţelegi!

Zîmbii cu indulgenţă.

— Ascultă, Lisbeth, la ora asta zeci de tineri caută un post de figurant pe platoul de filmare al celor „Patru iubiri"! Hai să-i vedem! O să poţi să-ţi alegi!

— Tu îmi propui asta?

— De ce nu? De ce femeile de o anumită vîrstă n-ar avea dreptul să se îndrăgostească de prietenii propriilor lor copii? Să le desăvîrşească educaţia sentimentală?

Ca să-i fac plăcere îi cîntai ditirambii doamnei Wharton. Mama zîmbi printre lacrimi.

— Niciodată n-am să mai găsesc un al doilea Sidney!

Îi luai mîna şi o mîngîiai cu afecţiune.

— Lisbeth, am senzaţia stranie că eu sînt tatăl şi tu fiica mea ! Îţi dau sfaturi ca şi cum ai fi micuţa mea fetiţă adorată !... Hai, nu mai plînge, Lisbeth ! Un om care se vinde celui care oferă mai mult nu e decît o marionetă. Este ca un obiect din casă, ca o... să zicem... ca o oală de noapte ! ...Într-o zi va veni Sidney să-ţi ceară iertare ! Deoarece tinereţea este o marfă perisabilă !

Mama suspină.

— Vorbeşti ca un matur !

— Sînt deja matur ! Trăind departe de tine m-am maturizat înainte de vreme !

Speram s-o conving pe mama. Dintr-odată făcu un efort care, se pare, o costă scump.

— Nu ! Sidney nu poate fi înlocuit ! Sidney este Sidney !

— Atunci ce să facem ? S-o luăm de la început !

Îmi lă mîna între ale sale.

— Du-te la Sidney ! Şi încearcă să-l aduci înapoi ! Te rog, Roy ! Te implor ! Tu ai şti ce să-i spui ! Vîrsta vă apropie ! O să găsiţi un limbaj comun !...

— Dar el nu mă poate suferi !... Apoi, unde să-l găsesc ?... Veneţia e mare !...

— La Turner, tîrfa asta l-a cumpărat ! I-a plătit, probabil, mai mult decît mine !

Cu greu avu curajul să recunoască :

— Boarfa asta e mai tînără decît mine...

— Cred că tinereţea partenerelor este ultimul argument care ar putea să-l influenţeze pe Sidney !

Scena ar fi fost, într-adevăr, ridicolă : fiul implorînd pe amantul mamei sale să se întoarcă în alcovul acesteia.

Cu mîna tremurîndă scrise o adresă pe o foaie din agendă, smulse foaia şi mi-o dădu.

— Aici îl găseşti. De multă vreme javra îşi pusese ochii pe el.

Apoi adăugă pe un ton hotărît care mă îngheaţă:

— Dacă Sidney nu se întoarce, mă omor!

Argumentul nu admitea replică. Chiar dacă nu luam de bun ce spunea, nu puteam să nu ţin seama de riscuri. Cunoşteam caracterul capricios al mamei mele. Înnebunită de o dragoste călcată în picioare, era în stare de orice.

Băgai în buzunar hîrtiuţa, o îmbrăţişai şi ieşii. Încă un idol care se sfărîma în faţa ochilor mei. Mama, pe care o idolatrizam altădată, nu era decît o femeie ca toate femeile. Este îngrozitor să-ţi pierzi visele, iluziile. Trecerea anilor nu face decît să grăbească această operă distrugătoare...

Eram atît de dezorientat încît nu ştiam cum să procedez. Apoi îmi amintii de Alice. Ea ar fi putut să-mi dea un sfat. Eventual să vorbească cu Lisbeth şi s-o calmeze. La nevoie s-ar putea ocupa ea de Sidney. Oricum ar şti să se descurce mai bine decît mine.

Îi telefonai la hotel, Alice îmi dăduse numărul unde putea fi găsită, dar, spre dezamăgirea mea, recepţionerul mă informă că încă de dimineaţă domnul şi doamna Courtenay plecaseră în grabă din Veneţia. Dezastrul de la Wall Street explica plecarea lor intempestivă. Apoi îmi amintii de bunica din partea mamei, ducesa de Northland, dar severitatea şi intransigenţa acesteia o făceau incapabilă să-şi înţeleagă fiica. Aşa că nu îndrăznii să-i vorbesc de Sidney.

Nu-mi rămînea decît să cer părerea Ritei şi a lui Robbie. Era penibil, dar trebuia să le dezvălui halul de umi-

linţă în care se afla mama: Epuizasem toate celelalte posibilităţi.

Pe verii mei i-am găsit în salonul „Andreea", ale cărui ferestre înalte cu vitralii colorate dau spre Canale Grande. Aşezaţi în două fotolii, răsfoiau ziarele şi revistele îngrămădite pe o măsuţă joasă, lîngă ei. Mă întîmpinară cu strigăte de bucurie.

— Citeşte presa ! exclamă Robbie. Articolele despre Ronald apar pe prima pagină ! E fantastic !

Mă lăsai pe o canapea şi răsfoii cîteva cotidiene. Parcursei titlurile care comentau isprăvile unchiului meu. Epitetele curgeau în jurul numelui său. Geniu financiar, afacerist nemilos, rechin — o imagine foarte mult folosită, — renovator al jocurilor de bursă, titan al unei societăţi multinaţionale de proporţii gigantice, combinator viclean, om al viitorului... Am găsit în cărţuliile dedicate ştiinţelor economice calificativul „cavaler alb", financiarul fără teamă şi prihană care ia apărarea întreprinderilor în situaţii dificile, ca şi termenul de „cavaler negru", afaceristul crud, piratul modern, care se aruncă asupra prăzii — întreprinderi sufocate sau uriaşi aparent intangibili — ca nişte hoitari asupra stîrvurilor.

Unchiul meu apărea mai degrabă un „cavaler negru" avid de putere şi de bani. Îl vedeam, fără să vreau, într-o lumină prea puţin măgulitoare. Valorile pe care le preţuiam în copilărie căpătau treptat caracter negativ. Această schimbare mă umplea de amărăciune, mă scîrbea. Toţi eroii mei, sau aproape toţi, se devalorizau ca acţiunile lui David Cummings. Faptul că unchiul meu prea puţin se sinchisea de scrupule era un trist adevăr. Poate că aşa e făcută lumea. Escrocii, ipocriţii, perfizii, profitorii care îşi vînd prietenii şi foştii aliaţi fără să stea pe gînduri, dacă asta aduce bani, trebuie în mod fatal să-i

învingă pe nenorociții mai slab pregătiți pentru această luptă inegală

Dar problemele unchiului meu mă chinuiau mai puțin decît suferințele mamei. Mă înarmai cu tot curajul de care eram în stare și îmi vărsai tot năduful.

Robbie și Rita mă ascultau cu atenție și simpatie. Disperarea Lisbethei nu-i impresiona prea mult. Cunoșteau viața ei sentimentală, care era mană cerească pentru revistele de scandal. Robbie zise foarte serios:

— Nu cred că Sidney a făcut o afacere bună. A trecut de la Scylla la Charibda. Ca să înțelegi pe ce mîini a căzut, o să-ți povestesc o ispravă a Samanthei Turner, rivala mamei tale. Ea are o casă de mode care, în realitate, nu e decît un paravan pentru o rețea de „call-girls" și „call-boys". Paralel, conduce un atelier fotografic foarte în vogă. Fetele ei furnizează ilustrațiile pentru cele mai sofisticate reviste de mode. Uneori protejatele ei atrag atenția cîte unui producător care vrea să-și înnoiască grajdurile de starlette. Mai dispune și de o colecție de tineri care fac aceleași servicii.

Robbie se opri puțin, apoi adăugă posomorît:

— Aveam un prieten dăruit trup și suflet Samanthei. Un băiat foarte frumos! Samantha îi promisese că-l ajută să intre în lumea filmului. Așteptînd acest moment Samantha se folosea și abuza de el. Dar într-o zi, sătulă de el și de dragostea lui, îi dădu cu piciorul, ca unei cîrpe murdare. Prietenul meu s-a sinucis. Tragedia nu făcu decît să crească faima acestei femei. I se spune „Mîncătoarea de bărbați"...

— Atunci ce mă sfătuiți?

— Să te duci la Turner, să-l cauți pe Sidney și să-i ceri o explicație, zise Robbie.

— Crezi că am vreo şansă de reuşită? Tipul ăsta m-a detestat totdeauna.

— E o încercare. N-ai nimic de pierdut.

Lisbeth mă însărcinase cu o misiune extrem de neplăcută. Să intru în casa unei duşmance victorioase şi să-i smulg prada. Să mă afund ca Tarzan în junglă în căutarea unei tigroaice care-i furase prada altei tigroaice.

Mă gîndii să-i telefonez Samanthei apoi îmi zisei că trebuie să joc cu toate cărţile, să profit de efectul surpriză, ca unchiul Ronald.

La intrarea în hotelul Samanthei un portar îmbrăcat într-un costum veneţian din secolul XVIII, perucă, tricorn şi celelalte, îmi spuse pe un ton grav că doamna Turner este plecată de cîteva ore cu echipa sa de modele şi de fotografi. O bancnotă de zece dolari îl îmblînzi şi pe un ton misterios mă informă că doamna Turner lucrează în Piaţa Leilor de lîngă biserica San Marco. Urmat de departe de însoţitorul meu, alergai spre locul indicat, dar nu putui înainta din cauza unei bariere de gură-cască ce priveau cu curiozitate la cei patru fotografi care luau instantanee fetelor şi băieţilor angajaţi să prezinte toaletele şi costumele ultimului strigăt al modei. Samantha indica poziţiile modelelor. Trebuie să recunosc că era o artistă în acest domeniu. Atitudinile îndrăzneţe şi extravagante combinate cu o senzualitate debordantă, atingeau culmile artei. Echipa mai cuprindea o armată de croitori, de garderobiere, de machieze, de tehnicieni. Fetele, toate elegante, păreau mai naturale decît băieţii care arborau surîsuri prefăcute şi care se simţeau stînjeniţi, în ciuda aerului degajat pe care-l afectau. Printre ei îl descoperii şi pe Sidney, dar îmi fu cu neputinţă să mă apropii de el. Indivizi cu mutre sinistre îi împiedicau pe intruşi să deranjeze echipa în plină activitate.

Privirile mele se îndreptară spre Samantha Turner. Trebuie să-ţi cunoşti bine inamicul înainte de a-l ataca. Era uşor s-o identifici datorită comportării sale autoritare, cuvintelor sale aspre şi tăioase, ochilor săi poruncitori. Era, fără nici o îndoială, o femeie cu cap, care nu-şi lăsa niciodată prada. Mama găsise în ea o rivală dură, cu atuuri puternice.

Aş fi pariat că Samantha îi făcuse multe promisiuni lui Sidney. Acesta mă zări, dar întoarse capul ostentativ. Din atitudinea sa înţelesei că n-aveam nici o şansă să-l conving să se întoarcă. Lisbeth pierduse partida.

Dar un Courtenay nu dă niciodată bir cu fugiţii. Nu-mi rămînea decît să mă adresez direct Samanthei. Îmi pusei în joc toate talentele diplomatice ca să ajung la scopul pe care-l urmăream. Nu se punea, însă, problema s-o acostez pe stradă, în mijlocul echipei. Trebuia să găsesc un moment potrivit.

Am urmărit de departe echipa. Am mîncat lîngă ei, la acelaşi restaurant. La ora patru după amiază activitatea încetă şi Samantha se îndreptă cu colaboratorii săi spre hotel. Era urmată de aproape de o fată ştearsă, cu faţa colţuroasă, posomorîtă, urîţită de nişte lentile enorme de mioapă, îmbrăcată fără nimic ieşit din comun şi care, aparent, juca rolul de secretară. Mă ţineam după Samantha căutînd o soluţie care să-mi permită să mă apropii de ea şi să încep o discuţie. Dar degeaba. Samantha, foarte preocupată, se oprea din loc în loc şi dădea dispoziţii scretarei sale, care le nota într-o agendă. Sosite la hotel, dispărură în interiorul acestuia fără ca eu să găsesc o ocazie ca să le pot acosta.

De data aceasta mă adresai direct recepţionerului. Un bacşiş de douăzeci de dolari îl făcu blînd ca un miel. Îmi făcu un semn cu ochiul, mă rugă să aştept o clipă şi vorbi

la telefon. Gîndul la o întrevedere cu Samantha mă îngrozea căci, cu toată frumuseţea sa artificială, mie mi se părea o Gorgonă.

Recepţionerul se întoarse spre mine:

— Doamna Turner vă primeşte! Groomul vă va duce la ea.

Am tras aer în piept. Aveam senzaţia că sînt un toreador ce se pregăteşte să înfrunte taurul pe arena cu nisip fin. Condus de un adolescent îmbrăcat în roşu pătrunsei într-un salonaş baroc. Un birou plasat la intrare strica armonia interiorului.

Secretara mi se adresă pe un ton aspru.

— Vreţi să vorbiţi cu doamna Turner, dar ea este foarte ocupată. Aş putea eu să-i transmit mesajul dumneavoastră.

— Este o chestiune personală.

Mă privi cu ironie.

— Toţi veniţi cu acelaşi pretext.

Se ridică, deschise uşa unui salon şi mă invită să intru. Samantha, care studia fotografiile, îşi întrerupse activitatea şi cu o privire de expertă mă examină din cap pînă în picioare, abia răspunzînd la salutul meu.

— Aţi mai lucrat ca model pînă acum? mă întrebă pe un ton rece, profesional, dezminţit de o umbră de interes care făcu să-i lucească ochii cu gene lungi, întoarse.

— Altceva mă aduce la dumneavoastră. Aş vrea să vă vorbesc de Sidney.

Samantha surîse vag intrigată.

— Este prietenul tău? Este un băiat fermecător. Apariţia nudului său în „Playmale" a fost primită favorabil de un mare număr de cititoare. Şi tu ai putea avea mare succes dacă ţi-aş folosi fotografia pe afişele care prezintă ultimele creaţii ale lui Cardin şi Boss.

Tuşii nu atît ca să-mi limpezesc vocea, cît să-mi învîng timiditatea.

— Dar să vorbim de Sidney...

— Lasă-l pe Sidney. Să vorbim de tine!

— O să devină un call-boy?

— Poate, dacă vrea. Eu nu-i cumpăr decît fotografiile, în exclusivitate. Eu însă mă ocup de puicuţe şi de viitorul lor.

— Dar Sidney?

— Băiatul ăsta mă roagă de multă vreme să-l angajez în echipa mea. Vrea să fie actor de cinema. În ciuda eforturilor pe care le face, este destul de slab.

Aprecierile dubioase ale Samanthei îmi amintiră de accentele de disperare ale mamei mele care vede în el a opta minune a lumii.

Mă lansai curajos în atac.

— N-aţi putea renunţa la acest tînăr?

— Vrei să-i iei locul? Este loc destul pentru amîndoi, ca şi pentru alţi candidaţi! Dar de unde interesul acesta pentru Sidney?

Îmi aruncă o privire bănuitoare.

— Te place atît de mult? Te pomeneşti că eşti pederast? Nu pari. Suspinai.

— Am alte motive foarte puternice!

— Aş putea să-i dau papucii în orice clipă. El are nevoie de mine, nu eu de el. Dar n-aş vrea să-i fac plăcere bătrînei zgripţuroaice Lisbeth Montgomery!

Îmi căzuse faţa.

— Bătrîna zgripţuroaică este mama mea.

Samantha căzu pe gînduri, apoi izbucni în rîs:

— Şi tu intervii pentru peştele ăi? Crede-mă, tinere, eşti cel mai extraordinar tip pe care l-am cunoscut vreodată!

— Sînt gata să vă despăgubesc generos pentru Sidney...

Rîsul ei spart mă enerva.

— Şi cît eşti dispus să plăteşti?

— Dumneavoastră fixaţi suma!

Pe faţa ei apăru un surîs ironic.

— Ştiu că ea are mulţi bani. Şi eu sînt o femeie bogată. Nu mă interesează banii Lisbethei Montgomery. Îl păstrez pe Sidney... În schimb pentru tine aş putea să fac ceva...

Simţeam că misiunea mea a eşuat. Trebuia să schimb tactica. Cel puţin să-mi salvez obrazul.

— Îmi pare rău, doamnă Turner, dar nu mă interesează propunerile dumneavoastră. Nu visez să devin nici actor de cinema, nici manechin, nici să mă las cumpărat de femei bătrîne care vor să-şi păstreze iluzia tinereţii.

Mă purtam bădărăneşte dar simţeam o mare satisfacţie fiindcă îi răneam mîndria. Cred că am fost primul interlocutor tînăr în stare să-i spună în faţă un adevăr atît de crud. Dacă privirea ei ar fi putut să mă prefacă în stană de piatră, ar fi făcut-o.

Mă înclinai în faţa ei şi ieşii.

Încerc să şterg din memoria mea discuţia pe care am avut-o peste o jumătate de oră cu mama la hotelul Danieli. Era mai mult un monolog — al meu — punctat de suspinele şi gemetele Lisbethei căzută în prăpastia disperării. Ştiam că avea o fire pasionată, că îl adora pe Sidney şi că la şocul psihic se adăuga rana, greu de vindecat, a amorului propriu. Şi nici nu puteam face nimic ca s-o liniştesc. „Doar adulţii pot să dea proporţii catastrofale unor asemenea incidente" gîndii întristat. Îi pro-

pusei mamei să rămîn seara la ea ca s-o distrez şi să încerc să-i schimb gîndurile, dar îmi răspunse că preferă să rămînă singură cu durerea sa. O îmbrăţişai şi mă retrăsei tulburat.

Cînd mă întorsei mi se spuse că mă căutase iarăşi Karina la telefon din Statele Unite. Majordomul adăugă cu un aer îngrijorat:

— Îmi permit să vă atrag atenţia că domnişoara Karina părea foarte deprimată.

Nu eram îndrăgostit de fata asta, dar observaţia majordomului mă întristă. Încercam faţă de ea un sentiment de tandreţe care nu excludea o nuanţă de milă. Mă impresiona singurătatea ei. În mijlocul orchestrei sale era mai solitară decît un pelerin pierdut în plin deşert.

Mă adresai lui Robbie:

— Centrala voastră telefonică din New York n-ar putea să localizeze postul de la care mă cheamă dacă, din întîmplare, lipsesc iarăşi?

— Le-am cerut s-o facă. Cred că este posibil.

Deodată un zgomot de geamuri sparte se auzi de jos.

— Cred că cineva a aruncat cu piatra în faţadă! exclamă majordomul.

Pe coridor răsunară paşi grăbiţi. Se auzi un semnal de alarmă, dar fu repede oprit. Apăru Benton, şeful gărzii, cu un pistol în mînă, pe care, însă, îl băgă repede în teacă.

— Nu-i nimic grav, domnule Robbie! Nişte derbedei au aruncat cu pietre de pavaj în ferestre. Apoi au fugit cu o barcă cu motor. O agresiune inexplicabilă! Doar dacă...

— Doar dacă... ce?

— Nu se pregăteşte ceva...

A doua zi dimineaţă furăm treziţi de strigătele unei mulţimi adunate în faţa palatului. Ne uitarăm pe fereastră şi văzurăm sute de indivizi îngrămădiţi în bărci care agitau diverse pancarte pe care erau înscrise cuvinte ostile la adresa unchiului Ronald. Pe una din pancarte se citea denumirea fabricii de mobilă din Trevise, închisă după lichidarea grupului Berman. Muncitorii şomeri îşi manifestau furia. După două ore gloata se împrăştie.

Dar în noaptea următoare s-au tras focuri de armă asupra palatului. La ordinele lui Robbie, de acord cu Benton, gărzile noastre nu ripostară. Nu era de conceput o încăierare pe teritoriul italian între şomerii italieni şi oamenii noştri înarmaţi. Poliţia făcu o anchetă care nu duse la nimic. Trăiam ca într-un castel asediat.

A fost informat unchiul Ronald care ne ordonă să ne întoarcem imediat la New York. La întoarcere avionul nostru trebuia să aterizeze la Zurich ca să-l ia pe Lester Ross, încă un avocat şi doi bancheri elveţieni.

După miezul nopţii părăsirăm pe furiş palatul printr-o uşă ascunsă care dădea într-o străduţă laterală. Ne era teamă să nu fim atacaţi pe drum de brigăzile roşii, dar temerile noastre nu se adeveriră. Boeingul nostru îşi luă zborul fără incidente.

— Iată sfîrşitul unui sejur agitat! exclamă Robbie contemplînd prin hublou ghirlandele de lumini care păreau că ornează pămîntul.

Eram cufundat în gîndurile mele. Mă rodeau remuşcările. O abandonam pe Lisbeth. Speram să găsească un nou Sidney care s-o consoleze, s-o facă fericită. Chiar şi o fericire artificială este mai bună decît vidul singurătăţii.

Îmi amintii şi de Karina. La New York îmi va fi mai uşor să iau legătura cu ea. În America era celebră ca

David Bowie, ca Michael Jackson, ca Prince, ca Madonna. Biata Karina ! Nefericită cu toate succesele și milioanele sale ! Cînd va ajunge la fericirea, care tot fuge de ea ? . . .

În noaptea aceea Lester Ross și cei trei tovarăși ai săi se îmbarcară în avion la Zurich. Costumele închise la culoare, cravatele sobre, pălăriile negre, indispensabilele umbrele le dădeau aerul tipic al oamenilor de afaceri sau ai legii.

Am admirat totdeauna abilitatea lui Ross în relațiile sale cu ziariștii. Îi păcălea cu șiretenie. Mă uitam cum se strecura printre ei fără să fie observat. Se adapta ca un cameleon, se identifica cu peisajul, cu mediul. Apărea ca un burghez elvețian bogat, care nu avea nimic de a face cu șeful serviciilor secrete ale unchiului Ronald. Deghizarea sa perfectă nu se datora perucilor, nici unor bărbi sau mustăți false, nici machiajului. Expresia feței, costumul, îl făceau să treacă neobservat în mijlocul mulțimii.

Boeingul, după ce își făcu plinul, își continuă zborul.

Robbie îi invită pe noii pasageri la un supeu somptuos. Ross se mulțumi cu o omletă, un „steak" dublu și trei sticle de bere. Gusturile sale culinare simple ar fi putut, eventual, să-l trădeze. Accesul său în mediile în care se învîrtea se datora în parte și cunoașterii perfecte a numeroase limbi străine. Deși era american get-beget, în Franța îl considerau francez, în Anglia — englez, în Olanda — olandez, în Arabia — arab. Unchiul meu îi dădea un salariu fabulos pe care, de altfel, îl merita.

Robbie povesti ce necazuri am avut la Veneția din cauza muncitorilor care își pierduseră slujbele.

— Această manifestație, care ne privește direct, este o nouă experiență pentru mine.

Avocatul, un anume Karl Brunner din Zurich, își ridică îngrijorat capul.

— Inevitabil, între lumea financiară și lumea industrială este un conflict iminent, spuse el. Masa bănească — eurodolari, petrodolari și alte monede vagabonde — care au invadat piața mondială, caută mijloacele cele mai rapide de fructificare. Ele impun industriei noi reguli, care dezechilibrează mersul producției, deoarece cer intensificarea eforturilor. Iar perspectivele superproducției aduc tot cortegiul de nenorociri : inflație, speculații deșănțate, fuga capitalului, șomaj, panică la bursă, falimente, deprecierea titlurilor de valoare, balanțe de conturi deficitare, pauperizare generală . . .

— Precizările dumneavoastră sînt prea sumbre, zise Felix Ebneter, un bancher rotofei cu obraji roșii și netezi ca de copil. Marea finanță a creat multinaționalele, organizații economice și industriale gigantice care răspund nevoilor lumii moderne în plină dezvoltare. Ele șterg frontierele, contribuie la internaționalizarea producției, la bogăția națiunilor, la diversificarea produselor, răspund la nevoile de consum din ce în ce mai exigente ale unei societăți într-o rapidă transformare.

— Uitați importanța tehnologiei, a cărei dezvoltare extraordinară, la care asistăm în prezent, ar fi imposibilă fără contribuția „big-business-ului", interveni al doilea bancher tot îngurgitînd cantități industriale de icre negre.

Vorbăria lor interminabilă continua, întreruptă doar de mestecatul delicateselor rafinate. Asta mă deprima.

Ross aștepta momentul propice. Întrucît unchiul Ronald îi recomandase să-l introducă în taine pe Robbie, moștenitorul desemnat al Coroanei, șeful umbrelor îl ținea la curent cu tot ce era mai important în culisele

afacerilor. Ca de obicei, la întoarcerea dintr-o misiune, nu venea niciodată cu mîinile goale. De data asta completă informaţiile pe care ni le furnizase Alice. Scoase din buzunar o listă cu şaizeci de persoane şi o dădu vărului meu.

— Aveţi aici numele tuturor bancherilor, brokerilor, financiarilor şi preşedinţilor companiilor de investiţii care au căzut de acord să-i pună la dispoziţie lui Cummings un credit de douăsprezece miliarde de dolari. Între timp, bună parte dintre ei s-au retras din joc în urma ofensivei surpriză a tatălui dumneavoastră. Dar Cummings încă nu este knock-out. Vrea să cheme Casa Sunderland în justiţie invocînd legea Anti-trust.

— Aşadar războiul încă nu s-a sfîrşit?! exclamă Robbie.

— Aparent continuă. Să presupunem că Cummings va reuşi să-şi procure fondurile ca să iasă la mal, lucru de care mă îndoiesc foarte mult. În acest caz voi scoate din buzunar un document care mi-a căzut în mîini, din care rezultă că două miliarde i-au fost împrumutate de Waring, un financiar urmărit de Interpol pentru escrocherie, abuz de încredere şi fraude. Banii provin de la o bancă fantomă din Panama, care face parte dintr-o reţea complicată şi al cărei proprietar din umbră este Waring. O companie de presă, ca şi ancheta care va urma, vor pune sub semnul întrebărilor toată credibilitatea lui Cummings. Nici un judecător din Statele Unite nu va putea valida o fuziune forţată din cauza intervenţiei lui Waring. În caz extrem putem să ne folosim de faptul că Cummings s-a folosit de acţiuni „murdare".

— Ce înseamnă o acţiune „murdară"? întrebă Rita cu inocenţă.

— Sînt acţiuni care nu sînt cotate la bursă, fie pentru că valoarea lor este aproape de zero, fie că unicul lor posesor caută să le păstreze în umbră din motive uneori legale, alteori discutabile. Să nu mai vorbim de acţiunile furate. Chiar şi banca domnului Courtenay are în garanţie un pachet important.

Intervenii agresiv :

— Tata a fost scos de sub această acuzaţie.

— I s-a acordat beneficiul de suspiciune, zise Rosa Dealtfel, personal, n-am contestat niciodată buna credinţă a tatălui dumneavoastră.

Cei doi bancheri elveţieni mă priviră cu un aer ciudat, care mă făcu să mă simt stînjenit. Pretextînd oboseala mă retrăsei în cabina pe care o împărţeam cu Robbie.

Înainte de naţionalizare banca pariziană a tatei nu se ocupa de petrol deşi operaţiunile petroliere îl atrăgeau prin amploarea, complexitatea şi beneficiile lor. Dar, după ce a intrat în cercul bancherilor americani, s-a lăsat tîrît în vîrtejul petrolului. Alice, care îşi păstra spiritul lucid, îl prevenea adesea asupra riscului de a fi jumulit şi de a sfîrşi ca Sindona sau Calvi. Se certau ca nişte telali deoarece blînda şi afectuoasa Alice se transforma într-o tigroiacă atunci cînd era vorba de securitatea şi viitorul familiei. Franţuzoaică sută la sută, nu agrea aventurile americăneşti ale tatei. Chiar îi propusese să se retragă amîndoi în Elveţia şi să trăiască fără probleme, ca doi rentieri lipsiţi de griji.

Purtat de entuziasmul şi ardoarea tinereţii, la început îl admiram pe tata care, în ochii mei, era un luptător, un apărător al unei cauze drepte. Dar acum încrederea în justeţea sa se stirbise. Meschinăria, avariţia sa mă iritau. Cu toate acestea, în ciuda defectelor sale, rămînea

tatăl meu şi îl iubeam ca atare. Îi purtam numele şi trebuia să-i apăr onoarea.

Prima mea mare deziluzie a fost provocată de atitudinea sa faţă de unchiul Ronald. „Nimeni nu te trădează cum te trădează prietenii". Aforismul acesta, care mă izbise în mod neplăcut cînd îl auzisem pentru prima oară, exprima, din păcate, adevărul.

VIII

La New York, după ce m-am întors, mi-am reluat viaţa normală. Locuiam cu familia şi mă duceam la colegiu, la cursuri. Amintirea zilelor petrecute alături de Robbie şi de Rita se întipărise în mintea mea şi, aşezat în bancă, ascultîndu-l pe proful ce perora pe un ton afectat despre calităţile strălucite ale lui Pericle, îmi lăsam spiritul să rătăcească, reconstituind scene care aveau ca fundal cîte o stradă din Hong Kong, podul Rialto, cîmpiile engleze, portul Monte Carlo, piaţa Tertre...

Viaţa trepidantă din New York mă călca pe nervi. Mă duceam la Robbie şi Rita, care mă primeau cu aceeaşi plăcere.

Duelul dintre unchiul Ronald şi David Cummings practic încetase. Dar, pe furiş, morbul marilor afaceri pătrunsese în organismul meu. O boală cronică, foarte molipsitoare care, bănuiesc, mă va chinui pînă la sfîrşitul vieţii.

Unchiul Ronald, scăpat de presiunea exercitată de Cummings, atacă „Petrolex-ul" cumpărînd pachete mari de acţiuni cu scopul de a-şi asigura majoritatea şi a forţa

bătălia „proxy". Nu numai-că nu era în dificultate, cum anunța o anumită presă plătită de dușmanii săi, dar lansă în luptă miliarde, care dovedeau cît de solidă îi este poziția.

Tata urmărea cu amărăciune afacerea asta care ar fi putut să-i aducă milioane dacă și-ar fi păstrat vechile relații de prietenie. Într-o seară îi invită la dineu pe cîțiva bancheri din New York, care susținuseră, ca și el, lupta lui David Cummings. Tata vroia să pară optimist.

— Ronald Sunderland, înghițind grupul Cummings, trebuie să ia asupra sa și plata datoriilor acestuia.

John Trumbull, un bancher cu torsul masiv, probabil a fost atlet în tinerețea sa, răspunse cu scepticism.

— Dar dacă Sunderland doar va demonta grupul lui Cummings luîndu-i întreprinderile cele mai solide și abandonîndu-le pe cele care nu prezintă nici un interes?

Doamnele, îngrijorate, uitară de cancanuri și ascultau discuțiile dintre soții lor.

— Sunderland este foarte răzbunător, adăugă Trumbull. Un adversar șiret și primejdios!

Nu-mi pasă de financiarii ăștia care își plîng banii pierduți. Îmi făceam griji doar pentru tata, care nu mai putea conta pe nici un sprijin. Pentru unchiul Ronald el nu mai exista iar unchiul Louis nu-l prea stima, cu atît mai mult cu cît îl sfătuise să n-o apuce pe urmele afaceriștilor.

Unchiul Ronald nu-mi arăta nici un resentiment cu toate că știa foarte bine ce rol a avut tata pe lîngă Cummings. Robbie și Rita veneau adesea să mă vadă spre marea bucurie a Alicei, care vroia să restabilească armonia în sînul familiei. În schimb tata îi privea cu neîncredere.

— Vin aici să mă spioneze! își spunea cu fruntea încruntată.

— Dar tu nu vorbeşti niciodată de afacerile tale în prezenţa lor ! replica Alice cu vioiciune. Schimbi cu ei doar cîteva cuvinte de politeţe, apoi ei se duc la Roy !

— Roy îmi cunoaşte toate secretele, îi ştie pe toţi bancherii care ne frecventează casa, toate discuţiile care se duc la dineurile noastre !

— Şi tu te temi că fiul tău ar putea să te trădeze? De ce ar face-o?

Ca să termine cu aceste certuri tata ieşea trîntind uşa. Bănuielile lui îmi zdrobeau sufletul. Banii, pe care îi doream atîta, nu ne aduceau decît amărăciune, înfrîngeri şi trădări.

Karina nu mi-a mai telefonat. Ziarele anunţau concertele ei dar cronicarii n-o mai ridicau în slăvi. Vînzarea discurilor ei scăzuse. Aş fi vrut s-o revăd, dar era totdeauna în turnee. O visam adesea şi îmi aminteam de noaptea stranie petrecută împreună. Eram copleşit de faptul că adormise pe cînd mă pregăteam să fac amor cu ea. Un incident care nu-l poate flata pe un bărbat. Chiar grotesc. Dar Karina ducea o altfel de viaţă decît celelalte fete. Karina era unică. Ea nu ţinea seama de obiceiurile lumii şi refuza să se plieze după aceste legi.

Într-o seară primii un telefon de la Rita. Trebuia să iasă cu Robbie dar în ultimul moment acesta îi spuse că nu poate s-o însoţească. Îşi amintise de un rendez-vous pe care nu putea să-l anuleze.

— M-am îmbrăcat şi n-am chef să mă schimb. Nu mă atrage nici televizorul şi nici lectura vreunui roman. Vreau să dansez.

— Într-o jumătate de oră sînt la tine!

— Vezi să te îmbraci cum trebuie. Smoking negru sau alb și o centură de moar roșu. Cred că ai o centură de moar roșu?

— De acord cu centura!

— Și o batistă de aceeași culoare!

Protestai slab.

— În smoking la discotecă?

— Cine ți-a spus de discotecă? Nu vreau să mă înghesui cu sute de băieți și fete isterice. Mergem la „Empire Room". Am devenit conservatoare.

Ciudățeniile Ritei nu mă uimeau. Întrucît nu aveam mașină, tata susținea că sînt prea tînăr ca să conduc volanul, alergai la Alice și o rugai să-mi împrumute Mercedes-ul.

Alice mă îmbrățișă cu o căldură înduioșătoare.

— Pot să te întreb cine te va însoți?

— Rita! Vrea să danseze la „Empire Room"!

— În cazul acesta ai nevoie de bani! Bănuiesc că ai buzunarele goale.

— Cunoști foarte bine principiile spartane ale tatei...

Peste o jumătate de oră părăseam garajul în mașina strălucitoare a Alicei. Banii și cecurile îmi umflară buzunarele.

Rita este o ființă fermecătoare. O găsii îmbrăcată într-o rochie lungă, cu decolteu și brodată cu jais. Fusta era desfăcută pînă la șold lăsînd să se vadă un slip din aceeași țesătură cu rochia. Creatorii de modă francezi au un rafinament extraordinar. După ce punkșii și skunkșii, vechii săi prieteni, îi devastaseră casa de la Veneția, Rita trecuse de partea cealaltă a baricadei. Mai nou ea căuta tineri care, ca și ea, și-au aruncat zdrențele vechi

şi se îmbrăcau cu o eleganţă exagerată. Extremele se ating.

Mă simţeam stînjenit şi ridicol în smoking-ul meu bleu cusut de un mare creator de modă de la Savile Row. Alice avusese ideea aceasta fără să-mi ceară părerea. Cămaşa cu dantele, papionul şi cureaua de mătase purpurie dădeau o notă de veselie.

Rita mă privi cu admiraţie.

— Costumul acesta te face periculos de seducător! Îmbrăcat ca un skunk aveai aerul unui clovn! Eşti, într-adevăr frumos!

— Merci! îi răspunsei înfumurîndu-mă.

Păcat, însă, că îmbrăcaţi astfel nu puteam să mergem la discoteca noastră preferată. Clienţii obişnuiţi, aproape toţi punkşi şi skunkşi, ne-ar fi fluierat mai rău ca la şcoală. Aşa că mă resemnai să merg la un dancing de mare lux unde Rita rezervase o masă. În ce mă priveste consideram din capul locului seara ca fiind pierdută. Aşa cum o prevenisem, „Empire Room" părea să fi fost creat numai pentru bancheri. Aurul se scurgea de peste tot. Aur pe pereţi, aur pe mese, aur pe gîturile femeilor, aur, aur... Tot aurul acesta îmi făcea rău la inimă. În jurul nostru erau numai snobi şi ramoliţi care beau şampanie şi se îndopau cu icre negre. Mîncăruri complicate erau servite pe tăvi de argint de către chelneri în uniforme şi mănuşi lucitoare. O ambianţă tristă, tristă, tristă... Mă gîndeam cu nostalgie la pivniţele cu lumini care seliPeau şi cu fum de marijuana, unde băieţi şi fete se bîţîiau în sunetele unui rock îndrăcit...

În schimb Rita era la „Empire Room" în elementul său. Cît de schimbătoare sînt femeile!...

Din fericire am mutra unui tînăr care a trecut de optsprezece ani. Altfel chelnerul ar fi refuzat să-mi desfacă o sticlă de şampanie. Şi asta ar mai fi lipsit.

Dansai de vreo două sau trei ori cu Rita. Blues-urile fără nerv mă făcură să cad într-o toropeală care mă moleşi încît nici sărutul unei femei cum e Kim Wilde, pe care o ador, n-ar fi putut să mă trezească. Colac peste pupăză, Rita îşi dădea peste cap ochii de mîţă îndrăgostită tot uitîndu-se la un tip în frac, care stătea la o masă apropiată de a noastră. Părea că vroia să-l hipnotizeze.

— Eşti cu mine sau cu individul de vis-à-vis? o întrebai enervat de manevrele sale nerușinate.

Rita mă privi cu superioritate.

— Ştii tu cine este persoana la care te referi? De Niro! Marele Robert de Niro!

— Şi asta îţi dă dreptul să-i faci ochi dulci în prezenţa mea?

Rita, ofensată, îşi încruntă sprîncenele.

— În primul rînd nu-i fac ochi dulci. Îl privesc ca şi pe toţi ceilalţi. În al doilea rînd nu-mi plac manierele tale. Îl depăşeşti pe Jeff!

— Nu înţeleg, zisei bănuitor.

— Jeff este prototipul bădărănici.

Pricepui că ura pe care o purta lui Jeff ascundea gelozie. O părăsisc pentru o fată roşcovană şi nu putea să-i ierte trădarea.

Îi cerui chelnerului nota de plată. Pe faţa Ritei apăru un surîs sarcastic.

— Eşti gelos!

Zîmbii ironic.

— Eu, gelos? Mă confunzi! Gelos, pe cine?

Mutrişoara Ritei se întunecă. Replica mea echivala cu o insultă.

— Bine ! Plecăm ! zise pe un ton sec.

Plecarăm de la dancing. Rita era furioasă. În maşină dădui drumul la radio. Nu vroiam să mă cert cu Rita şi nici să mă întorc acasă aşa devreme.

Liniştindu-mă, îi propusei :

— Hai să mergem undeva !

Nu-mi răspunse. Suspinai. Toate fetele sînt nişte drăcoaice. Te pun intenţionat pe jăratic. Încercai s-o îmblînzesc.

— Să ne distrăm un pic !

— Bine ai zis ! A fost o seară îngrozitoare. Societatea ta nu este totdeauna agreabilă !

Causticitatea ei mă răni. Răspunsei cu răceală :

— Din cauza ta n-am fost în ziua mea cea mai bună.

— Nu-mi plac scenele, Roy !

Schimbai subiectul.

— Să mergem la „Angelo's". Este atmosferă veselă, muzică antrenantă şi o clientelă pestriţă dar foarte simpatică.

Celebrităţile nu se înghesuie la „Angelo's", dar, cum am destule celebrităţi în familie, prezenţa lor mă lasă rece.

— De acord ! zise Rita.

După un ocol din cauza străzilor cu sens unic ieşirăm pe strada 42 care, în ciuda orei tîrzii, era furnicar. Sub lumina crudă revărsată de reclamele luminoase se împingeau tineri şi bătrîni, prostituate şi vagabonzi, căutători de aventuri şi beţivi, perechi înţolite de sărbătoare şi provinciali abţiguiţi, băieţi travestiţi în fete şi fete cu alură de băieţi. Piei albe şi piei negre, piei roşii şi piei galbene se înghesuiau unii în alţii, se confundau, clocotind ca într-un cazan uriaş. Toţi indivizii aceştia căutau senzaţii tari cu o disperare grotească.

În sfîrşit, ajunserăm la intrarea de la „Angelo's". Petrecusem cîteva nopţi frumoase împreună cu Jeff şi Rhet la barul acesta italienesc, dornici să găsim o ambianţă boemă, exotică.

Rita privi faţada, care nu avea un aspect prea grozav, şi strîmbă din nas.

— Aici riscăm să fim jupuiţi de vii.

— De unde?! Nu-i nici o primejdie! Este un bar liniştit. Aici nu intră nici miliardarii, nici vagabonzii. Pentru primii este prea ieftin, pentru ceilalţi fabulos de scump. În schimb ai să vezi artişti. Nu sînt de mărimea întîi, ca de Niro, dar sînt tineri actori şi scriitori care vînează gloria şi speră că într-o bună zi s-o prindă cu ambele mîini. Dacă ţi-e frică, mergem în altă parte.

Cuvintele mele o înţepară.

— Frică? exclamă sfidător. De cine şi de ce?

Intră în bar fără să aştepte să intru eu mai întîi, cum ne învaţă codul manierelor elegante. Rita nu-i urîtă. Consumatorii, care se înghesuiau în jurul măsuţelor, o priveau lubric. Iar smoking-ul meu albastru făcea senzaţie.

Un chelner negru ne conduse la o masă liberă. În ochii verzi ai Ritei se citea sfidare. Comandai bere şi migdale sărate, ca şi un pachet de ţigări. Fumez în public pentru prestanţă şi ca să-mi ocup mîinile.

— Taverna asta are un anumit farmec, zise Rita. Farmec şi culoare.

Separeurile aranjate de-a lungul pereţilor asigurau cuplurilor o izolare relativă. Dintr-odată stupoarea îmi tăie respiraţia. Într-unul dintre aceste separeuri doamna Wharton, îmbrăcată elegant dar în culori şterse, ca să nu atragă atenţia, se întreţinea cu un bărbat întors cu spatele la mine. Bărbatul rîdea, îi luase mîna şi îi săruta

vîrfurile degetelor. Doamna Wharton zîmbea cu o plăcere evidentă. Fără să vrea, privirea îi căzu asupra mea. Înlemni văzîndu-mă, apoi își reveni și șopti cîteva cuvinte tovarășului său de masă care, la rîndul său, împietri, apoi, încet-încet, își întoarse ochii spre mine. Era tata. Mă privi cu un aer idiot, apoi zîmbi. Un zîmbet în care se amestecau surpriza și jena. Un zîmbet penibil.

Obrajii mi se goliră de sînge. Paloarea mea o intrigă pe Rita care își puse mîna pe mîna mea.

— Ce-i cu tine, Roy? Nu te simți bine?

Nu știam cum să reacționez. Să cer nota de plată? Să plec și să las banii pe masă? Să mă comport ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat?

Doamna Wharton îmi flutură prietenește mîna acoperită de bijuterii. O salutai stînjenit. Tata, la rîndul său, îmi răspunse. Rita îmi urmări privirea.

— Incredibil! exclamă. Tatăl tău cu o tîrfă!

O coardă a inimii mi s-a frînt. Ultimele resturi ale unui ideal se spărseseră și cioburile mă mîhneau. În zilele noastre copiii știu că părinții lor fac dragoste, că au aventuri, că își trăiesc propria viață. Dar pentru mine tata reprezenta ceva special. Severitatea, puritanismul său îl plasau pe un piedestal, deasupra muritorilor de rînd, în ciuda faptului că îl trădase pe unchiul Ronald.

— Ce situație neplăcută! zise Rita.

— Să plecăm! zisei și eu.

Plătii consumația, mă sculai și mai aruncai o ultimă privire spre separeul în care tata si doamna Wharton căutau să lase impresia că sînt angajați într-o conversație serioasă. Traversai salonul ținînd-o pe Rita de mînă, iar ea mă urmă docilă. Năucit, pierdusem simțul de orientare. Nu-mi mai aminteam dacă parcasem mașina în dreapta sau în stînga ieșirii din bar.

— Nu-mi strînge prea tare mîna ! zise Rita. Mă doare !

Avea o voce dulce, catifelată. Mă urcai la volan iar Rita se așeză lîngă mine. Conduceam repede ca să-mi potolesc nervii, fără să mă mai uit la drum. Ne oprirăm — întîmplarea aranjează bine lucrurile — în inima Bowery-ului. Strada, mărginită de case sordide, își întindea la infinit brațul său tentacular. Orgia de lumini dispăruse. Reclame hidoase atîrnate deasupra unor intrări meschine indicau că e vorba de hoteluri care închiriază camere cu ora. Un vagabond dormea trîntit lîngă un perete. Altul vomita lîngă o rigolă. Un marinar, însoțit de o femeie grasă, violent fardată, dispăru repede pe ușa unei case de întîlniri. Un cotoi cu ochi fosforescenți apăru la fereastra deschisă a unui subsol. Strănută, apoi își continuă investigațiile.

Oprii mașina în fața unui zid împestrițat de afișe. În afară de cîțiva indivizi ce dormeau sub stele, strada era pustie. Vagabonzii sforăiau ghemuiți printre sacii de plastic și cutii de carton pline de gunoaie.

Rita mă fixa cu ochii săi verzi fără să înțeleagă ceva.

— De ce ai venit aici ? mă întrebă perplexă.

Lăsai să se scurgă cîteva momente pînă să-i răspund.

— Am vrut să am în jurul meu oameni săraci ! Cerșetori ! Bețivi !... Oameni de nimic dar cu sufletul curat !

Întorsei cheia de contact. Motorul începu să toarcă dulceag. Mercedes-ul se puse în mișcare.

Oprii mașina în fața intrării Casei Sunderland de pe strada a Cincea. Eram posomorît și mînios. În schimb Rita avea fruntea senină ca un cer de vară.

— Vino sus să bei un whisky înainte de a pleca, mă invită.

N-o refuzai. Aveam nevoie de prezenţa unui prieten înţelegător.

Casa Sunderland, construită în secolul XIX, era unul dintre acele palate pe care milionarii epocii le înălţau ca să-şi glorifice succesul şi să-şi etaleze fastul şi bogăţia. Cea mai mare parte dintre reşedinţele acestea au fost transformate în muzee. Ronald Sunderland îşi păstrase intactă casa, leagănul familiei.

În salonul de onix îl găsirăm pe unchiul Ronald bîndu-şi obişnuitul Dom Perignon în compania lui Ross şi a primului său secretar. Mă întîmpină cu bucurie, de parcă aş fi fost propriul său fiu.

— Sînt mulţumit că ai ieşit cu Rita. Cînd este cu-tine, o ştiu în siguranţă. Totuşi trebuie să te cert. Aţi ieşit fără escortă.

Îi cerui iertare pentru imprudenţa aceasta. Unchiul Ronald se apropie de mine, îşi puse braţul pe umerii mei şi mă privi zîmbind.

— Dacă încalci regula o dată, ţi se mai iartă. Şi apoi, cum aş putea eu să te dojenesc mai mult? Eşti un Sunderland, prin mamă. Şi, din păcate, un Courtenay, prin tată. Dar dacă totdeauna eşti sigur de mamă, originea paternă este uneori discutabilă.

Obrajii mi se înroşiseră.

— Într-o zi va trebui să clarificăm acest punct, Roy! Ai un tată onorabil, muncitor, serios, dar în materie de afaceri este tămîie. Din păcate nu poţi să-ţi alegi părinţii. Şi trebuie să-i suporţi.

Constatai încă o dată că unchiul meu este foarte ranchiunos. O secretară îi aduse un şpalt dintr-un ziar care trebuia să apară a doua zi dimineaţa.

— Domnule, în acest articol sînt publicate documente care dovedesc că cele opt sute de milioane împrumutate

de Cummings prin intermediul Băncii Gerstenberg din Elveţia provin dintr-un depozit de bani spălaţi ai Mafiei, trecuţi prin filiera unor bănci suspecte din Bahamas, Panama şi Porto Rico. Asta va fi lovitura de graţie, după ce a fost descoperită complicitatea dintre Cummings şi Willard.

Unchiul Ronald făcu un semn unui servitor care umplu cupele de şampanie.

— Să bem pentru căderea lui Cummings. Peste o săptămînă se va tîrî la picioarele mele. Ross, aţi făcut minuni !

Sună telefonul. Ca de obicei, ora tîrzie nu-l deranja pe unchiul Ronald. Amplificatoarele revelară vocea răguşită, metalică şi uşor tremurîndă a bunicii mele dinspre mamă, Margaret.

— Bună seara, Ronald ! Sper că nu te deranjez.

— Nu mă deranjezi niciodată, dragă mamă-soacră.

— Te rog să-mi faci un serviciu. Vreau să vorbesc cu Roy, dar nu-mi face plăcere să-i dau telefon acasă, mi-e teamă că-l nimeresc pe taică-său care îmi este foarte antipatic.

— Dragă mamă, ai noroc, Roy este la mine. Roy, vorbeşte, cu bunica !

Inima îmi făcu un salt şi aproape că mi se tăie respiraţia. Îmi era groază de moarte de femeia asta bătrînă, sentiment împărtăşit de toată familia. Margaret Sunderland, ducesă de Northland, născută Montgomery, reunea în ea voinţa Elisabetei I a Angliei, asprimea Mariei Tudor şi intransigenţa doamnei Thatcher. Trăsături de caracter ridicate pe cele mai înalte culmi de cîteva capete britanice, adoptate şi chiar accentuate de o americană intrată în rîndurile marii nobilimi de dincolo de Canalul Mînecii. Ea îşi conducea cu o mînă de fier bărbatul, ca

şi pe copii şi pe nepoţi. Chiar şi ginerii, şi urmaşiilor, se temeau de ea. Doar mama, Lisbeth, îi rezistase şi alesese cariera de actriţă, călcînd în piciore interdicţia impusă.

— Bună seara, Roy ! Sînt mulţumită că te găsesc la Ronald !

— Bună seara, bunico ! Sînt foarte bucuros că pot să vorbesc cu tine.

— Nu mai spune ! exclamă ea ironică. Dar sentimentele şi sinceritatea nu constituie esenţialul acestei convorbiri. Sînt bolnavă. Foarte bolnavă. Şi vreau să-ţi vorbesc. Te aştept să vii cît mai repede la Hardwicke Castle.

— Nu ştiu dacă tata îmi va da voie să plec din New York şi să-mi întrerup studiile la început de an şcolar.

Interveni unchiul Ronald :

— Nu-ţi face griji, Roy ! Am să obţin eu acordul tatălui tău.

— Îţi mulţumesc, Ronald, zise bunica. Atunci, te aştept, Roy !

Unchiul rîse amuzat.

— Dacă ea te cheamă înseamnă că are ceva foarte important să-ţi spună.

În clipa aceea intră Robbie fluierînd. Era îmbrăcat sport. Îi salută pe toţi, apoi se aruncă într-un fotoliu.

— Ai auzit ultima noutate, Roy? Karina a încercat să se sinucidă. Mi se pare că ai cunoscut-o personal.

Tresării ca şi cum m-ar fi lovit cineva.

— Da, am cunoscut-o. Unde este acuma?

— De unde să ştiu? Au dus-o la spital. Impresarul şi omul ei de încredere au fugit cu toţi banii. Toată lumea vorbeşte de asta.

— Dar cum s-a întîmplat? întrebă Rita care o admira pe Karina. Trebuie s-o ajutăm. S-o sprijinim să se ridice din nou.

Eram năucit. Uitasem de problemele tatei, de aventurile mamei, de ordinele bunicii. Sărmana Karina! Apelurile sale telefonice repetate aveau o explicaţie. Căuta o scîndură de salvare. De ce m-o fi ales tocmai pe mine? ... Iar eu alergam după Sidney. Mai tîrziu, prins de iureşul de la New York, o uitasem.

— Au găsit-o în camera ei, la hotelul Plaza. Inconştientă.

Mă răsucii pe călcîie şi mă îndreptai grăbit spre uşă.

— Unde te duci, mă întrebă unchiul Ronald.

— La Plaza! Să văd ce-i cu Karina!...

La Plaza recepţionerul, care mă cunoştea, mă informă cu regretele de circumstanţă că domnişoara Karina luase o doză puternică de barbiturice.

— Din fericire o cameristă a descoperit-o la timp. Încă mai respira. Au dus-o la New York Hospital. Se pare că şi situaţia financiară a domnişoarei Karina este destul de îngrijorătoare...

În timp ce recepţionerul dădu dezolat din umeri, îi văzui pe Matt şi pe Gordon, prietenii Karinei, ieşind din lift încărcaţi de valize.

Părăsii recepţia şi îi abordai.

Acum, cînd Karina nu mai avea nimic, Matt nu-mi mai arăta ostilitate deoarece, în capul lui, dispăruse pericolul de a fi dat la o parte. Amîndoi, însă, păreau sincer amărîţi de dizolvarea grupului lor. Ziarele, îmi spuse Gordon, prezintă adevărul. Blackie, impresarul, şi Pierce, complicele său, se evaporaseră cu toţi banii grupului, care rămăsese fără nici un dolar în bancă.

— Totul s-a prăbuşit în cîteva ore, zise Matt, posomorît. Să refacem grupul? Karina începe să-şi piardă vocea.

Gordon interveni :

— Eh, drogurile, alcoolul, nopţile pierdute, tot felul de excesuri, nu se putea ca toate astea să nu-şi lase urmele. Încasările noastre începuseră să scadă.

— Şi acum voi o părăsiţi?

— Ce putem face noi? răspunse Matt cu agresivitate. Ne căutăm norocul în altă parte!

— Karina e pierdută! adăugă Gordon. Pierdută, pierdută, pierdută!

Vorbea de ea cu o ură feroce. Asta era răzbunarea lui. O răzbunare meschină, pe măsura lui.

Eram scîrbit. Erau şobolanii care părăseau corabia înainte de naufragiu.

— Aţi fost s-o vedeţi la spital?

— Crezi că vizita noastră o va învia? ripostă Gordon.

Îl apucai de Matt pe braţ.

— Să mergem la Karina! Voi îi datoraţi cel puţin alinarea asta.

Vru să protesteze, să se opună, apoi renunţă şi mă urmă în silă. Gordon, cu sprîncenele încruntate, venea după noi. Cînd ajunserăm la spital amurgul acoperea cu mantia lui de purpură oraşul. La biroul de informaţii o infirmieră bătrînă şi antipatică mă informă impasibilă.

— Domnisoara Karina a primit îngrijirile medicale care au scos-o în afară din pericol. Doctorul Ranson, care s-a ocupat de ea, i-a recomandat un repaos de cîteva zile. Domnişoara Karina dădea semne de istovire. Dar a plecat acum o oră, fără să ceară voie.

S-o cauţi pe Karina în acest oraş imens fără a avea nici un punct de reper ar fi fost absurd. Telefonai la hotelul Plaza dar mi s-a răspuns că domnişoara Karina n-a dat nici un semn de viaţă.

— Cred că știu unde am putea s-o găsim, zise Matt, parcă plin de regret. Cînd o cuprindea tristețea și avea sufletul negru, Karina căuta scenele pe care a repurtat primele succese, acelea care au scos-o din anonimat și au aruncat-o pe culmile gloriei. În clipele acelea vroia să regăsească energia care o împingea spre cucerirea publicului, pe care îl adora.

Eram surprins. Matt găsea accente patetice ca să vorbească de Karina. Dragostea sa pentru Karina nu murise. Gordon îl privea răvășit de furie.

— Haideți cu mine ! zise Matt. La Broadway ! spuse șoferului unui taxi ce-și ambala motorul. Știți cu siguranță unde este „Barbary Coast Bar" ! E pe Broadway !

— Cunosc Broadway-ul cum îmi cunosc buzunarul ! răspunse șoferul.

— De multă vreme n-am mai fost pe acolo, continuă Matt. Noi, cei din grup, frecventam restaurantele, dancingurile, barurile de lux, căci aveam mulți bani. Îmi amintesc că Karina privea la toate splendorile din jur, apoi ne vorbea cu o tristețe care ne intriga : „La Palermo oamenii coboară în catacombe ca să se obișnuiască cu moartea și să nu se mai teamă de apropierea ei. Eu mă duc din cînd la „Barbary Coast Bar" ca să nu uit de unde am ieșit și ca să nu mă mai tem de o eventuală întoarcere, dacă într-o zi voi ajunge la capătul zilelor".

Matt contempla cascadele orbitoare de lumini care inundau intrările în baruri, în restaurante, în cinematografe. O lume pestriță se îngrămădea pe trotuare.

Taxiul se opri în fața unei uși roșii prevăzută cu vizor și încadrată de becuri multicolore. Deasupra era scris cu litere de neon „Barbary Coast Bar".

Intrarăm într-o sală jalnică unde mirosea a bere trezită, sudoare rîncedă, marijuana, tutun de proastă cali-

tate şi parfum ieftin. O mulţime pestriţă, îmbrăcată necuviincios, se înghesuia în ritmul unui rock pe ringul strîmt de dans. Clienţii, cei mai mulţi tineri, îmbrăcaţi bizar, fără gust şi în culori ţipătoare, se înghesuiau la bar şi la mese. Orchestra îşi termină rockul şi un prezentator cu alură de clovn anunţă cu o voce de falset :

— Iar acum fetele de la „Barbary Coast" vă vor oferi cel mai atrăgător spectacol din lume !

Pe o scenă cu dimensiuni reduse cîteva fete uşor ofilite, cu sînii goi şi slipuri minuscule încercară un balet fără cap şi fără coadă. Dar fetele aveau succes deoarece îşi legănau coapsele, îşi agitau sînii uşor căzuţi şi pubisurile în aplauzele şi fluierăturile entuziaste ale spectatorilor înfierbîntaţi. Dansatoarele îşi terminară numărul şi se retraseră legănîndu-şi coapsele.

Degeaba o căutam pe Karina în adunătura asta zgomotoasă.

Prezentatorul cu figură de clovn îşi făcu iarăşi apariţia.

— Directorul barului nostru are marea plăcere să vă ofere în seara asta un spectacol de gală ! Marea Karina a venit să cînte pentru vechii şi credincioşii săi prieteni „Îmbrăţişaţi-mă cu toţii" ! !

Clovnul dădu la o parte cortina luminată violent de numeroase reflectoare.

— Ka-rin-na ! Ka-ri-na ! Ka-ri-na ! urla la unison publicul.

Grupul rock atacă zgomotos celebrul cîntec lansat de Karina.

— Să aplaudăm, băieţi ! Să spargem tavanul cu ovaţiile noastre ! urla clovnul.

Karina îşi făcu intrarea pe scenă. Era palidă, zburlită, abia se ţinea pe picioare. Dar ochii îi străluceau ca stelele şi

expresia feţei sale reflecta o lumină interioară care mă impresionă.

— Este îndopată de acid ! zise Matt încercînd să se îndrepte spre ea. Opriţi-o ! Abia dacă va putea să articuleze primele cuvinte ale cîntecului !

— Las-o ! zisei. Acum este fericită !

Vocea vibrantă, uşor răguşită, a Karinei avea un farmec particular, care te vrăjea. Sfîrşitul „marelui său cîntec" fu întîmpinat cu aplauze frenetice. Se înclină radioasă în faţa publicului „său". Faţa îi exprima bucurie, o fericire celestă. Deodată corpul ei subţirel şi delicat începu să se clatine, îşi ridică braţele căutînd un punct de sprijin, apoi se prăbuşi.

Îmi făcui cu greu drum pînă la scenă printre oamenii adunaţi în jurul corpului inert al Karinei.

— Chemaţi salvarea ! strigai.

— Faceţi loc ! Faceţi loc ! striga clovnul. Lăsaţi-o să respire ! Faceţi loc !

O luai pe Karina în braţe şi o aşezai pe o canapea. Inima îi bătea ca o pasăre ce se zbate într-o colivie. Un medic si doi sanitari în halate albe intrară în sală. O mai ţineam pe Karina strîns lipită de pieptul meu cînd inima îi încetă să mai bată. Medicul o examină, îi luă pulsul, apoi îşi ridică puţin capul.

— Overdose ! zise impasibil. A încetat din viaţă !

Cei doi sanitari aduseră, fără grabă, o targă. Nu puteam să suport spectacolul trist care urmă. Mă întoarsei cu spatele şi mă îndreptai încet spre ieşire repetînd în şoaptă, ca o melopee :

— Ka-ri-na ! Ka-ri-na ! Ka-ri-na !...

Pronunţam aceste silabe parcă evocîndu-i gloria trecută. Vroiam să-i aduc astfel ultimul meu omagiu.

— Ka-ri-na ! Ka-ri-na ! Ka-ri-na !...

Oamenii mă priveau uimiţi. Credeau că îmi pierdusem minţile.

— Ka-ri-na ! Ka-ri-na ! Ka-ri-na !...

Unchiul Ronald, după ce a lichidat grupul Cummings, se aruncă asupra „Petrolex-ului", care acceptă pînă la urmă preţul de cumpărare convenit în urma cîtorva reuniuni ale consiliului de administraţie în plenul său, ceea ce ducea la evitarea unei bătălii prin intermediari şi toate celelalte complicaţii.

Tatăl meu pierdu o bună parte din banii împrumutaţi lui David Cummings. Disperat, cu moralul zdrobit, încercă să se sinucidă înghiţind barbiturice dar Alice l-a descoperit la timp şi i-a salvat viaţa. Aşa că alte miliarde se adăugau la miliardele pe care le avea unchiul Ronald. Presa comenta pe larg achiziţionarea „Petrolex-ului", cea mai fabuloasă pe care Wall Street-ul o cunoscuse după cumpărarea de către „Socal" a grupului „Gulf Oil". Averea unchiului meu depăşea de departe bugetul unui stat european de mărime mijlocie.

Acum creierul său căuta noi victime. Îl vedeam rar deoarece alerga tot timpul dintr-un colţ în altul la pămîntului la bordul Boeing-ului său. Lăsa în urma sa bancheri şi oameni de afaceri pe buza prăpastiei.

Prăbuşirea tatei şi încercarea sa de a se sinucide întîrziară plecarea mea la Londra. După dezastrul lui Cummings tata îşi pierduse curajul, încrederea în forţele sale, în judecata sa. Încovoiat, îmbătrînit, sălbăticit, rătăcea prin casă, obsedat de sfîrşitul lui Calvi şi al lui Sindona. Teama de ruină îl obseda. Aproape că nici nu se mai ducea la bancă.

Alice, blînda, tandra Alice era mînioasă. Îi reproşa cu furie :

— Nu poţi să laşi totul în voia soartei. Ai pierdut o sumă mare de bani. De acord ! Dar asta nu e catastrofă ! Dauna poate fi recuperată. Gîndeşte-te la viitor ! La fiul tău ! La reputaţia ta ! Îi detest pe învinşii care se predau fără să lupte ! De mîine să iei frînele la bancă ! Vrei să pierzi încrederea salariaţilor tăi, a clienţilor?

Alice îi vorbea tatei de viitor fără să ştie că tocmai de viitor se temea tata, căci ştia că Ronald nu-i iartă niciodată pe cei care se aliază cu duşmanii săi. De asemenea era conştient de indiferenţa cu care îl tratau cei din familia Montgomery. Relaţiile de familie? S-au dus dracului. Tata îşi dădea seama că de acum înainte nu mai putea conta pe nimeni. De acum înainte va trebui să joace singur un joc foarte periculos. Jocul banilor.

Şi tata nu se înşela. Spiritul de răzbunare era una din trăsăturile esenţiale ale caracterului unchiului Ronald. Răzbunarea şi instinctul de hăituială, amplificate la paroxism de mentalitatea sa de afacerist. Găseai în el setea de aventură a lui Sir Walter Raleigh, nobilul corsar mort pe eşafod. Trecutul şi prezentul se întîlneau. Unchiul Ronald zdrobea toate barierele ca pe nişte chibrituri. Şi cu aceeaşi nonşalanţă. Preferinţa sa pentru Robbie şi Rita şi indiferenţa faţă de ceilalţi membri ai familiei subliniau extravaganţa acestor principii. Era un amoral? Unchiul Charles îi atribuise epitetul acesta. Strîngea banii cu un fel de voluptate, cu o plăcere morbidă.

Nu era singurul. Trăiam într-o lume de oameni fabulos de bogaţi dar incapabili să profite de averea lor. Nu ştiau decît să se bată pentru ca să-şi mărească bogăţiile. Erau intoxicaţi de un stupefiant mai tare decît heroina.

Tinerii, chiar şi cei foarte tineri, se angajau în bătălii ca să cîştige milioane. Era un nou mod, o nouă concepţie de viaţă. Vroiau să devină bogaţi, dar repede, foarte repede.

Acum li se spune „yuppies" sau „golden boys". Robbie se afirma ca un strălucitor „golden boy". Ca şi tinerii săi camarazi, aspira să cîştige sute de milioane.

Lumea „beatnicilor" se dezintegra, se stingea cu totul. Tinerilor nu le mai plăceau sărăcia, florile, pacea, visele. Visele mai erau doar apanajul drogaţilor. Dar, chiar şi pentru droguri era nevoie de bani. Red, care iubea plăcerile simple ale naturii, cînta libertatea şi dispreţuia bogăţia, ieşise din scenă. Familia Sunderland nu plătise preţul de răscumpărare. Erau convinşi că acest pierde-vară se angajase într-un joc în care tot el trăgea sforile.

Automobilele Rolls, yachturile, avioanele particulare, vilele somptuoase, terenurile de polo, de tenis sau de vînătoare reprezentau doar semnele exterioare ale unui succes, care trebuia să orbească gloata.

Tinerii nu se temeau de brigăzile roşii, de teorişti, de ucigaşii plătiţi. Aveau senzaţia îmbătătoare că trăiesc într-un western modern cu împuşcăturile inevitabile, ca în filmele care glorifică migrarea spre Vest din secolul trecut.

Zeul Baal îşi relua locul pe altarul său aurit. Îmi amintesc de cuvintele avocatului îmbrăcat în negru cu care am călătorit de la Zurich la New York : „Disproporţia dintre capitalurile enorme aruncate pe piaţă şi producţia industrială va provoca un crah urmat de un dezastru economic fără precedent". Atunci atribuiam pesimismul acesta vîrstei sale înaintate...

Unchiul Ronald fu acela care îmi aminti de obligaţia de a merge în Anglia. Îi răspunsei că Alice îmi promisese că-mi va cumpăra în zilele care urmau un bilet de avion.

— Asta era? Chiar în noaptea asta unul din avioanele mele te va duce la Londra. Benton, pe care îl cunoşti, va organiza călătoria. Diseară la ora zece o maşină va

veni să te ia de acasă. Adu-ţi aminte de Red. Răpirea sa reală sau falsă n-a fost lămurită nici pînă acum. Să nu faci mutre că doi oameni te vor însoţi peste tot. Răpitorii ne-au prevenit că dacă nu vom plăti răscumpărarea în cel mai scurt timp i se va amputa un deget. Presupun că o asemenea experienţă nu te tentează. Nu-ţi lua bagaje. La Londra şi la Hardwicke Castle vei găsi tot ceea cee îţi trebuie. De asemenea vei primi cecuri. Rita şi Robbie îţi trimit complimente. Dacă îţi prelungeşti şederea în Anglia, vor veni şi ei. Ca de obicei Rita are în această săptămînă o agendă mondenă foarte încărcată. Iar Robbie se pierde în labirintul aventurilor sale misterioase. Ce să-i faci, adolescenţa îşi cere drepturile ! À propos, atenţie la SIDA ! Mai bine o mie de precauţiuni decît un singur microb luat din neglijenţă. Îţi doresc un sejur plăcut în Anglia !

Vorbăria, excesul său de energie, îmi dădeau ameţeli.

Un Boeing cu serviciile asigurate de zece persoane era la dispoziţia unui singur pasager. Adică a mea. Era îmbătător dar, în acelaşi timp, şi uluitor cît putea să coste această traversare a oceanului. Extravaganţe pe care şi le putea permite unchiul Ronald, acest Cresus al timpurilor moderne . .

La Hardwicke Castle am fost întîmpinat de bătrînul majordom Harding, care mă primi cu respectul datorat unui membru al nobilei familii a ducilor de Northland. Aici titlurile de noblețe erau strict respectate. Rămăşiţele aristocraţiei îşi menţineau intacte privilegiile şi prestigiul. Spre deosebire de majoritatea sărăcită a nobilimii britanice, care permitea juriştilor să le viziteze somptuoasele reşedinţe de la ţară în schimbul unei modeste taxe de intrare, Hardwicke Castle îşi păstra toată splen-

doarea, ca şi izolarea aurită şi orgolioasă, graţie averii familiei Sunderland.

Bietul Harding era atît de ramolit încît abia se mai ţinea pe picioarele sale subţirele.

— Mylord, doamna ducesă vă aşteaptă. Îmi permit să vă rog să-i vorbiţi încet deoarece se pare că starea sănătăţii sale este destul de gravă. Medicii fac eforturi ca s-o menţină în viaţă.

Titlul de „mylord" îmi aminti că oficial, după legile engleze, eu sînt lord Eastleigh. Pare curios : Roy Courtenay, lord Eastleigh. Colegii mei ar muri de rîs. Eu, francez după tată, eram un nobil englez. Robbie, un cosmopolit cu sînge amestecat, va purta după moartea tatălui său titlul de marchiz de Beauclair. Familia noastră nu are de ce să-i invidieze pe Astori.

Traversai, condus de Harding, culoare interminabile, ornamentate cu tablouri cu rame aurite, cu statui de marmoră aduse pe furiş din Grecia, cu covoare pufoase şi imense lampadare de bronz. Eram zguduit de grandoarea acestui castel, care, într-o zi, trebuia să-mi aparţină. Deşi nu-l vizitasem decît o singură dată în viaţa mea. Pe atunci aveam şapte ani. Explicaţia este simplă. Tata şi bunica se detestă. De ce? N-aş putea să spun !

Mergeam în vîrful picioarelor ca să nu tulbur liniştea solemnă a locului. Harding mă introduse într-un salon cu plafonul atît de înalt încît abia se vedea. În căminul de marmoră ardea focul. Mobila în stil Queen Ann dădea interiorului un aspect tipic britanic.

Eu, care mă aşteptam s-o văd pe bunica întinsă pe patul său de gală, vestibul al morţii, era cît pe aici să cad pe spate cînd o văzui aşezată într-un fotoliu cu spătar înalt, ornat cu blazonul familiei Northland. Dreaptă, aproape rigidă, cu părul alb admirabil coafat, cu o rochie

de jais negru şi cu multe bijuterii, semăna uimitor cu Bette Davis în faimosul film „Bătrîna şi banii".

Doar prezenţa unei infirmiere lîngă ea amintea că mă aflam în faţa unei bolnave muribunde. Deşi de origine americană, bunica adoptase aerul unei ducese autentice.

Întinse mîna descărnată, acoperită de diamante, pe care o sărutai cu respect.

— Sper că nu eşti tentat de meseria de actor de cinema, ca mama ta? mă întrebă cu o voce răguşită.

— Nu, bunico! Nu sînt!

— Te-ai gîndit la o carieră? La vîrsta ta ar trebui s-o faci.

— Tradiţia familiei noastre mă face să mă gîndesc la finanţe.

— Foarte bine! Familia Sunderland şi familia Montgomery au averi foarte mari. Tatăl meu rivaliza cu Ford, Carnegie, Vanderbilt, Gould. Acum, ascultă-mă bine! Înainte de a muri el mi-a încredinţat un fond de familie care să fie transmis moştenitorilor la zece ani de la moartea sa. Termenul acesta se apropie. Descendenţii săi direcţi sînt Louis, Charles, Edgar şi mama ta. Fiecare îşi va primi partea. Mama ta a fost exclusă din cauza carierei sale de cabotină, care ne dezonorează pe toţi. Ea a primit o sumă forfetară de cîteva milioane de dolari. Filmele îi aduc venituri considerabile. Aşa că să nu-ţi faci griji în privinţa ei.

Vocea bunicii tremura tot mai mult trădînd oboseala. Dar îşi mobiliză toată energia şi continuă:

— Înainte de moarte, bunicul tău a avut ideea să investească sume importante în una din afacerile cunoscute sub denumirea de investiţii cu risc. Adică a băgat banii în afaceri care pot să aducă profituri mari dar care, în caz de eşec, implică pierderea întregului capital anga-

jat. Bunicului tău îi plăceau pariurile. Capitalul investit în risc este un fel de pariu de proporţii exagerate. Unchii tăi au refuzat să investească partea lor de bani în afaceri care prezentau un risc foarte mare. Soţul meu i-a obligat să semneze un document în acest sens. Apoi mi-a spus: „Am să joc pe capul lui Roy, ca pe un cal de curse. Vreau să văd dacă băiatul acesta are noroc!"

Bunica se opri ca să răsufle. Infirmiera, alarmată, vru să-i facă o injecţie, dar bunica o privi cu o privire imperioasă.

— Fondurile create de bunicul tău, pe care le-am administrat ajutată de un consiliu de administraţie, se ridică la un miliard de dolari. Asta înseamnă că partea ta din aceste fonduri este de 250 milioane, minus taxele. Dar capitalul investit la risc în numele tău a dat, în schimb, venituri suplimentare. Ţi-a adus şase miliarde de dolari, pe care tu nu eşti obligat să-i aduci la masa succesorală deoarece unchii tăi au renunţat de la început să participe la această combinaţie. Poate că vor încerca să-ţi intenteze un proces, dar îl vor pierde cu siguranţă.

Făcui nişte ochi rotunzi ca de peşte îngrozit.

Bunica continuă:

— Îţi înţeleg uimirea. Bunicul tău a angajat la început zece milioane de dolari. Descoperise un inginer sărac care inventase un aparat electronic şi care lucra într-un hambar transformat în laborator. Între timp inginerul a murit. Dar el a pus bazele unei importante industrii multinaţionale, care dispune de filiale în 63 de ţări şi îşi exportă produsele în 121 de ţări. Unchii tăi au primit ordinul să nu-ţi vorbească nimic despre asta până la majoratul tău. Dar au intervenit nişte circumstanţe care mă obligă să te pun la curent cu ceea ce îţi aparţine, deoarece la orizont se profilează o bătălie. O societate multinaţională electronică, care rivalizează cu ITT, vrea să lanseze

o acțiune împotriva grupului tău. Ai dreptul să fii informat despre aceste urzeli.Acum sînt obosită. Continuăm discuția mîine.

Sună un clopoțel de argint așezat pe masa de lîngă fotoliul său. În ușă apăru Harding.

— Condu-l pe lordul Eastleigh în apartamentul său! Servește supeul în sufrageria cea mare!

Îi sărutai din nou mîna bătrînă și ieșii. Se terminase întîlnirea care fusese, de fapt, un monolog. Îl urmai pe Harding care abia își mai tîra picioarele. Explicațiile bunicii mi se învîrtejau în cap. „Fond de 250 milioane... capital de șase miliarde la risc... amenințarea unei lovituri... perspectiva unui proces cu unchii din clanul Montgomery... necazuri fără sfîrșit"..."

Mi se făcu rău, mă oprii și mă sprijinii de soclul unei statui care îl reprezenta pe Mercur în marmură albă și simboliza noul meu statut.

Abisul în care s-au scufundat Berman, Cummings și aliații lor, sinuciderea nereușită a tatei, prezicerile pesimiste ale avocatului în negru, strigătele greviștilor și ale șomerilor, telefoanele pe care le primeam ziua și noaptea, dansul infernal al acțiunilor, urmăririle reporterilor de scandal, loviturile de bursă, atacurile pe neașteptate, bătăliile fără sfîrșit, afaceriștii veroși care pîndesc ca niște păsări de pradă, avalanșele de aur și căderile vertiginoase îmi reveniră în memorie.

Un strigăt îmi scăpă fără să vreau din piept:

— Salvați-mă! Sînt miliardar! Salvați-mă!

Vă jur! Eram sincer!...

SFÎRȘIT

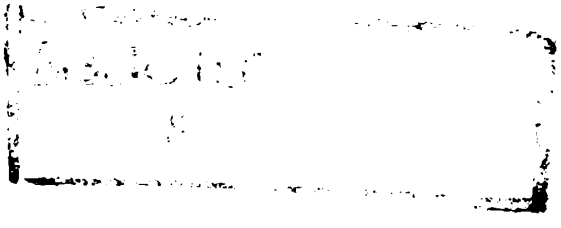

Incitant chiar prin titlu, romanul inedit "SALVAŢI-MĂ ! SÎNT MILIARDAR !" al cunoscutului scriitor VINTILĂ CORBUL (stabilit de mulţi ani în Franţa) continuă, cu măiestrie, incursiunile într-o lume a marilor tentaţii, cu luminile şi umbrele sale. Cititorul va regăsi în paginile cărţii lumea "Marilor familii", intrigile de culise, iubirile dezlănţuite, mizele marilor cîştiguri şi riscurile inerente.

Scriitorul VINTILĂ CORBUL este autorul unor romane ca "Dinastia Sunderland-Beauclaire", "Căderea Constantinopolelui" sau "Păsări de pradă", cu mare succes de librărie.

VINTILĂ CORBUL este laureatul pe anul 1991 al premiului "Titu Maiorescu", acordat de SOCIETATEA ACADEMICĂ "TITU MAIORESCU", pentru întreaga sa operă literară.

ISBN 973-95459-1-2

Lei 575